

ВОЙНАТА НА МРАЧНИЯ

ГНЕВЪТ НА ЛУДИЯ БОГ

ТРЕТА КНИГА

The background of the cover is a detailed illustration of a fantasy scene. In the center, a figure with a halo and a crown sits on an ornate throne, surrounded by a bright, golden light. To the right, a woman in a dark, flowing dress with white trim stands with her hands raised in a gesture of prayer or magic, looking towards the throne. To the left, a man in a dark cloak looks on. In the background, there are soldiers in armor, some with plumed helmets, and a large, ornate circular emblem on the floor. The overall atmosphere is dramatic and epic.

РЕЙМЪНД ФИЙСТ

Спасението може да дойде от необичаен съюзник...

РЕЙМЪНД ФИЙСТ ГНЕВЪТ НА ЛУДИЯ БОГ

Превод: Красимир Вълков

chitanka.info

Войната на Мрачния се стоварва върху Келеуан и Мидкемия и настъпва време за геройства, изпитания и разруха.

В света на загадъчните дасати Пъг, Магнус и останалите членове на Конклава трябва да използват всичко възможно, за да спасят народите си от машинациите на злия магьосник Лесо Варен и от гнева на Лудия бог, който се е събудил...

Спасението може да дойде от необичаен съюзник — приятел, отдавна смятан за мъртъв — чиито сили са крайно необходими. Надвиснала е решаваща битка... последната яростна атака срещу най-отмъстителните сили на злото.

*На Лейси,
с благодарност, че беше до мен и запази чувството си
за хумор.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Както винаги, нямаше да сътворя поредната глава от тази сага без основата, дадена ми от оригиналните създатели на Мидкемия.

Благодаря на семейството и приятелите си, които поддържат нужния баланс в живота ми и запазват нормалния ми разсъдък, доколкото е възможно.

На Джонатан Матсън, защото беше скалата, на която изградих кариерата си. Без неговото напътствие и търпение нямаше да постигна и половината.

И специално благодаря на редакторите си Джейн Джонсън, Дженифър Брел, Катрин Нинцел и Ема Кууд за разбирането, особено в трудните времена, и за виталната подкрепа. Надявам се вярата ви в мен да е оправдана и работната страст да не спира да кипи. Нямаше да успея без вас.

Реймънд Фийст

Сан Диего, Калифорния

1

БЯГСТВО

Миранда изпищя.

Жестоката агония, която бе впримчила съзнанието ѝ, за момент изчезна и в този миг тя откри това, което търсеше. Сетивата ѝ бяха погълнати от битката с противниците, но една малка и дисциплинирана част от съзнанието ѝ беше подготвена. Беше употребила цялата си сила, за да отдели тази част от заслепяващата болка, съпътстваща дългите разпити и мъчения. При последните четири сеанса с дасатските жреци бе успяла да подчини тялото си и бе издържала на тормоза. Нервите ѝ протестираха срещу неземните енергии, които опитваха да проникнат в самата ѝ същност, но се бе научила да игнорира физическата болка още преди векове. Менталните атаки бяха по-неприятни, защото удряха по основния ѝ източник на сила — уникалния интелект, който я бе направил невероятно могъща магьосница.

Дасатските духовници нямаха никакъв финес. Бяха нахлули в мислите ѝ като мечка, бъркаща в пчелен кошер. Едно по-слабо съзнание щеше да бъде пометено още при първия удар. При третото подобно нападение Миранда почти бе докарана до идиотизъм. Въпреки това тя се бореше, защото знаеше, че не може да победи, ако не оцелее. Затова всичките ѝ забележителни таланти бяха насочени към устояването на тези атаки.

Способността да се фокусира върху тази частица, това парченце, успя да я опази от лудостта. Решимостта да избяга от плен ѝ даваше нужната цел.

В момента се преструваше на припаднала — нова стратегия в борбата с тъмничарите ѝ. Освен ако тези същества не разполагаха с по-изострени сетива, отколкото показваха, номерът щеше да мине. Фалшивата липса на съзнание беше първият ѝ успех по време на пленничеството. Въпреки риска се бе съсредоточила да диша бавно и накъсано. Жреците знаеха малко за хората и едва ли бяха наясно кои

признаци да наблюдават. Битката беше на ниво съзнания и точно там тя щеше да триумфира. Беше сигурна, че е научила повече за противниците си, отколкото те за нея.

По един дасатите нямаше да са никаква пречка за опитен маг, а дори и за по-напредналите ѝ ученици. Без капана на Лесо Варен тя без съмнение щеше да се справи с двамата жреци, които я бяха пленили. Но Варен беше сила, с която трябваше да се съобразява. Некромант с вековен опит, когото едва ли щеше да победи сама. Досега поне три от телата му бяха убивани, но той оцеляваше. Миранда нямаше шанс срещу обединената мощ на дасатите и Варен.

Беше разбрала, че жреците също използват някаква некрмантска магия. През целия си живот бе отбягвала духовните магии, защото в основата си те бяха проявления на боговете. Сега съжаляваше за този си избор. Нейният съпруг, Пъг, бе единственият магьосник, който си бе поставил за цел да изучава подобни сили, при това въпреки традиционната потайност на религиозните ордени. Той имаше големи познания за черните магии благодарение на сблъсъците си с пантатийските жреци и техния култ. Бе успял да осуети неколкократните им опити да посеят хаос по целия свят. Миранда бе слушала бегло дискусии по темата и сега съжаляваше, че не е обръщала повече внимание.

Налагаше се да учи в движение. Жреците бяха напористи и непохватни и често разкриваха повече за своите дарби, отколкото научаваха за нейните. Липсата на финес в магията им работеше в нейна полза.

Чу, че мъчителите ѝ излизат, но не отвори очи, остави сетивността бавно да се върне в горните слоеве на съзнанието ѝ. Постепенно то започна да се прояснява, но с това се върна и болката. Миранда потисна импулса да изкрещи и задиша дълбоко, за да овладее агонията.

Лежеше върху каменна плоча, от която се излъчваше зла, неземна енергия. Самият досег с нея беше неприятен, а Миранда бе завързана, без никакви дрехи. Тялото ѝ бе мокро от пот. Мускулите ѝ бяха схванати, вързаните ѝ крайници ѝ създаваха допълнително неудобство. Наложиха се да използва цялата си воля, за да се успокои и да остави болката да отшуми.

Вече почти седмица устояваше на дасатските разпити. Жреците се опитваха да научат колкото се може повече за нейната раса. За щастие, незнанието им ѝ даваше предимство — дасатите нямаха опит с човешкото коварство и сериозно я подценяваха.

Реши да остави размислите за дасатите и да се съсредоточи върху бягството. След пленяването бързо бе преценила, че най-добрата тактика е да им издаде достатъчно, за да повярват на всяка нейна дума. Варен, който в момента обитаваше тялото на цуранския магьосник Винтаката, не се бе появявал от момента на пленяването ѝ. Нещо, за което бе благодарна, защото той щеше да окаже сериозна помощ на дасатите. От друга страна, магьосникът си имаше собствени планове и въобще не се интересувахе от успехите на жреците, а само от това да ги използва.

Отвори очи. Мъчителите ѝ бяха излезли, точно както очакваше. За момент се бе притеснила да не би единият да е останал, за да я наблюдава. Понякога дасатите говореха нормално с нея, друг път направо започваха с физическите мъчения. В действията им нямаше ясна логика и подредба. Отначало ѝ бяха оставили способностите ѝ, защото бяха любопитни докъде се простират. На четвъртия ден тя опита да удари един от жреците с цялата си мощ, когато докосна голото ѝ тяло. В отговор съществата използваха заклинание, което я лиши от всичките ѝ магически дарби.

Всеки сантиметър от тялото ѝ пищеше от агония. Миранда си пое дълбоко дъх и впрегна цялата си воля, за да пренебрегне болката.

Пое си отново дъх и реши да опита дали наученото от мъчителите е вярно, или е просто напразна надежда. Накара съзнанието си да заработи по друг начин и изрече дребно заклинание, тихичко, почти без звук. Болката бавно започна да се оттегля! Най-сетне бе открила това, което търсеше.

Затвори очи и потърси образа, който бе запаметила по време на разпитите. Интуитивно знаеше, че е открила нещо важно, но не можеше да осъзнае какво. Искаше ѝ се да има някаква връзка с Пъг или Накор. Двамата имаха невероятни познания за самата същност на магията, наричана често от Накор просто „оная работа“. Миранда се усмихна и отново пое дъх. Ако не беше в подобна ситуация, щеше да се засмее.

Накор щеше да се гордее с нея, че толкова бързо се е ориентирала в света на дасатите. Енергиите тук бяха подобни на тези у дома, но някак... Как ли щеше да се изрази Накор? Бяха изкривени. Сякаш енергиите се движеха под ъгъл спрямо тези, които тя познаваше. Все едно се учеше да ходи отново, но трябваше да се движи настрани, за да върви напред.

Пресегна се със съзнанието си и докосна оковите. Нямаше да ѝ коства никакво усилие да ги отвори. Тя бързо се освободи.

Седна и започна да раздвижва крайниците си, за да си възвърне кръвообращението. Бе живяла няколко века, но изглеждаше на около четиридесет години. Беше стройна, но изненадващо силна, защото често се разхождаше из Острова на чародея и обичаше да плува. В косата ѝ имаше само няколко бели косъма, а очите ѝ бяха млади и жизнени. Магията наистина осигуряваше дълъг живот на някои от практикуващите я.

Паренето в стомаха започна да преминава. Поне дасатите не бяха използвали нажежени железа и остри ножове. Просто я пребиваха, когато смятаха, че ще има някаква полза.

Ако някога отново видеше Накор, щеше да го разцелува. Без неговото твърдение, че магията е съставена от някаква фундаментална енергия, нямаше да разбере как работи по различен начин в света на дасатите...

Беше сигурна, че все още е на Келеуан, в черната сфера, която бе видяла, преди да я пленят. Стаята всъщност беше малко помещение без таван — или той беше толкова високо, че се губеше в сумрака. За пръв път можеше да се огледа свободно. Входът беше закрит със завеса, но стойките, на които висеше, бяха високи само десетина стъпки. На фона на светлината, която се излъчваше от един странен камък на масата, материята изглеждаше тъмносивкава. Миранда затвори очи и отпусна сетива към границите на сферата.

Защо ли обичайните правила на магията бяха заменени от дасатските? Сякаш бяха пренесли част от собствения си свят тук.

Тя се изправи. Най-сетне го осъзна. Дасатите не само щяха да нападнат Келеуан, а и да го променят, така че да могат да живеят на него. Готвеха се за колонизация!

Сега вече беше съвсем наложително да избяга и да предупреди Събранието на Великите. Дасатите просто трябваше да разширят

сферата. Нямахте да е лесно, но щеше да свърши работа. С достатъчно енергия тя щеше да обхване целия свят и да го преобрази, да го направи като тези от второто ниво на реалност. Или да го превърне в нещо като планетата Делекордия, която съществуваше между двете нива, както бе открил Пъг.

Отново протегна менталните си сетива. Бавно и полека, готова да ги оттегли в мига, в който докоснат нещо разумно, за да не я усетят мъчителите.

Видя, че дрехите ѝ са метнати в един ъгъл на стаята, и бързо се облече. Нямахте проблем да се появи гола в Залата на Събранието, а и цураните не се притесняваха от голотата, за разлика от повечето култури на Мидкемия, но щеше да е някак лишено от достойнство.

Поколеба се. Времето течеше, но тя искаше да остане още малко и да се върне в Събранието с повече информация. За момент се зачуди дали да не направи заклинание за невидимост и да остане в сферата. Не, все пак щеше да е по-добре да предупреди магьосниците и да се върне с пълната им мощ.

Затвори очи и пробва да усети купола над себе си. Беше болезнено и се наложи да се отдръпне бързо, но успя да научи достатъчно. Това беше границата между първата и втората реалност, или поне тази част, която дасатите бяха пренесли на Келеуан. Щеше да успее да я прекоси, но първо трябваше да се подготви.

Зачуди се колко ли от мъчителите ѝ са наоколо и изпрати лека частица от възприятията си, за да долови жизнените енергии. Ако се контролираше, нямаше да вдигне тревога. Ето един. Чувството беше, сякаш бузата ѝ бе докосната от дребно семенце, понесено от вятъра. Побърза да се отдръпне, преди да я усетят. След още няколко опита се увери, че в купола има само двама жреци.

Пое си дълбоко дъх и се приготви за действие. След това се поколеба.

Знаеше, че най-разумно ще е да избяга, да предупреди Събранието и да се върне с достатъчно магьосници, за да отблъснат тази атака. Но част от нея искаше да научи повече за нашествениците, за да разбере по-добре срещу какво са изправени. В случай, че Пъг не се завърнеше от света на дасатите. Мисъл, която я ужасяваше.

Беше сигурна, че може да се справи с двамата жреци и да вземе единия в плен. С радост щеше да отвърне на гостоприемството, което ѝ

бяха оказали. Предполагаше, че Варен се е върнал в Събранието и е обяснил на останалите, че тя просто се е прехвърлила спешно на Мидкемия. Можеше да минат седмици, преди изчезването ѝ да се установи и да се повдигнат въпроси. Секретността, с която действаха агентите на Конклава, беше и недостатък. Вероятно щеше да мине месец, преди да я потърсят.

Проучи най-близката „стена“. Опитваше се да долови ритъма на енергиите. Бягството нямаше да е лесно, защото не познаваше околния терен, а един далечен скок през тази бариера чак до Събранието беше доста рисков.

Реши да се пренесе до един близък хълм, където растяха красиви цветя. Гледката ѝ бе направила впечатление малко преди да стигнат поляната с купола.

Внезапно долови нечие присъствие и се обърна. Единият дасатски жрец насочваше някакво устройство към нея. Миранда се постара да използва всичко научено за магията на това място и хвърли срещу него заклинание, което трябваше просто да го зашемети. Вместо това енергията сякаш изригна от нея и помете дасата през завесата от невидима сила.

Зад завесата имаше стена от някакво чуждопланетно дърво. Тялото на жреца я пръсна и влетя в съседното помещение. Миранда за момент погледна кървавата следа и ѝ направи впечатление, че е по-скоро оранжева, а не червена.

Неочакваната мощ на атаката имаше едно предимство — вторият жрец бе съборен на пода от удара с отблъснатото тяло.

Миранда бързо се приближи и установи, че първият е мъртъв, а вторият е загубил съзнание. Огледа се набързо, да не би някой да е убегнал на сивата ѝ, но в крайна сметка беше сама, с един труп и един потенциален пленник.

Най-сетне имаше пълна видимост към целия затвор. Сферата беше с диаметър стотина стъпки, преградена на помещения с дървени стени и завеси. Имаше два нара, маса с пособия за писане, още една от странните каменни лампи и сандък. Подът беше покрит с вълнена черга. Миранда се огледа и видя цял куп непознати предмети. Това, което ѝ убягваше, беше средството за транспортиране между света на дасатите и Келеуан. Очакваше нещо обемно, от типа на цуранските

машини за разломи или поне някакъв пиедестал, на който да се стъпва, но не успя да открие нещо очевидно.

Беше ядосана и усети, че започва да кипва. Как смееха тези същества да нахлуват в света ѝ и да го нападат? Миранда имаше избухлив характер, наследство от майка ѝ. Цял живот се стареше да го контролира, но когато избухнеше, единственият избор на близките ѝ беше да я оставят на мира.

На пода се бе разпиляла купчина пергаменти и Миранда набързо събра цял наръч. Какво ли беше написано на чуждоземния език? Може би нещо, което да хвърли светлина върху предстоящите събития?

Чу стон и видя как поваленият жрец помръдва. Без да се колебае, пристъпи напред и го изрита с все сила в челюстта.

— Проклятие! — главата на дасата беше като гранит. За момент си помисли, че си е счупила крака. Коленичи, хвана пергаментите с лявата си ръка и го стисна за яката с дясната. — Ти идваш с мен!

Затвори очи и насочи вниманието си към стената на сферата. Опитваше се да усети енергийните потоци, сякаш настройваше струните на музикален инструмент.

Когато прецени, че е готова, се прехвърли. За момент тялото ѝ сякаш бе разкъсано от кипящата енергия и тя изпищя. Все едно по нервите ѝ бе потекъл лед. Когато се осъзна, видя, че е коленичила в тревата на хълма. Беше сутрин, което неизвестно защо я изненада. Всичко я болеше и дори ѝ беше трудно да диша.

Очевидно тялото ѝ се съпротивляваше на завръщането си в естествената си среда. Миранда не знаеше какво са ѝ направили дасатите, за да може да живее при техните условия, но обратният процес явно щеше да е изпълнен с агония.

Жрецът бе оцелял при прехвърлянето. Миранда го стисна за рамото, сякаш само това ѝ пречеше да загуби съзнание. След момент болката отслабна и тялото ѝ започна да се адаптира. Тя си пое дълбоко дъх, отвори очи, но след миг отново стисна клепачи.

— Това не е добре...

Стисна зъби и се пренесе в Събранието. В помещението имаше двама магьосници и тя пусна пленника си в краката им.

— Това е дасатски жрец. Вържете го — не знаеше дали двамата са посветени за талноя, но всички в Събранието бяха научили за заплахата от дасатско нашествие. Неочакваната ѝ поява ги стресна за

момент, но те побързаха да се подчинят на нарежданията ѝ. Стресът от бягството беше изчерпал и последните ѝ сили. Миранда се олюля, падна и изгуби съзнание.

Отвори очи и видя, че е в покоите, които използваша с Пъг, когато гостуваха на Келеуан. До леглото ѝ стоеше Аленка, най-старшият член на Събранието. Изражението му беше угрижено и той приличаше на дядо, който бди над болното си внуче.

Миранда примигна и успя да простене:

— Колко... време мина?

— Вчерашният ден и тази сутрин. Как си?

Миранда внимателно се надигна и установи, че е облечена в обикновена бяла нощница.

— Надявам се, нямаш нищо против, че се погрижихме за теб — усмихна се Аленка. — Беше в доста лошо състояние.

Миранда спусна крака от леглото и бавно се изправи. Изчистената ѝ роба беше сгъната на дивана до прозореца. Навън лъчите на следобедното слънце блестяха по повърхността на езерото. Тя смъкна нощницата и навлече робата, без да се притеснява от стария магьосник.

— Какво стана с дасата? — попита, докато се оглеждаше в огледалото на стената.

— В безсъзнание е и по всичко личи, че умира.

— Наистина ли? Не мислех, че раните му са толкова сериозни — Миранда се обърна към стареца. — Искam да го видя. Трябва да свикаме колкото се може повече членове на Събранието.

— Вече го направих — отвърна възрастният мъж. — Вестта за пленника се разчу бързо и не се появиха само тези членове, които не са в състояние да пътуват.

— Ами Винтаката?

— Изчезна — Аленка махна на Миранда и двамата излязоха от стаята и тръгнаха по коридора. — Предполагаме, че е мъртъв или че има нещо общо с цялата тази ситуация.

— Това не е Винтаката, а некромантът, Лесо Варен.

— Аха — отвърна старецът. — Това обяснява нещата — въздъхна и зави по друг коридор. — Жалко. Винтаката ми допадаше,

макар че беше малко бърбърив. Винаги ставаше за компания.

— Съжалявам за приятеля ти. Но се боя, че всички ще загубим приятели, преди тази история да свърши.

Той кимна, после посочи, че трябва да завият по още един коридор.

— Затворили сме дасата в защитена стая.

— Браво.

Пред вратата пазеха двама чираци в сиви роби. В самото помещение двама Велики се суетяха над дасатския жрец.

Единият, казваше се Хостан, се обърна и поздрави Миранда. Другият не откъсваше очи от пленника.

— Двамата с Кубай сме убедени, че нещо не е наред с този... мъж.

Вторият магьосник кимна.

— Въобще не показва признаци на подобрене, а дишането му става все по-тежко. Ако беше човек, щях да предположа, че има треска — поклати глава. — Но нямам представа какво да правим с това същество.

Кубай беше магьосник, който се увеличаше по лечителството повече от останалите си колеги, които смятаха тези изкуства за присъщи на Низшия път. Според Миранда беше идеалният избор за проучване на дасата.

— Докато ме държах в плен, успях да науча някои неща за тези същества — каза тя. — Дасатите приличат на хората, доколкото може да се каже същото за раси като елфите и джуджетата. Имат два чифта крайници, очи, уши и така нататък, както виждате. Знам, че имат два пола, а жените раждат малките, също като нас. Това го разбрах, докато жреците ме изследваха внимателно. Не мога да говоря езика им, но позапомних няколко думи и имам обща представа какво знаят за нас.

Обърна се към неколцината магьосници, които се бяха появили веднага щом бяха разбрали, че е дошла, и повиши глас, за да я чуват всички.

— Физически са значително по-силни от нас. Не само заради това, че са на този свят. Но очевидно имат проблеми с различията между реалностите и затова са създали купол, в който да живеят. Нормалните им воители ще се справят без проблеми с нашите —

независимо дали са цурани, или от Кралството — моментът беше подходящ да почне да насажда идеята за помощ от Мидкемия.

Погледна жреца и опита да си припомни какво бе научила по време на пленничеството си.

— Определено не изглежда добре — наведе се и видя капките пот, избили по челото на съществото. — Кубай, мисля, че си прав за треската. Сякаш е по-блед, но може и да се лъжа, заради светлината — спря, защото клепачите на жреца започнаха да потрепват. — Мисля, че идва в съзнание.

Двама от магьосниците мигновено започнаха защитни заклинания, но дасатът не се пробуди. Вместо това започна да стене и се загърчи в конвулсии. По кожата му започнаха да избиват мехури.

— Пазете се! — извика Миранда, без да знае защо.

Магьосниците се отдръпнаха назад. Внезапно тялото на жреца се подпали и последва гръмка експлозия, която повали най-близките и заслепи останалите.

Замириса на сира и изгоряло месо. Всички се закашляха от вонята. На мястото на тялото бе останало само очертание от бяла пепел.

— Какво стана? — попита смаяният Аленка.

— Не знам — отговори Миранда. — Мисля, че извън купола си те не могат да се справят с огромния приток на енергия, който за нас е съвсем естествен. Явно му дойде твърде много и... видяхте какво стана.

— Какво ще правим сега? — попита старият магьосник.

— Ще се върнем при купола и ще го проучим — Миранда отново пое контрола, без да са я питали. — Това е сериозна заплаха за Империята.

Тези думи бяха достатъчни, за да мобилизират всички Велики.

— Трябва не само да го проучим, а и да го унищожим — каза Аленка и се обърна към един от другите магьосници. — Хочака, ще бъдеш ли така добър да известиш Небесната светлина в Свещения град? Обясни на императора какво се случи тук и му предай, че ще получи пълен доклад веднага щом приключим.

Миранда беше впечатлена от твърдия тон на стария магьосник и предположи, че като млад е бил внушителна фигура. Беше от онези

тихи хора, които изненадват останалите, когато поемат контрола. Умееше да привлича внимание и излъчваше авторитет.

— Наложил се да поразуча купола, преди да избягам — започна Миранда и направи пауза за по-голям ефект. — Моля за разрешение да ви водя в тази операция.

Великите в стаята се смаяха от това предложение. Жена, при това чужденка, да застане начело? Все пак повечето се обърнаха към Аленка, за да чуят решението му.

— Това е съвсем логично — каза старецът и с тези четири прости думи предаде мощта на най-могъщото събрание на магьосници от два свята на Миранда.

Тя кимна и каза:

— Моля колкото се може повече от членовете да се съберат в Голямата зала след един час. Тогава ще ви обясня, какво знам и как предлагам да действаме.

Магьосниците излязоха, за да известят останалите. Миранда знаеше, че щом научат за опасността, всички Велики ще се появят в залата в уреченото време. Щяха да отсъстват само най-тежко болните.

Върна се в покоите си и седна на един диван. Не смееше да легне в леглото, защото се боеше, че отново ще заспи. Кратката почивка и храната не бяха достатъчни, за да се възстанови от тормоза по време на пленничеството. Трябваше обаче да се съсредоточи върху сериозната заплаха и да пренебрегне глада и болката, защото бяха сериозно притиснати от времето — с всеки миг щеше да става по-трудно да попречат на дасатите, каквито и да бяха планове им.

На вратата се почука и влезе една от малкото ученички на Великите. Държеше поднос, на който имаше порцеланова кана, плодове и хляб.

— Великият Аленка каза, че имате нужда да се подкрепите.

— Благодаря — отвърна Миранда и ѝ махна да остави подноса. Внезапно осъзна, че е ужасно гладна. Започна да се храни и усети как енергията се връща в изтерзаното ѝ тяло. За пореден път съжали, че не обръща достатъчно внимание на лечителските магии, за разлика от съпруга си. Пъг със сигурност можеше да ѝ възвърне енергията със заклинание или някоя неприятна на вкус, но ефективна отвара.

Мислите за Пъг я натъжиха. Знаеше, че е взел най-подходящите хора, които можеха да оцелеят в света на дасатите, но все пак се

тревожеше. Обичаше съпруга си дълбоко. Не със страстта на младостта. Това го бе надживяла още преди Пъг да се роди. Обичаше го по-скоро с пълното разбиране на уникалните му способности, които го правеха най-подходящ за житейски спътник. Синовете й пък се бяха оказали неочаквана благословия. Може и да не беше най-добрата майка, но във всички случаи й харесваше да е майка.

Калев беше предизвикателство, особено когато се оказа, че няма никаква магическа дарба, за разлика от брат си. Миранда обичаше Магнус с онази любов, която е запазена за първородните, но и Калев имаше място в сърцето ѝ, особено като се имаше предвид трудното му детство. Шегите на другите с него бяха доста жестоки, а застъпничеството на Магнус — едновременно благословия и проклятие. Все пак и двамата бяха развили изключителни качества и се бяха превърнали в мъже, с които можеше да се гордее.

Хапна още малко и се изправи. Заради Пъг, Магнус и Калев бе готова дори да унищожи света на дасатите. Това бяха най-важните хора в живота ѝ. Усети, че я обзема гняв. Ако Пъг беше тук, щеше да я сгълчи, че по този начин замъглява преценката си.

Протегна схванатите си крайници. После щеше да се занимава със собствените си физически неразположения. Сега трябваше да отблъсне нашествието.

На вратата се почука и влезе Аленка.

— Събраха се.

Миранда кимна.

— Благодаря, стари приятелю.

Двамата се отправиха към Голямата зала.

Почти всички места бяха заети, точно както очакваше Миранда. Тихите разговори престанаха веднага щом Аленка застана в средата на подиума.

— Братя... и сестри — започна старецът, спомнил си, че в залата вече присъстват и жени. — Събрахме се по молба на нашата стара приятелка Миранда — и отстъпи, та тя да заеме мястото му. Нямахме нужда да се обяснява коя е Миранда. Пъг бе имал статут на Велик още преди раждането на Аленка и съпругата му бе уважавана дори без да се броят собствените ѝ способности.

— Келеуан е нападател — започна Миранда без предисловие. — В този момент един черен купол се увеличава в една долина далече на

север. Когато го видях за пръв път, приличаше на разлома, през който вашите предци нападناха моя свят — нарочно споменавахе Войната на разлома. Знаеше, че всеки ученик в Събранието е наясно с трагичната война, която бе донесла толкова много смърт. Коварната Игра на Домове бе погубила хиляди цурански и мидкемийски войници само заради машинациите на една политическа фракция. Неколцина магьосници също бяха участвали в заговора да утвърдят на власт тогавашния Военачалник. Само намесата на Пъг и издигането на забележителната Мара от Акома бяха променили смъртоносната игра.

— Всички знаете историята за Войната на разлома, така че няма да я повтарям. Това, пред което сме изправени в момента, не е нашествие за власт, политически облаги и богатство и няма нищо общо с конвенционалните войни — тя направи многозначителна пауза. — Това не е нашествие, а начало на колонизация. Процес, който ще завърши с унищожаването на всичко живо на този свят.

Думите ѝ предизвикаха невярващо мърморене. Тя вдигна ръце и продължи:

— Нека тези от вас, които се занимаваха с талноя и дасатския пленник, да обяснят на останалите.

Млъкна и за няколко секунди се опита да погледне колкото се може повече от присъстващите в очите.

— Ето какво знам. Дасатите искат да променят този свят. Ще го преобразят така, че да стане като техните светове. От най-дребните насекоми до най-едрите животни. Водата ще стане отровна, а въздухът ще прогаря дробовете ви. Дори докосването на най-дребното създание ще изпива жизнените ви сили. Това не е история, с която да се плашат децата. С това се занимават дасатите в купола, от който избягах.

— Трябва да ги спрем! — извика един млад магьосник.

— Да — съгласи се Миранда. — С устрем и решимост, но без да прибързваме. Предлагам група от най-добрите сред тези, които изучават различните аспекти на енергията и живите същества, както и неколцина от магьосниците от Низшия път, да проучат заплахата и след това да унищожат купола.

— Кога? — извика отново същият младеж.

— Колкото се може по-бързо. Трябва да известим императора, а освен това ще имаме нужда от войници. Боя се, че дасатите няма да ни позволят да унищожим купола просто така. Ще срещнем същества,

които не се боят да умрат и могат да контрират заклинанията ни. Трябват ни корави мъже, които да им се противопоставят.

— Предлагам да се разделите на групи и да обсъдите наученото — каза Аленка. — След вечеря ще се съберем пак и ще решим какво да предприемем срещу тази заплаха — и удари с жезъла си по пода в знак, че срещата е приключила.

Миранда се приближи до него и прошепна:

— Ти ли накара младока да разбунни духовете?

— Мисля, че се включи в перфектен момент.

— Ти си опасен човек, стари приятелю.

— Сега ще изчакаме. Но мисля, че до вечерта ще имаме пълно съгласие. Аз лично не виждам друг вариант за действие освен този, който предложи.

Тръгнах към покоите на Миранда.

— Надявам се, че планът ми ще проработи — каза тя. — В противен случай ще трябва да подготвим Империята за война срещу най-опасния противник във вашата история.

Двеста мъже стояха в пълна бойна готовност — стражи от четирите най-близки имения, които веднага бяха откликнали на призива на Великите. Бяха разделени на две групи, всяка под командването на магьосник, и очакваха заповедите на Миранда. Империята живееше в мир от много години, но цуранските тренировки и дисциплината бяха останали непроменени. Мъжете бяха корави и готови да умрат за честта на клановете си.

Миранда и дузина Велики се изкачваха по хълма, от който тя бе видяла купола за пръв път.

— Всички готови ли са?

Мъжете кимнаха и се спогледаха. Никой от тях не бе участвал в конфликт. За последно Велик бе загинал в битка по време на Войната на Разлома, преди повече от сто години. Тези мъже бяха учени, а не воини. Но бяха най-подготвените магьосници, с които разполагаше Империята.

Тринадесетимата бавно изкачиха хълма и Миранда се надигна на пръсти, за да погледне.

— Проклятие!

Долината беше празна. Единственият знак от дасатите бе почернялата земя на мястото на сферата.

— Махнали са се — каза един от по-младите магьосници.

— Ще се върнат — отговори Миранда. — Предлагам да разпространите вестта в цялата Империя. Всяко затънтено кътче трябва да се провери, отново и отново — изглежда ги твърдо в очите. — Дасатите ще се върнат и следващия път няма да е малък купол, а истинско нашествие.

2

ГАМБИТ

Джоми се намръщи.

Клечеше под опънатото като навес наметало и се мъчеше да се опази от безмилостния дъжд. Притисна колене към гърдите си и изпъшка:

— Само не разбирам защо?

— Ние не питаме защо, ние изпълняваме заповедите — отвърна Серван, който се бе сгушил до него.

Намираха се на един хълм, от който се откриваше добра видимост към закътаното заливче. В смисъл — щеше да е добра, ако не беше силният дъжд. Сега най-много да видиш човека до себе си. В случая за Джоми това беше Серван.

Джоми го огледа. През последните месеци Серван беше загубил младежката си пухкавост и лицето му бе загрубяло заради живота на открито. Дворцовото конте бе заменено от трупащ опит млад офицер с три кампании за три месеца.

Двамата не бяха приятели, но всеки бе спечелил уважението на другия и заедно с останалите си другари — Тад, Зейн, Гранди и Годфри — образуваха надеждна група. За краткото време, откакто бяха напуснали университета на Ролдем, бяха получили бърз урок за армейския живот. За раздразнение на Джоми Серван беше назначен за старши на тази мисия и се налагаше да изпълнява заповедите му. Все още не беше започнал да го тормози, за разлика от предишния път, когато ролите им бяха сменени, но Джоми знаеше, че няма да му се размине.

Двамата млади офицери бяха заели позиция в подножието на Върховете на Куор — назъбен планински полуостров на източната граница на Велики Кеш. Бяха пристигнали преди седмица с още сто души. Знаеха само, че по тези места се очаква някакво нашествие, но нямаха никаква информация от кого. Във всички случаи нападателите нямаше да са приятелски настроени.

Джоми също беше възмъжал, но пък той бе живял от малък на открито и по не му личеше. Все пак наперената му самонадеяност бе преминала в хладно самообладание. Животът с останалите младежи го бе понаучил на скромност, защото всеки от тях бе по-добър от него в дадена област. Но поне едно нещо не се бе променило — чувството му за хумор и вечният му оптимизъм. В този случай обаче търпението му бе подложено на изпитание. Не спираше да вали проливно от четири дни. Единственият източник на топлина бе огънят, който бяха запалили в една голяма пещера на хълма, а проклетите врагове сякаш въобще не възнамеряваха да се появят.

— Нямам предвид защо ние сме тук, а защо въобще сме на това място?

— Да не си проспал заповедите на капитана? — прозвуча глас зад тях.

Джоми се обърна към неясната фигура, която се бе приближила незабелязано.

— Мразя, като правиш така.

Мъжът клекна до тях, без да обръща внимание, че тялото му наполовина остава под дъжда.

— Какъв крадец щях да съм, ако не мога да се промъкна до вас в бушуваща буря?

Беше само с няколко години по-голям, но показваше белези на преждевременно остаряване — в мустаците и брадичката му, иначе бяха добре поддържани и издаващи известна суетност, имаше бели косми. Беше висок почти колкото Джоми, но не толкова широкоплещест. Движенията му издаваха бързина и сила и младежът от пръв поглед бе преценил, че ще е труден противник.

— Здравсти, Джим — каза Серван. Младият крадец бе успял да се оплете в същата ситуация, която бе докарала и тях в този пущинак. Беше се появил с кораб, каращ припаси за мисията, която Джоми наричаше за себе си „проклетата експедиция“.

Двамата лейтенанти в момента служеха в армията на Ролдем, въпреки че Джоми беше роден на съвсем друг континент. Серван беше благородник, при това с царствена кръв. Можеше да стане крал, ако десетина от роднините му се споминеха внезапно. Двамата бяха зачислени към странен отряд, съставен от войници от Кеш, Кралството, Ролдем, та дори и сапъори от джуджешкия град Доргин.

Командваше ги Каспар, бивш херцог на Оласко и някогашен беглец с обявена награда за главата му. Бе успял да се реабилитира обаче и през последните години се ползваше със специален статут в Кеш и Ролдем. Адютантът му се казваше Стефан и бе братовчед на Серван, което също го правеше далечен роднина на краля на Ролдем.

Пристигането на Джим беше поредното озадачаващо нещо в тази експедиция. Той и шестимата с него в никакъв случай не можеха да минат за войници, но от тях се очакваше да изпълняват същите заповеди. Джоми и Серван научиха единствено, че Джим и хората му са специална група доброволци и са тук, за да се обучават със съвместните сили на Ролдем, Кралството и Кеш.

Вечно любопитният Джоми изгаряше от желание да научи какво точно се случва, но през последните месеци бе установил, че за младите офицери е най-добре да си затварят устата. Серван пък притежаваше това качество по рождение.

Все пак младежът не можеше да потисне любопитството си и реши да опита с различен подход.

— Джим, ти нали си от Кралството?

— Да — отвърна младият крадец. — Роден съм в Крондор и прекарах там целия си живот.

— Твърдиш, че си крадец... — започна Джоми.

Джим се размърда, отърка рамо в неговото, след което се усмихна и му показва, че му е измъкнал кесията.

— Това твое ли е?

Серван едва успя да сдържи смеха си. Джоми прибра кесията под ризата си и изсумтя:

— Добре де, наистина си крадец.

— И то много добър.

— Много добър крадец — съгласи се Джоми. — Та се чудя, как един много добър крондорски крадец се е озовал на края на света?

— Дълга история. Пътувал съм много.

— Охо? — възкликна Серван, доволен от възможността да се разсее от неприятния дъжд.

— Да. Бил съм на много странни места — Джим се усмихна и лицето му сякаш се подмлади. — Един път ми се наложи да се скрия от подобен проливен дъжд в пещера на един далечен остров.

Джоми и Серван се спогледаха. Вероятно нищо от това, което щяха да чуят, не беше вярно, но поне историята обещавахе да е забавна.

— Наложил се да... напусна Крондор.

— По работа ли? — попита Серван.

— По здравословни причини — Джим се усмихна многозначително. — Беше разумно да се изнесе от Крондор за известно време.

Джоми се мъчеше да не се хили.

— И къде отиде?

— Взех кораб до Далечния бряг и в Карс попаднах на група младежи, които организираха предприятие с очаквания за сериозна печалба.

— Пирати — възкликнаха в един глас Джоми и Серван.

— Капери от Фрийпорт на Островите на залеза — уточни Джим.

— Капитанът твърдеше, че има разрешение от Короната, но така и не го показва. Все пак по онова време бях доверчив момък и му повярвах.

Джоми се съмняваше, че Джим изобщо някога е бил „доверчив момък“, но реши да не коментира.

— Та се озовах на въпросния остров, в тази пещера, заедно с една елфска девойка.

— Не прескачаш ли нещо? — попита Серван.

— Доста, но сега говорим за странните места, на които съм бил.

— Остави го да разказва, Серван — намеси се Джоми.

— Както и да е, та момчетата от екипажа ме търсеха, защото бях разгадал непочтените им намерения за подялбата на съкровището...

— Съкровище ли? — започна Серван, но Джоми го бутна с рамо да млъкне.

— И това е друга част от историята. Та както казах, бях в пещерата и срещнах тази елфска девойка, Джебъбел...

— Джебъбел? — възкликна Джоми.

— Джебъбел — повтори Джим. — И нейната история е доста объркана. Тя се мъчеше да се спаси от едни мечки, само дето не бяха точно мечки, ами нещо като големи космати бухали.

— Големи космати бухали? — Серван зяпна. Джоми напълно бе забравил дъжда.

— Ами нали ви казвам, че беше странно място. Отвъд Островите на залеза. Девојката събираше яйца за някаква елфска магия. И значи двамата отблъснахме бухалите и после изчакахме негодниците от екипажа да се разкарат.

— А как успя да се прибереш? — попита Джоми.

Джим се усмихна.

— Джебзбел имаше магически камък, някаква елфска чудесия, и тя ни пренесе в Елвандар.

— Елвандар? Това е близо до Царството на облаците, нали? — Серван говореше за митичното царство от детските приказки.

— Елвандар наистина съществува — намеси се Джоми. — Познавам хора, които са били там.

— След малко ще кажеш, че познаваш и истински елфи.

Джоми се усмихна.

— Лично не, но моите приятели познават.

— За това, че бях спасил момичето, бях удостоен с пир от кралицата и съпруга ѝ. Благодариха ми и казаха, че съм добре дошъл по всяко време. След това ми помогнаха да стигна до Джонрил, този в херцогство Крудий, а не онзи в Кеш, и оттам се прибрах в Крондор.

— Удивително — възкликна Джоми.

— По-скоро невероятно — Серван отново започна да трепери от студ.

Джим бръкна под ризата си и извади красиво украшение на тънка каишка.

— Лично кралицата ми го подари. Каза, че с него всеки елф ще ме разпознае като приятел на расата им.

Джоми и Серван се наведоха, за да го разгледат отблизо. Приличаше на преплитачи се възли и сякаш бе направено от някаква кост. Нещо в изработката подсказваше, че не е човешко дело.

Крадецът внезапно стана сериозен.

— Момчета, може да съм крадец, авантюрист, разбойник и дори когато се налага — главорез, но никой не е наричал Джими Ръката лъжец.

— Джими Ръката ли? — попита Джоми.

— Професионален псевдоним. Като известния крадец от миналото Джими Ръчицата. Според някои приличам на него. Според други дори може да ми е прадядо, но според мен майка ми го казваше,

за да ме накара да се гордея. Като малък не можех да казвам „ч“ и затова си остана Ръката. Иначе името ми е Джим Дашър.

За времето, прекарано на Острова на чародея, Джоми бе чул доста истории за легендарния Джими Ръчицата. Крадец, станал агент на принца на Крондор, впоследствие издигнал се до херцог на Крондор и Риланон, двете най-могъщи длъжности след краля.

Погледна крадеца. Едва го познаваше, но смяташе, че е сваятна компания. Невероятните истории помагаша времето да минава по-бързо, докато чакаха появата на врага. Без съмнение Джим бе точно толкова опасен, колкото твърдеше, но Джоми още от най-ранните си години бе развил качеството да знае на кого наистина може да се довери.

— И аз няма да те нарека лъжец, Джим. Поне докато не те хвана в лъжа.

Крадецът го изгледа сериозно, после се усмихна.

— Така е справедливо.

Серван пак насочи вниманието си към брега.

— Още колко?

— Колкото се наложи — отвърна Джоми.

— Няма да чакаме дълго — Джим посочи напред. — Идва лодка.

— Ама как... — Серван също видя голямата лодка, която влизаше в заливчето, и спря.

— Сигурно е пристигнал кораб — каза Джоми.

— Ще предупредя капитана. Вие ги наблюдавайте — каза Серван и се измъкна изпод навеса.

Джоми също излезе под дъжда.

— Да идем да видим кои са.

— Чакай — спря го Джим. — Идва още една.

Наистина, на десетина метра зад първата се бе появила и втора лодка.

— Какво мислиш? — прошепна Джим, въпреки че бяха достатъчно далече.

— Явно информацията на капитана се оправда.

Двете лодки стигнаха брега и мъжете в тях почнаха да ги изтеглят на пясъка.

— Май се гласят да поостанат.

— Какъв е този? — Джим посочи втората лодка.

Всички мъже носеха моряшки дрехи и черни превръзки на челата. Някои бяха боси, други с тежки ботуши. Последният, който слезе, носеше оранжева роба с черни шарки и лицето му бе скрито от качулка. Останалите явно гледаха да стоят встрани от него.

— Магьосник — изръмжа Джим. — Мразя магьосниците.

— Срещал съм неколцина добри — обади се Джоми.

— А аз не съм. Веднъж в Дариндус за малко щях да го отнеса от един магически капан. Ако имам достатъчно време, мога да се справя с всеки човешки, но магическите...

— Е, аз все пак съм срещал и свестни магьосници.

Джим замълча и загледа новодошлите. Те се разпръсваха — очевидно оглеждаха околността за постове. Джоми и Джим бързо развалиха импровизирания навес, сгънаха наметалото и се оттеглиха надясно към по-гъстите храсталаци. И двамата бяха наясно, че техните сили превишават слезлите на брега, но докато не дойдеха, щеше да е по-добре да останат незабелязани.

Джим стисна Джоми за рамото и му посочи да се изтеглят нагоре по склона. Джоми посочи една издадена скала на стотина стъпки по пътеката и получи утвърдително кимване. Започнаха да се промъкват натам. Дъждът отслабваше — времето бе избрало най-неподходящия момент да се оправя след неколкодневния тормоз.

Джоми и Джим стигнаха до скалата и залегнаха, без да обръщат внимание на калта. Мъжете от лодките се бяха разпръснали в защитен периметър, неколцина започваха да разтоварват припаси.

— Явно мислят да поостанат.

— Трета лодка! — прошепна Джим.

Третата лодка спря вдясно от другите и моряците също започнаха да смъкват провизии.

— Може да са главорези, но са дисциплинирани — отбеляза Джим.

Джоми продължи да наблюдава без коментар.

— Виждал съм подобни превръзки на едни трупове. На юг от Островите на залеза, на седмица път от Фрийпорт.

— Какви бяха?

— Не знам. Всичките бяха мъртви. Натъкнахме се на полупотопен кораб до едно островче. Капитанът каза, че познавал

екипажа, но нямаше представа какви са труповете с превръзките. Решихме, че оцелелите от кораба са били взети за роби.

Чуха зад себе си шум и се обърнаха. Каспар и капитан Стефан се приближаваха приведени. Движението на храстите зад тях подсказваше, че отрядът вече обгражда противника.

— Колко са? — попита Каспар и огледа залива.

— Около тридесет — отвърна Джоми. — Освен това имат някакъв магьосник. Всички се боят от него.

— Генерале, приличат ми на пирати от островите — допълни Джим.

— Какво ли правят тук? — промърмори Каспар.

— Ако човек отплава на запад от Островите на залеза...

— Ще стигне до Кралското море. Знам как са дошли, чудя се защо — бившият херцог се обърна към капитана. — Предай на хората, че искам пленници. Особено магьосника, ако успеят да го заловят.

— Магьосници — процеди Джим, сякаш изричаше проклетие.

— Казах му, че познавам и добри — обади се Джоми.

Каспар се усмихна тъжно.

— А аз съм срещал истински чудовища. Капитане?

— Да, сър?

— Хората ни заеха ли вече позиции?

Капитанът се обърна и махна с ръка. Джоми не можа да види отговора, но Стефан кимна утвърдително.

— На позиция са, сър.

Каспар кимна.

— Когато сте готов...

— Какво е това? — възкликна Джим и посочи.

Магьосникът бе вдигнал над главата си жезъл и от него към облаците излизаше светлинен стълб. Във въздуха се разнесе кънтящ глас на непознат език.

Пред заклинателя започна да се появява фигура, сякаш обвита в пушек. Въпреки шума от дъжда мъжете на хълма чуваха жужащата във въздуха енергия. Сякаш искри прехвърчаха по метална повърхност. Гласът отново изкънтя и магьосникът отговори на непознатия език. Съществува започна да оглежда околността.

Джоми настръхна. Фигурата започна да придобива човешки очертания. Беше висока повече от седем стъпки, с невероятно широки

рамене и нямаше врат. Тъмносивата кожа сякаш се гънеше и пулсираше като копринен шал, развяван от ветреца. Лицето нямаше черти, а само два червени пламъка на мястото на очите. Кожата постепенно се втвърди и заприлича на застинала лава.

— Сега, капитане — заповяда Каспар.

Стефан се изправи и махна с белия флаг, който държеше в лявата си ръка.

Избухна хаос.

От хълма се разнесоха крясъци и залп от стрели порази няколко от мъжете на пясъка. Джоми изтегли меча си. В същия момент се случиха три неща. Мъжете на брега започнаха да отстъпват напълно дисциплинирано, без следа от паника. Неколцина опитаха да отвърнат на залпа, но стреляха напосоки по храстите, докато за войниците на склона всичко бе като на длан.

Бойците с кешийски и кралски униформи се спуснаха напред. Джоми скочи и викна:

— Хайде, Джим!

Призованото същество изръмжа. Беше разперило ръце и се готвеше да посрещне атаката. Нападащите можеха да почувстват топлинните вълни, които се излъчваха от него; пушекът, който излизаше от кожата му, стана по-гъст.

Мъжете забавиха устрема си, а онези на брега добиха кураж. Джоми почти се пързеляше надолу по склона и задмина неколцина от собствените си войници. Внезапно осъзна, че се е озовал най-отпред и след малко ще се сблъска с противника и кошмарното създание.

Опита да спре и да се върне, но един от пиратите го нападна, без да обръща внимание на свистящите стрели. Джоми ловко го прониза в гърдите и приклепна, за да изчака другарите си. Хвърли поглед назад и видя, че повечето войници са спрели или направо отстъпват.

След секунда разбра защо. Призованото чудовище растеше! Вече бе добавило още две стъпки към впечатляващата си височина, а раменете му бяха станали още по-широки. На кафявите му ръце имаше окови от разтопен метал — съскаха и вдигаха пара под усилилия се дъжд. По каменната кожа се бяха появили пукнатини и от тях излизаха малки пламъчета.

— Джим! Да се махаме... — Джоми се огледа и установи, че Джим Дашър го няма никакъв. — Проклятие! — измърмори младежът

и бързо започна да отстъпва. — Или е страхливец, или просто е по-умен от мен.

Един пират връхлетя срещу него и замахна мощно с абордажната си сабя. Ударът целеше да счупи оръжието му или да го разреже от рамото до корема. Тренировките и опитът си казаха думата и Джоми отклони острието вдясно, като същевременно отскочи вляво. Пясъкът не предлагаше добра опора, затова той устоя на изкушението да се завърти и да посече противника в гърба, а вместо това го нацели с лакът в зъбите. Пиратът подбели очи и рухна. Джоми отстъпи, замахна странично и му преряза гърлото. След това продължи да отстъпва, без да откъсва очи от приближаващия кошмар.

— Напред! Ударете ги здраво! — проехтя гласът на Каспар.

Войниците бяха добре обучени и нападناха, въпреки че бяха ужасени от съществото, което вече се извисяваше почти десет стъпки. Пиратите се биеха с устрема на фанатици, но все пак им липсваше военна дисциплина и скоро левият им фланг поддаде.

Сражаваха се храбро, но за няколко секунди хората на Каспар убиха шестима, а останалите заотстъпваха към лодките. Джоми и войниците около него срещаха по-сериозна съпротива, защото се сражаваха в центъра, съвсем близо до чудовището.

Пиратите се биеха отчаяно, сякаш повече се страхуваха да отстъпят към съществото, отколкото да срещнат смъртта в схватка. Чудовището пристъпи напред и сграбчи един от мъжете до Джоми за врата. Пращенето на горяща плът заглуши предсмъртното му хриптене. След миг кошмарното създание захвърли войника като счупена играчка. От ръцете му излизаха пламъци. Синкавата кожа вече бе покрита с червени пукнатини, в които сякаш течеше лава; падащите върху нея дъждовни капки се изпаряваха мигновено.

Джоми отскочи назад, блъсна се в някакъв войник и насмалко да падне.

— Сър! — извика войникът. — От северната страна спряха още две лодки. Притискат десния ни фланг.

Младежът се огледа и осъзна, че е най-старшият офицер наоколо. Трябваше да направи нещо, за да предотврати задаващото се поражение.

— При мен! — извика той. — Съберете се при мен!

Чудовището изтръгна ръката на следващата си жертва.

— В кръг! — изкрещя Джоми и мъжете започнаха да се подреждат; той се обърна към войника. — Намери генерала. Всички останали да отстъпят при него. Ние ще ги задържим тук. Тръгвай!

Войникът хукна.

— Стена от щитове! — продължи с командите Джоми. Обучените войници се подчиниха и издигнаха преграда за него и двама от цивилните крондорци.

Последната заповед не беше много смислена. Ако чудовището удареше стената, поне няколко човека щяха да загинат и формацията щеше да се разпадне. Но Джоми просто не се сещаше за нещо друго, което да им спечели няколко минути, докато Каспар регрупира силите.

Чудовището спря, сякаш чакаше заповеди. Магьосникът посочи войниците на Джоми и пак завика на непознатия език.

— Дръжте се! — викна Джоми.

Чудовището пристъпи към тях и вдигна ръце.

— Костенурка! — изкрещя Джоми и дръпна двамата цивилни на земята.

Мъжете вдигнаха щитовете и се заслониха. Пламтящите юмруци, големи колкото наковални, удариха два щита. Единият войник беше направо смазан, другият падна на колене.

— Разпръсни се! — извика Джоми. Объркването бе единственият начин да спаси колкото се може повече хора. Мъжете реагираха незабавно.

Стрелците на Каспар опитваха да поразят съществото, но металните върхове отскачаха от каменната кожа, а самите стрели се подпалваха. Джоми имаше чувството, че е застанал пред разпалена фурна.

Чудовището помиташе хора с дългите си ръце, сякаш си играеше с деца. Там, където ги докоснеше, избухваха пламъци. Много войници лежаха ранени или умиращи.

Създанието сякаш си набеляза Джоми и тръгна право към него. Младежът стисна зъби, сигурен, че ще бъде смазан до смърт или изгорен. Вдигна оръжието си в напразен опит да се защити и в същия миг забеляза, че от прибоя излиза някой. Джим Дашър се бе появил сякаш отникъде и се промъкваше зад магьосника. Със светкавично движение крондорският крадец скочи и метна нещо около врата на

заклинателя. След това го дръпна назад и натисна гръбнака му с коляно. Въпреки прибоя, шума на дъжда и писъците на умиращите Джоми съвсем ясно чу как костите на мъжа изпращават. Магьосникът махна с ръце и увисна, а от врата му потече кръв.

Съществото спря и се огледа, сякаш очакваше някой да му каже какво да прави. После изпищя толкова пронизително, че Джоми потрепери. Чудовището започна да се мята в различни посоки. Мъжете се разбягаха. Дори тези с черните превръзки имаха по-голямо желание да се отдалечат, отколкото да водят бой. Джоми се метна назад, претърколи се и приклепна с готово оръжие.

Забеляза, че Серван тича към него и го сочи, но не можеше да чуе нищо. В същия миг усети нечие присъствие зад себе си и разбра, че младежът го предупреждава. Падна наляво и се претърколи, а мечът, който се целеше в главата му, изсвистя във въздуха.

Джоми въобще не опита да стане, а направо замахна и посече крака на противника си. Мъжът падна почти върху него и младият лейтенант побърза да го наръга под мишницата. Пиратът пък се опита да му отсече ръката.

Младежът се превъртя по пясъка и избегна удара. Озова се по гръб, съвсем неудобна позиция, така че продължи да се търкаля, за да набере разстояние. В този момент Серван го прескочи и уби противника му.

Наведе се, подаде му ръка и викна:

— Трябва да отстъпим! Чудовището вече убива наред и става все по-горещо!

Джоми нямаше нужда от обяснения — усещаше лъхащата жегата. При всяка крачка на съществото от мокрия пясък се вдигаше пара. Мъжете продължаваха да се сражават, но цареше тотален хаос. Въобще нямаше изгледи за организиране на контраатака или поне на по-смислено отстъпление.

— Трябва да се прегрупираме ей при онази скала. — Джоми посочи с меч си.

Серван кимна.

— Къде са капитанът и генералът?

Огледаха се и след секунди Серван ги забеляза.

Каспар и капитан Стефан се биеха гръб в гръб с шестима пирати малко по-нагоре по склона.

— Сега какво?

Джоми беше добър полеви командир, но Серван беше роден лидер и имаше по-голям талант по отношение на тактика и стратегия.

— Събери хората при скалата. Аз ще помогна на генерала.

В този момент отново сякаш отникъде се появи Джим Дашър с ками в ръце и наръга двама от пиратите в гърба. Вместо шестима срещу двама схватката вече беше четирима срещу трима и докато един от нападателите се завърташе да види какво става с другарите му, Серван го посече и съвсем изравни съотношението.

— Върви и събери и хората! — извика Джоми. — Заведете генерала на сборното място!

Серван кимна и хукна, като заобиколи горящото създание. Джоми тръгна надолу към малка схватка, в която неговите хора се биеха с равен брой пирати. Всъщност и двете групи не проявяваха особен плам и по-скоро се мъчеха да се раздалечат.

— При мен!

Войниците се втурнаха към него и след миг вече отстъпваха организирано. Джоми ги насочи към уговореното място.

— Съберете се при скалата.

Призованото същество — вече гореше по-ярко от всеки огън — тръгна към тях.

— Внимавайте! — извика Джоми и даде знак на хората си да го заобиколят отдалече.

Някой извика, че е дошла още една лодка.

— Нещата май излизат от контрол — промърмори младежът, огледа се и видя, че ги обхождат. Врагът се готвеше да нападне позицията на Каспар в тил.

Джоми се обърна към двама войници от Ролдем и един от Кеш.

— Последвайте ме — нададе боен вик и се впусна към най-близкия пират.

— Да не си откачил? — извика един от хората му.

— Не, но искам те да си го помислят.

Четиримата хукнаха към противника. Малко преди да се сблъскат, Джоми поведе хората си обратно към хълма, където Каспар и Стефан прегрупираха войниците. Погледна бързо назад. Съществото беше съвсем откачило и унищожаваше всичко пред себе си. Единственият плюс бе, че не различаваше приятел от враг. Поне

Каспар можеше да организира хората си и да заеме по-висока позиция. Пиратите нямаха път за отстъпление. Можеха да пробват да пуснат лодките, но две от тях вече горяха, а никой нямаше желание да се приближи до чудовището, за да стигне до здравите. Сигурно щяха да се отправят към последната, но тя едва ли щеше да побере всички.

— Трябва да стигнем до генерала!

Затичаха нагоре по калната пътека, въпреки че бяха останали без дъх. Изведнъж Джоми осъзна, че звуците от битката отзад са секнали. Чувахе само писъците на чудовището, падащите капки дъжд и задъханото дишане на другарите си.

Стигнаха до позицията на Каспар и видяха, че хората му опитват да се окопаят максимално бързо с всички подръчни средства.

— Идват! — извика Каспар.

Джоми стигна до първата защитна линия, спря и се обърна. Пиратите се събираха на пътеката и се готвеха за щурм. Младежът погледна на север и видя, че друга група се насочва към последната здрава лодка.

— Ще се разправим и с тях, ако оцелеем — каза Каспар, сякаш прочел мислите му.

— Защо да не оцелеем, генерале? — попита задъханият Серван.

— Държим по-високата позиция и сме готови — добави Джоми.

— Не се тревожа за тези главорези. Притеснява ме онова чудо, което идва след тях. Спря да расте, но подпалва всичко, до което се докосне.

— Може би да се оттеглим от другата страна на хълма? — предложи Джоми.

— Нямаме време — отвърна Каспар. — Стрелци!

Няколко стрели излетяха към нападателите, но залпът беше неефективен.

— Проклет дъжд — изръмжа Серван. — Тетивите са мокри.

Пиратите настъпваха нагоре. Джоми стисна по-здраво меча и се приготви за бой. Направи му впечатление, че само неговите хора надават бойни викове. Нападателите се изкачваха с мъка и нямаха достатъчно въздух, за да крещат. Лицата им бяха странно празни. Липсваше и обичайният устрем за подобни ситуации. Тези мъже знаеха, че ще умрат.

Джоми се обърна към Каспар.

— Генерале, те ще ни оставят да ги избием.

Бившият херцог кимна.

— Чете се по лицата им, нали? Искам пленници — погледна пламтящото чудовище, което се приближаваше, и добави тихо: — Ако въобще оцелеем.

Съществото, което допреди малко се луташе безцелно и помиташе всичко по пътя си, сега сякаш бе насочило вниманието си към хълма.

— Мисля, че ни видя — каза Джоми.

— Дори нямам представа дали има очи. Но по-добре да се приготвим, защото определено идва насам.

Първите пирати се хвърлиха върху защитниците с маниакален устрем. Неколцина от хората на Каспар бяха ранени, но всички нападатели загинаха. Двайсетина пирати се бяха спрели по-надолу и наблюдаваха. Един каза нещо, а останалите кимнаха и се хвърлиха в атака. Сега вече надаваха неразбираеми бойни викове и крясъци. Явно имаха намерение да избият колкото се може повече от хората на Каспар, преди да загинат.

Един от пиратите се обърна и затича надолу към чудовището. Не беше ясно как успя, но определено привлече вниманието му. После бавно тръгна нагоре по склона, обърна се и спря. Джоми се опули, когато видя, че изобщо не вдига оръжие и се оставя да бъде смачан като насекомо. Писъкът му беше силен, но кратък. Тялото му се подпали още преди чудовището да го докосне.

Втори пират се спусна надолу и спря по средата между чудовището и позицията на Каспар. През това време враговете бяха стигнали до защитниците, но този път атаката бе по-внимателна, сякаш само да се прецени равновесието на силите.

Внезапно Джоми се усети.

— Генерале!

— Да? — отвърна Каспар, отби удара на един пират и после хладнокръвно го прободде в гърлото. Кръвта му бликна на ален фонтан.

— Те се опитват да подмамят чудовището! Умират един по един, за да го докарат тук!

— Идиоти — възкликна Серван, но определено изглеждаше изнервен.

Джоми трябваше да признае, че тактиката е ефективна, стига да не се обръща внимание на загубите. Още един пират се жертва. Топлината вече ставаше непоносима.

Сякаш осъзнали обречената ситуация, някои от враговете нарочно свалиха защитата си и се оставиха да ги убият.

— Пленници! — изкрещя Каспар. — Искam поне един жив!

Джоми вече не издържаше. Всички около него започнаха да отстъпват пред нетърпимата жегa. В същото време нападателите не спираха и младежът трябваше да се сражава, докато се изкачваше заднешком по склона. Пътеката беше разкаляна и хлъзгава.

Схватката ставаше все по-яростна, защото пиратите явно се стремяха да загинат. Джоми усети как темпото на битката се променя и осъзна, че неминуемо ще настъпи паника.

Внезапно въздухът се изпълни с глухо бръмчене.

Бял лъч светлина се стрелна от облаците, удари чудовището и то се вцепени.

Битката спря.

— Генерале?

— Чакайте.

Пиратите заотстъпваха, без да откъсват очи от хората на Каспар. Мистичният огън на чудовището сякаш бе загубил силата си и изглеждаше, че дъждът го охлажда. Парата започна да намалява, а яркожълтият цвят бе заменен от предишната червено-черна кожа, приличаща на разтопена лава.

Джоми се обърна към Каспар и видя някаква фигура на скалата над тях.

— Генерале, вижте!

Съществото беше облечено с кожени дрехи, имаше дълга златиста коса и държеше вдигнат високо жезъл. Като че ли напяваше някакво заклинание. Джоми и Каспар мигновено разбраха, че мистичната светлина идва от него.

Чудовището се разпадна — приличаше на изригване на малък вулкан. Въздухът се изпълни с пушилка.

— Искam пленници! — извика Каспар, но беше късно. Като разбраха, че няма къде да избягат, пиратите започнаха да се избиват помежду си.

Джоми беше достатъчно опитен, за да разпознае смъртоносните удари. Обърна се към Каспар и поклати глава. Изражението на генерала беше смесица от недоволство заради липсата на пленници и облекчение от намесата на непознатия магьосник.

— Сигурно е някой от хората на Пъг. Добре, че се появи...

Джоми поклати глава.

— Не мисля така, генерале.

— Това е елф! — възкликна Серван.

— Мисля, че си прав, лейтенант.

Елфът каза нещо, вероятно въпрос, ако се съдеше по тона му.

— Знам доста езици, но този ми е непознат — отвърна високо Каспар.

Елфът бавно тръгна надолу и спря на няколко крачки пред тях.

— Попитях кои сте вие, че се намирате без позволение във Върховете на Куор? — говореше на кешийски, но със силен акцент.

— Аз съм Каспар, бивш херцог на Оласко и командир на този отряд. Тук съм с разрешението на краля на Ролдем и кешийския император. И двамата претендират за тези земи.

— Суетата на господарите ти не ме интересува. Тези земи принадлежат на Куор.

— Искам да ти благодаря, че... — опита се да запази цивилизован тон Каспар.

— Преди да ми благодариш, човеко, трябва да знаеш, че не дойдох да ви спася от това елементално създание. То беше създадено с толкова зла магия, че трябваше да го премахна, преди да се оправя с вас.

— Да се справиш с нас ли?

— Да — отвърна елфът. — Вие сте мои пленници.

Мъжете мигновено пак стиснаха оръжията. Елфът беше сам, но пък се бе справил с чудовището без видими усилия.

— И нима сам ще плениш всички ни? — попита Каспар. Все още разполагаше с поне тридесет готови за бой войници.

— Не — отвърна елфът и извика нещо на неговия си език.

От храстите и зад скалите започнаха да се появяват още елфи, поне два пъти повече от хората на Каспар. Всички си приличаха. Имаха златисти коси и сини очи като магьосника. И всички също носеха дрехи от еленова кожа, нещо като униформи, макар да имаха

различни кройки. Неколцина имаха пера или полирани камъчета, сплетени в плитките си. Други носеха косата си на опашка или пусната свободно. Повечето бяха въоръжени с лъкове, но имаше и петимашестима с жезли. Каспар беше сигурен, че са магьосници като водача си.

— Хвърлете оръжията — нареди Каспар на хората си и се обърна към елфа. — Предаваме се.

— Вземете ранените, които могат да вървят, и елате с нас.

За няколко минути успяха да съберат тези, които можеха да стоят на крака. Имаше и десетина тежко ранени, но елфът нареди да ги оставят — щели да се погрижат за тях.

Каспар кимна и хората му тръгнаха по пътеката към пещерата, която използваша за база. Преди да се отдалечат, отзад се разнесе приглушен писък и Джоми потръпна. Понечи да се обърне, но една ръка го стисна за рамото.

— Не гледай — каза Джим Дашър. — Няма смисъл.

Джоми кимна. Елфите доубиваха тежко ранените. Младежът знаеше, че това вероятно е по-милостиво, отколкото да умреш с разпран корем или от инфекция, но въпреки това мисълта го потискаше.

Пленниците бавно тръгнаха към извисяващите се планини.

Дъждът продължаваше.

3

РАЗМЕСТВАНЕ

Пъг погледна слънцето.

Пренастрои възприятията си от видимия спектър към другите енергийни състояния, които вече различаваше. Нямаше думи, с които да опише гледката. От две седмици се криеха в това имение на главната дасатска планета, под закрилата на Мартук, който се бе оказал таен последовател на Бялото. Пъг бе използвал това време, за да усъвършенства контрола на способностите си в тази реалност.

Исаланецът Накор, негов дългогодишен спътник и приятел, седеше на една пейка в градинката и го наблюдаваше. Неговият повереник Ралан Бек сега бе под грижите на Мартук и усвояваше ролята на млад дасатски воин.

Синът на Пъг, Магнус, седеше до баща си и размишляваше за тяхната мисия. Вярваше дълбоко на баща си, но все още нямаше представа защо са дошли в този мрачен свят, където не бе стъпвал човешки крак, и какво точно търсят. Разбираше, че дасатите са заплаха, но не беше сигурен какво точно могат да направят те четиримата тук, толкова далече от дома. Всъщност разстоянието май нямаше значение — тази планета си имаше двойник в тяхната реалност, и то относително добре познат на Магнус двойник. Но младият магьосник нямаше никаква представа как ще се върнат обратно.

Това го изнервяше. Все пак той беше един от най-могъщите заклинатели на Мидкемия, след родителите си и може би Накор, а вероятно един ден щеше да задмине и тях. Въпреки целия си талант и уменията си обаче нямаше представа как да се върнат в своята реалност. По време на пристигането се бе опитал да проумее магията, която ги бе транспортирала. Имаше добра представа за това как да мести тялото си, а и разбираше донякъде от разломна магия. Но въпреки че бе доловил някои познати нюанси, цялата логика все още си оставаше неразгадаема. Мартук бе споменал, че преминаването няма да е трудно, но не бе навлязъл в подробности.

Магнус знаеше, че трябва да се довери на дасатския ренегат, но таеше колебания. Въпреки че имаха подобни каузи, те не преследваха едни и същи цели. Без съмнение Мартук щеше да сложи интересите на собствения си народ над тези на човеците от Мидкемия, та дори това да им костваше живота.

В този момент другата причина за тревогите му се появи в градината. Ако можеше да се вярва на Пъг, това бе дядо му, легендарният Макрос. Само че съществото не беше човек, а дасат. Все пак имаше спомени, които без съмнение принадлежаха на Черния чародей, говореше перфектно кешийски, ролдемски и още много езици от Мидкемия и като цяло проявяваше човешко съзнание. Но присъствието на Макрос, в тази форма, на този свят, будеше обезпокоителни въпроси. Магнус изпитваше притеснения, но засега ги прикриваше успешно.

Откакто бяха пристигнали, Макрос отсъстваше почти постоянно и двамата с Пъг бяха разговаряли само за няколко минути. Високият дасат поздрави и се приближи до пейката.

— Може ли да седна?

Магнус кимна и се мръдна да направи място.

— Все още не мога да го проумея — каза Пъг. — Разбирам, че си се променил, но все пак виждам, че си ти — огледа внимателно чертите на съществото. — Ще се съгласиш, че досега бях разумно търпелив. Разбираме, че водиш движение, което е под постоянна заплаха, и имаш много отговорности. Но след като сега си тук, защо не ни разкажеш цялата история?

Накор стана от своята пейка и се настани до Пъг.

— Знаеш, че обичам добрите истории, но този път ни кажи истината.

Макрос се усмихна.

— Може би най-големият ми грях беше лъжата. По онова време... — той извърна поглед, сякаш споменът беше болезнен, и си пое дъх. — Беше преди толкова години, приятели. Бях арогантен и не вярвах на останалите дотолкова, че да им кажа простата, или не дотам, истина. И да ги оставя да изберат дали да направят правилното нещо.

— Манипулирах хората, за да осигуря... — той поклати глава. — Признавам, че бях и суетен. Бях толкова сигурен като млад... като човек. Пъг, цялото това преживяване ме направи по-смирен — обърна

се към Магнус. — Имам пораснал внук, а не съм видял нито ден от живота му.

— Всъщност сме двама. Имам по-малък брат.

— Калев — кимна Макрос. — Знам.

Пъг все още се удивляваше и почти насилваше ума си да възприеме това, което виждаха очите. Мъжът пред него беше Черния Макрос, бащата на съпругата му.

Току-що беше признал, че е използвал най-безсрамно другите като инструменти, за да извлече изгода. Беше ги излагал на опасност без предупреждение и изборите му бяха донесли болка, страдание и смърт. В резултат на това беше трудно да му се има доверие. От друга страна, Пъг бе видял как Макрос загива в битка с демонския крал Маарг. Това беше най-висша саможертва и бе спасила Мидкемия от ужас, в сравнение с който Войната на студенокръвните би изглеждала детска игра. Ако бе имал достатъчно време, Маарг със сигурност щеше да унищожи целия свят.

— Времето за потайност свърши — продължи спокойно Макрос, вдигна ръка и нежно докосна Магнус по лицето. — Това тяло е по-младо от твоето. Въпреки че имам стотици години опит, според дасатските стандарти съм на около тридесет. По очите приличаш на майка си — Магнус кимна, а дасатът се обърна към другите двама.

— Започни отначало — каза Пъг.

Макрос се засмя.

— Началото на тази история започва с моя край. Умрях в битка с Маарг — погледна към градината, сякаш за да се съсредоточи върху спомена. — Когато умрях... По някой път ми е трудно да си спомня. Колкото повече живея като дасат, толкова повече избледняват човешките ми спомени — отново се обърна към Магнус. — Съжалявам, момче, но каквито и семейни привързаности да съм изпитвал, вече не съществуват — отклони поглед. — Дори не попитах как е майка ти, нали?

— Всъщност попита — отвърна Магнус.

Макрос кимна.

— Значи паметта ми изчезва все по-бързо. Въпреки че съм живял над деветстотин години като човек, изглежда, че тук умирам.

— Умиращ ли? — Пъг не можа да скрие смаяването си.

— От относително рядка за дасатите болест. Ако някой извън приближените ми разбере, ще ме убият заради тази слабост. Грижете за възрастните не са познати тук. Щом очите или паметта започнат да те предават, те убиват на място.

— Има ли някакъв... — започна Магнус.

— Няма. Тяхната култура е основана на смъртта, а не на живота. Според Наруйн може би Кръвните вещици могат да помогнат, но те са на другия край на континента, а времето ни е съвсем малко. Освен това, след като веднъж си умрял, смъртта не те плаши, нали? Интересно какво ли са ми приготвили боговете този път — той се намръщи и се намести на пейката. — О, смъртта е лесна. Умирането е трудното. Та, както казвах, паметта ми изневерява, но ще ви кажа, каквото мога. Да видим дали споделяме обща кауза — обърна се към Накор. — Ти си комарджията. Онзи, който ме измами! Сега си спомних.

Накор се усмихна.

— Казах ти как, след като се съживи. След опита ти за възвисяване в божественост.

— Да... Подхвърли ми тесте карти — Макрос, изглежда, се забавляваше на спомена. След това присви очи и изгледа Накор внимателно. — Ти си повече от това, което показваш, приятелю — махна към къщата на Мартук. — Както и младият ти спътник. В него има нещо много, много опасно.

— Знам — отвърна Накор. — Според мен Ралан Бек носи в себе си частица от Безименния.

Макрос обмисли думите му.

— През годините научих доста неща за уменията и ограниченията на божествата. Какво искате да научите?

Накор погледна Пъг и му кимна да говори той.

— Според нас боговете са естествени създания, които са дефинирани от човешките вярвания. Ако вярваме, че богът на огъня е воин с факли, той ще се превърне в такъв — започна Пъг.

— Така е — съгласи се Макрос. — Но ако друга нация вярва, че е жена с огнена коса, то божеството ще изглежда така — огледа ги един по един. — В древността дасатите са имали божества за всеки аспект на природата, който можете да си представите. Имало е основни, за огъня, въздуха, смъртта и останалите такива, както и бог и богиня на

любовта, или поне на фундаменталния подтик да се създава потомство. Но също така е имало множество дребни божества, които е трудно дори да се опишат. Имало е богиня на огнището, бог на дърветата, а за водата е имало бог на морето, отделен за реките, плюс богини за вълните и дъжда. Освен това е имало божества на пътуването, строителството и дори покровител на миньорите. На всеки кръстопът е имало светилища и населението е поднасяло дарове и е участвало в организираните ритуали. Дасатите се били силно вярващ народ, а чувството им за дълг би могло да засрами и цуранска монахиня. В пантеона им е имало хиляди богове и всеки от тях си е имал собствен празник. Дори това да се е изразявало само в оставянето на цвете на олтара или наздравица в кръчмата в негово име.

— Важно е да знаете, че всички божества са били съвсем истински, като тези, с които сте се сблъскали на Мидкемия, независимо от могъществото им. Всички са носели божествената искрица дори ролята им да се е ограничавала до това да карат цветята да цъфтят — Макрос се обърна към Пъг. — Какво научи за Войните на хаоса след последната ни среща?

— Не много. Томас си върна още някои от спомените на Ашен-Шугар, а аз намерих два-три тома с митове, но нищо съществено.

— Тогава чуйте — Макрос погледна Накор. — Истината.

Накор кимна, но не каза нищо.

— Преди хората да се появят на Мидкемия, там е имало други древни раси. За някои от тях сте чували, например валхеру, господарите на драконите, и елфите. Имало е и други, но знанието за тях е изгубено в миналото. Имало е летяща раса, която се реела над най-високите върхове, и друга, която живеела в дълбините на океана. Не знаем дали са били миролюбиви, или войнствени, защото били унищожени от валхеру. Над всичко останало се извисявали две същества: Ратар, Богът на Редата, и Митар, Богът на Хаоса. Дватама Слепи богове на Началото. Тяхното царство била самата тъкан на вселената. Ратар заплитал нишките на времето и пространството, а Митар ги разплитал — и така до безкрай. И на Мидкемия царяло равновесие и всичко се развивало, малко или много, добре.

Накор се усмихна.

— Само за съществата с невероятна мощ.

— Да, времената не били добри за слабите. Управлявала мощта и нямало никакви наченки на милост и справедливост. Валхеру са били по-скоро израз на тази епоха, отколкото принципно зли. Всъщност е спорно доколко е съществувала концепция за добро и зло в онези времена.

— Но нещо се променило. Редът във вселената бил нарушен. Много ми се иска да знам причината за това, но уви, тя е загубена във времето. Настъпила фундаментална промяна. Не мога да кажа колко време е отнело, но за расите на Мидкемия изглеждало рязко. Навсякъде започнали да се отварят разломи и се появили множество раси: хора, джуджета, гоблини и други, които не оцелели. В цялата вселена се водела война и ние, хората... — той спря и се засмя — вие, хората, можете да осъзнаете само част от нея. До нас са достигнали само митове. В тях сигурно се крият парченца история, но едва ли някога ще разберем цялата истина.

— След като можеш да пътуваш във времето, значи си разполагал с начин да откриеш истината — подметна Накор.

Макрос се усмихна.

— Звучи логично, нали? Но аз няхах способността да пътувам във времето. Поне не така, както си го представяте — обърна се към Пъг. — Спомням си как с Томас ме открихте в Градината на Вечния град.

Пъг също си спомняше. Тогава за пръв път бе стъпил на Пътя на световите.

— Ако можех да пътувам, нямаше да позволя на пантатийския капан да ни отхвърли назад.

— Но ти ми обясни как да ни ускоря така, че времето да загуби значение — обади се Пъг.

— Вярно е, но няхах твоя талант в тази област, както и способностите на пантатийците да манипулират времето.

— При всичките ни сблъсъци с пантатийските жреци виждахме, че са умни, но не чак брилянтни — каза Пъг. — Опасни като цяло, но не и поотделно. Никога не съм се замислял, че времевият капан е невероятно сложно заклинание, което надхвърля способностите им. Явно поне един от тях е получил вдъхновение.

— Всичко води към Безименния — включи се Накор. — Сигурно е докоснал върховния жрец, подобно на Лесо Варен. И ето ти твоя

вдъхновен гений.

— Да — съгласи се Макрос. — Ако всички бяха толкова талантиливи, войната можеше да се развие другояче. Но с изключение на този случай те си бяха по-скоро дребно главоболие...

— Дребно ли? — ядоса се Пъг. — Десетки хиляди загинаха в двете войни заради това дребно главоболие.

— Не ме разбра. Те наистина създадоха хаос, но както отбеляза Накор, Безименният беше в центъра на всичко.

Макрос стана и закрачи пред тях.

— Има толкова много за разказване, а не знам откъде да започна. Ако имате някакви въпроси, ще е по-добре да ги оставите за после — махна с ръка и във въздуха се появи сфера. Пъг често бе използвал подобни илюзии, когато обучаваше ученици в Събранието, в Звезден пристан или на Острова на чародея.

— Този глобус е всичко съществуващо, а около него е бездната. Това е най-разбираемата за нас концепция — Макрос махна с ръка и сферата се раздели на различно оцветени пластове, от почти черно на дъното до бяло отгоре. — Всеки слой представлява ниво на реалност, като централния е нашият... тоест вашият. Както знаете, Косриди е двойник на Мидкемия, а този свят съответства на Келеуан.

— На Келеуан?! — възкликна Пъг. — Не знаех.

Макрос кимна и каза:

— Да. На Келеуан. Тази градина се намира в централната зала на имперския дворец в свещения град Кентосани. Ако си спомням добре цуранската география. Между физическите творения има специална връзка, която не твърдя, че разбирам. Може дори да се спори, че реалностите са само духовно изразени и насложени върху едно и също място. Всичко е абстрактно и е по-скоро в сферата на естествената философия. Все пак разбирам защо не познахте Омадрабар. Този свят е зает от дасатите много преди хората да се настанят на Келеуан.

— Ако се издигнете много високо, ще видите, че моретата са почти същите, но голяма част от земята е застроена. Знаете ли, че заради начина, по който дасатите развиват селското стопанство, са били принудени да изградят гигантски комплекси в самите градове, за да изхранват населението? — Макрос сви рамене. — Но да не се отклоняваме. Тези нива на реалност са били стабилни от... да речем, от самото начало — махна с ръка и пластове в сферата се

раздвижиха: всеки долен слой се повдигна и докосна частица от горния. — След това се е случило нещо, което наричам Смущението.

Пъг погледна спътниците си, но не каза нищо.

— Както и при това, което е довело хората на Мидкемия, едва ли ще узнаем истинската причина за Смущението — продължи Макрос.

— Дали не са еднакви? — подсмихна се Накор.

Макрос се намръщи като раздразнен учител.

— Ако разбереш, ще те помоля да ми кажеш. Това Смущение е нарушаване на баланса. Натиск от най-долния слой, в горна посока. Както дасатите се опитват да навлязат във вашата реалност, така и същества от третия кръг опитват да се появят тук.

— Описваш катаклизъм с безпрецедентен мащаб — каза Пъг.

Макрос кимна.

— Да, приятелю. Самата тъкан на вселената е изместена и трябва да спрем това, преди да стане по-лошо.

— Как? — попита тихо Магнус.

Макрос въздъхна по много човешки начин.

— Нямам реално познание, а само интуиция, но и тя не подсказва много — той махна с ръка и сферата изчезна. — Войните на хаоса са били опит нещата да се върнат към баланса, от най-горното ниво надолу. Можем само да предполагаме какво се е случило в другите реалности, но според мен са успели, защото иначе кризата щеше да е съвсем катастрофична. Нямаме никакви сведения за взаимодействие между вашата реалност и тази над нея.

— Заради затварянето на Безименния? — предположи Накор.

— Вероятно. Така че хаосът идва от долните нива. Мрачният бог на дасатите е достатъчно могъщ и за момента се е справил с всякакви заплахи отдолу.

— Може ли да попитам нещо? — обади се Магнус.

— Какво? — отвърна дядо му, ядосан на новото прекъсване.

— Защо тук? Защо Мидкемия и Келеуан?

— Много добър въпрос — Макрос се усмихна. — Предполагам, че някъде има отправна точка. Място, където първо се появява досегът с долното ниво. Като първия цурански разлом на Мидкемия в Сиви кули... Спомнете си, че боговете на всяка реалност са проявленията на едно и също нещо. Безименният е проява на злото във вселената на Мидкемия. Има милиарди други светове с различни раси, които имат

собствена визия за злото. Можем да предположим, че както Безименният е бил затворен на Мидкемия, подобно нещо се е случвало и на другите места. Според мен, колкото повече се отдалечавате от Мидкемия, толкова по-ще се променя историята на Войните на хаоса. Спомнете си сферата. Ако сте далече от точката на досег, нещата ще си изглеждат съвсем нормално. Но ако сте близо до нея, всичко ще е в хаос.

— Звучи убедително — каза Пъг. — Но какво общо има с нашето пристигане тук?

Макрос кимна и се усмихна.

— Да минем към същината — погледна Пъг в очите. — Безименният е затворен, но все още има влияние и могъщество, въпреки че е ограничен от останалите богове. Той не харесва натиска отдолу на Мрачния бог на дасатите. Затова работи, доколкото е възможно, с останалите божества на Мидкемия, за да възстановят баланса.

— Значи работим за Безименния? — възкликна Накор.

— В известен смисъл. Вярвам, че всички имаме роли в неговите планове.

— И какви са тези планове? — попита Накор.

Макрос се намръщи.

— Мисля, че сме замесени в битка на боговете. И че в известен смисъл ние сме оръжията.

— Оръжия ли? — откликна Магнус. — Ние сме трима магьосници и...? — обърна се към Накор.

— Бек може и да е оръжие. В него няма почти нищо естествено.

— Има едно пророчество — каза Макрос. — Един дасатски лорд ще се разбунтува срещу ТеКарана и ще подготви идването на Богоубиеца.

— Мислиш, че Бек... — включи се Пъг.

— Той е оръжието — отвърна Накор. — Почти сигурен съм.

— Не знам — Макрос се закашля спазматично. — Дори и най-низшите биха ме атакували, ако видят такъв признак на слабост.

В този момент се появи един слуга. Водеше воин със знаците на Садхарин.

— Господарю... — започна слугата.

— Нося вест от Мартук — прекъсна го воинът. — Трябва да бягате. След час ще има съобщение от двореца. По залез ще започне Велико клане.

Макрос мигновено се обърна към слугата.

— Знаете какво да правите. Вземете само най-необходимото и се скрийте в най-близкото убежище.

— Да, господарю — мъжът кимна и тръгна.

Макрос се обърна към воина.

— Върни се при Мартук и му кажи, че ще се срещнем в горичката на Делмат-Ама, колкото се може по-скоро. Ако може, нека вземе Валко и максимален брой хора. Мисля, че е време.

Младият воин кимна и също тръгна.

— Дано боговете да ги закрилят — въздъхна Макрос.

— Какво става? — попита Пъг.

— Съберете си нещата. След няколко минути потегляме. ТеКарана е обявил Велико клане и след залез всеки в империята ще има разрешение да убие, когото успее. Всички съюзи и спогодби не важат. Мрачният иска убийства.

— Какво означава това? — попита Магнус.

Макрос изглеждаше угрижен.

— Означава, че е гладен. Обичайното клане не е достатъчно да го нахрани. Боя се, че това означава, че е готов да започне нашествието във вашата реалност.

Пъг, Накор и Магнус се спогледаха.

— Ами Бек?

— Той ще е добре с Мартук. В някои отношения той е по-истински дасат от повечето рицари. През следващото денонощие вероятно ще се забавлява повече, отколкото за цял живот. Надявам се поне да не посегне на Мартук.

— Защо ще го направи? — попита Пъг.

— Няма съюзи и приятелства освен уговорките, които се правят на момента. Мартук и останалите лордове на Ланградин си имат подготвени убежища и провизии за такъв случай. Но за обикновените хора тази нощ ще е игра на живот и смърт. Редът ще бъде възстановен утре по залез. Дотогава — ако искаш нещо, което принадлежи на съседа, вземи го. Ако искаш да уредиш стара сметка с добре защитен противник, сега е моментът. Ако си амбициозен и смъртта на няколко

високопоставени членове на твоята фракция, бойно общество или дори семейството ти ще те облагодетелства, почвай да си точиш ножовете. Всяка смърт ще е дар за Мрачния и всяко убийство ще бъде опростено.

— По улиците ще бродят жреци и йерофанти — продължи той.
— Всеки може да се превърне в жертва. В провинцията ще обикалят настървени банди. Всеки, който има нещо ценно, ще се барикадира или ще търси къде да се навре. А ние трябва да стигнем до убежището, което ще ни отнеме цялата нощ и част от деня — Макрос ги изглежда внимателно. — Не се притеснявам за нашата безопасност. Всеки от нас може да се справи с неприятностите по пътя.

— Страх те е да не ни разкрият — каза Накор.

— Да. Ако се чуе дори дума за вашето съществуване, ще бъде впрегнат целият ресурс на ТеКарана и Мрачния.

— Да тръгваме тогава — каза Пъг.

Макрос се усмихна.

— Да, да тръгваме. И ако след всичко, което си видял, ти е останала някаква молитва, сега е моментът да я кажеш.

4

ИМПЕРИЯ

Миранда се оглеждаше предизвикателно.

Двама от членовете на Събранието — Аленка и един магьосник, казваше се Делкама — тъкмо бяха привършили заклинанието: бяха призовали прозрачна сфера, по чиято повърхност играеха ослепителни златисти и сини светлини. Заклинанието имаше за цел да попречи на евентуално магическо шпиониране. Ако някой наблюдаваше отдалече, щеше да види само трима магьосници, които се обръщаха към императора по незначителен въпрос. Тези мерки се взимаха заради внушителната мощ на Лесо Варен, в случай че той реши да разбере какво се обсъжда на Съвета.

Останалите членове на Събранието изглеждаха разтревожени. Въпреки че имаха много висок ранг, традицията ги задължаваше да показват към императора респект, граничещ с благоговение. За разлика от тях, Миранда стоеше гордо изправена и бе вперила очакващ поглед в Небесната светлина. Току-що бе помолила владетеля на цуранската империя — не, почти му беше заповядала — да не говори, докато заклинанието не приключи.

Твърде рядко в цялата история на империята Цурануани се бе случвало чужденец да застане пред императора. Залата на Имперския съвет бе също толкова свещена, колкото самото влизане в Кентосани. Тук попадаха само посланици и пленени владетели. Императорът се появяваше рядко, дори при такива случаи. Той беше vyplътената божествена сила, която закриляше цураните. Но новините от Събранието бяха толкова зловещи, че лично Сезу, Първият с това име, Владетел на народите на Цурануани, бе дошъл да чуе предупреждението на чуждоземната жена.

Залата бе претъпкана. Всички мъже и няколкото жени, които управляваха благородническите фамилии, бяха дошли да чуят Миранда. Бяха облечени в роби в цветовете на клановете си, богато украсени със скъпоценни камъни, мъниста и ресни. Бяха насядали по

кланове и хвърляха подозрителни погледи към членовете на другите фракции. Цуранската политика беше не само кървава, но и много сложна, непрекъснато променящ се баланс между свирепа лоялност и възползване от всяка изгодна ситуация.

— Ваше величество, лордове от Върховния съвет, събрали сме се днес, защото над този свят е надвиснала заплаха, която надхвърля представите ви — започна Миранда.

Беше репетирала речта си, докато чакаха събирането на Съвета. Започна да разказва поред, от намирането на талноя от Каспар до сблъсъка си с дасатите на Келеуан. Не премълча нищо, но и нямаше намерение да преувеличава. Самата истина бе достатъчно ужасяваща. Когато привърши, забеляза, че императорът въобще не изглежда изненадан от чутото. Погледна към Аленка, но той само поклати глава, че също не разбира липсата на реакция. Миранда знаеше, че Небесната светлина е уведомен за проучванията на талноя, но нямаше представа, доколко са го информирали по време на пленничеството ѝ. Новината за появата на дасатите трябваше да предизвика шок, а вместо това император Сезу седеше спокойно, сякаш се колебаеше какво да поръча за вечеря. Младият владетел бе заел трона едва преди четири години и подобно на баща си, управляваше в относителен мир.

Миранда насочи вниманието си към Съвета. Отново се учуди на цуранската природа. Въпреки крайно сериозното предупреждение поне една трета от лордовете в момента преценяваше как би могла да извлече изгода от предстоящия хаос. Ако се съдеше по изразенията, друга третина въобще не бяха разбрали какво точно им е казала. Все пак последната трета схващаше, че тази заплаха надделява над всичко останало, и търпеливо очакваше думите на императора. Шумоленето на копринените роби и нервното скърцане на сандалите беше контрапункт на настъпилото мълчание.

До младия владетел стоеше магьосник с черна роба. Казваше се Финда и Миранда го познаваше съвсем бегло. Той беше настоящият магически съветник на императора и по изражението му личеше, че в момента най-голямото му желание е да е някъде другаде.

За разлика от съпруга си, Миранда не беше експерт по цуранското общество, но имаше представа каква ще е реакцията на благородническите фамилии. Войнствените цурански традиции все още доминираха в политиката. Играта на Домове или Великата игра

беше станала по-малко кървава и вече се водеше с други оръжия: богатство, влияние и социално положение. Е, и по някое друго убийство и отвличане. На моменти ѝ напомняше на криминалните войни в Кеш. Шегаджиите от Крондор например щяха да паснат тук идеално.

Петте велики фамилии — Кеда, Минванаби, Оаксатукан, Ксакатекас и Анасати — все още доминираха сред политическите партии. По традиция само те бяха можели да претендират за титлата Военачалник — навремето Властелин на войната, — преди прабабата на Сезу да вземе трона. Все пак императорът беше над всички останали и можеше да отмени всяко решение на Съвета. Можеше да обяви война или да накара враждуващи кланове да се помирят. Мощта му беше практически неограничена.

Всички очакваха реакцията на императора, който седеше на златния трон, символ на властта от две хиляди години, и мълчаха смирено. Никой не дръзваше да заговори преди Небесната светлина.

Миранда погледна празния стол, сложен по-ниско на подиума. Беше поставен там от прабабата на Сезу, легендарната Мара от Акома, единствената жена, заставала начело на империята. Тя беше реформирала нацията и бе вдъхнала надежда на милиони. В резултат на нейните усилия днес цураните обръщаха повече внимание на изкуствата, музиката и литературата, отколкото на честта и военната саможертва. Империята изпитваше известни трудности, но се бе възродила при последните трима владетели въпреки опитите на традиционалистите да върнат нещата постарому.

Небесната светлина се раздвижи и привлече всички погледи.

Сезу Първи изглеждаше разтревожен. Прабаба му беше променила позицията на император от само церемониална до фокусираща централната власт. Тежестта на отговорностите придаваше на владетеля по-възрастен вид от неговите тридесет и шест години.

— Наистина плашещи новини, лейди Миранда. Ние живеем в мир от две поколения. Леките сблъсъци със съседите ни от платото Турил и земите отвъд Кървавото море дават възможност на младежите да натрупат слава и чест. Но не сме участвали в истинска война от нашествието на вашия свят.

Миранда кимна. Императорът имаше мидкемийска кръв. Кевин, любовникът на Мара, беше признат за баща на император Джъстин. Но въпреки това този млад мъж беше истински цуранин. И все пак следващият му въпрос беше сякаш репетиран.

— Няма ли да помогне, ако върнем талноя във вашия свят?

Миранда погледна Аленка, най-възрастния от Великите.

— Небесна светлина, ние обмислихме това и решихме, че няма смисъл. Ренегатът Лесо Варен е помогнал на дасатите да дойдат тук. Те вече знаят как и сме сигурни, че ще се появят отново — направи пауза, сякаш внимателно преценяваше думите си. — На нашия свят има нещо... Смятаме, че дасатите са го избрали с причина, но още не знаем каква — той замълча за момент, после добави: — Мислим, че всички нации трябва да се подготвят за нашествие.

Императорът го гледаше и мълчеше, обмисляйки чутото. И изведнъж Миранда разбра, че младият мъж съвсем не е глупав и неподготвен. Той знаеше какво ще кажат още преди да са почнали! Нищо чудно, че не изглеждаше изненадан. Интересно, откъде ли беше разбрал. Вече беше сигурна, че е успял да отрететира и реакцията си!

— Чуйте ме — Небесната светлина стана и всички присъстващи също се изправиха, защото не бе разрешено да се седи, когато владетелят е прав. — Нашите традиции са древни, но сега сме изправени пред заплаха, каквато историята ни не помни. Връщаме се към легендарната митичност и пристигането на нациите по Златния мост.

— Нашите книжовници предполагат, че това, което ни е изгонило от Древния дом, е било толкова ужасяващо, че за него не е запазена нито една дума. Просто всички народи са побягнали — владетелят направи пауза. — Боим се, че сега ни очаква подобен ужас — отново замълча, за да придаде тежест на думите си. Миранда имаше достатъчно познания за цуранските митове, за да знае, че е ударил право по благородниците от Съвета. Ключът на цуранската история беше митът за Пристигането. Пъг й беше разправял много пъти за величествения мост от златна светлина, гигантски разлом, през който бежанците бяха наводнили Келеуан по време на Войните на хаоса. Този мит беше в основата на обучението на Великите, защото насаждаше дълбоко чувство за общност, което беше в основата на клетвата да се служи на Империята.

— Според традициите, когато сме във война, властта се дава на Военачалника, Властелина на войната. Този пост беше празен дълги години — Миранда видя как неколцина от висшите благородници се размърдаха нетърпеливо. Един от тях щеше да получи втория най-важен пост в Империята, на моменти по-важен и от Златния трон. Това беше върховната цел на всеки амбициозен благородник. — Обръщаме се към нашия братовчед, Тецу от Минванаби — той погледна към един благородник, който изглеждаше внушително въпреки побелялата си коса и наедриялото си телосложение. — Ще поемете ли тежкия товар, милорд?

Тецу от Минванаби наведе глава, едва сдържаше емоциите си.

— С радост, ваше величество. Живея, за да служа. Животът и честта ми са ваши.

Императорът се обърна към останалите благородници.

— Изпратете вест на вашите командири. Нацията ни ще се готви за война. Ще се съберем утре, два часа след изгрев-слънце, и ще продължим Съвета — обърна се към първия министър, възрастния Джаниан, който бе заемал същия пост и при баща му. — Известете жреците на Джастур. Утре по обед ще счупя Свещения печат.

Миранда погледна Аленка, защото не разбра последните думи. Старият магьосник само поклати глава. Но ако се съдеше по реакцията на останалите, съобщението беше важно и тревожно.

— Ще направя съвет с лейди Миранда, Великите и Военачалника — императорът направи пауза, след което закри официално срещата: — Чест на фамилиите ви, ваши благородия.

Слезе от подиума и всички се поклониха, а обикновените слуги се проснаха на земята. Докато минаваше покрай Миранда, императорът ѝ направи знак да го последва.

Новоиздигнатият Военачалник тръгна след него, а Аленка задържа Миранда за момент.

— Като чупи печата на храма на бога на войната, Небесната светлина гарантира, че всичко друго остава на заден план. Никакви политически борби и лични вражди не важат, докато вратата не бъде затворена, а това ще стане само при окончателна победа — огледа се, да не би да ги подслушват. — Трябва да разбереш тежестта на това. Императорът показва, че не само се готвим за война, а вече воюваме.

Миранда беше объркана.

— Нали това целяхме?

— Не го очаквах. Освен това не вярвах, че императорът ще възроди поста на Военачалник. Още повече, че ще сложи на него Минванаби.

— Какво означава това? — Миранда за пореден път съжали, че Пъг го няма. Той щеше да се ориентира съвсем бързо.

— Има една стара поговорка: дръж приятелите си близо, а враговете още по-близо. Сигурен съм, че и при вас се среща. Минванаби са били победени от Акома. Но вместо всички да бъдат убити или пратени в робство, Господарката сторила нещо немислимо според цуранските традиции и им позволила да оцелеят. Така една от великите фамилии станала васал на по-низша, което е обида за предците ни, въпреки великодушието на жеста.

— Не разбирам — каза Миранда.

— Никой, който не е цуранин, не може да го разбере докрай — Аленка й направи знак да го последва. — Един от по-дребните братовчеди на Минванаби бил издигнат и се оженил за братовчедка на Акома. Така двете фамилии се сродили, но обидата не била забравена. Според мен счупването на печата и назначаването на този опасен мъж за Военачалник е ход на Небесната светлина, с който се застрахова, че най-сериозният му противник ще е изключително зает в задаващата се криза и няма да се облагодетелства.

Миранда за пореден път се зачуди дали цураните не са просто откачени.

Миранда продължи да наблюдава младия император по време на съвета в личните му покои. Преди това го беше срещала само два пъти. Първия път като дете, а втория — когато заемаше престола. Събитието беше издържано в духа на най-строгите цурански традиции и го бе видяла само за пет минути. Освен това тогава младият император бе говорил само със съпруга й. Беше й се сторило иронично, че традиционалистският младеж я игнорира, въпреки че дължеше трона си на жената, която се бе опълчила на всички традиции.

И сега също я бяха изолирали от разговора, защото императорът и новоиздигнатият Военачалник насочваха разговора към Аленка и другите двама старши магьосници от Събранието. В началото на

едночасовата дискусия Миранда се опита да каже нещо, но Аленка я изгледа предупредително и поклати глава. Така че сега тя мълчеше не само от уважение към стария магьосник, но и защото не можеше да разбере каква игра е захванал.

Беше впечатлена от императора, който ловко манипулираше дискусията, насочвайки я в желаната посока. След още час беше съвсем сигурна, че Сезу от Акома, Първият с това име, Император на Цурануани и Небесна светлина, изобщо не е глупав. До края на съвета бе успял да постигне консенсус, без нито веднъж да прибегне до силата на позицията си.

— Лейди Миранда, може ли за момент — спря я императорът, когато станаха да напуснат покоите му.

Аленка се поколеба, изгледа любопитно Миранда и ѝ направи знак, че ще я изчака навън.

— Желаете ли нещо за пиене? — попита императорът, щом магьосниците излязоха. — Вино? Имам няколко много добри червени, от вашето Островно кралство, както и няколко местни вида, макар че нашият климат не е подходящ за лозарство.

Миранда беше наясно, че той просто се опитва да приспи вниманието ѝ.

— Само вода, ваше величество.

Владетелят направи знак и един слуга ѝ донесе бокал студена вода. Императорът освободи всички слуги, посочи два стола близо до прозореца, който гледаше към централния двор, и каза на Кралската реч, без почти никакъв акцент:

— Хайде да зарежем формалностите.

Миранда се изненада.

— Стражите са заклети да пазят живота ми с цената на своя — той махна към четиримата останали войници, носещи традиционни златистобели брони на Императорската гвардия. — Но все пак са хора и си имат своите недостатъци. Някоя изтървана дума тук, някой коментар там. Мнозина на Келеуан говорят поне по един от вашите езици, но аз съм подбрал мъже, които не могат — говореше с лек тон, но очите му бяха вперени в Миранда и не излъчваха веселие. — Кажете, какво мислите наистина?

— За кое, ваше величество? — Миранда се настани на тапицирания стол и го погледна в очите. Цуранската империя беше

съставена от множество народи, по подобие на Островното кралство и Кеш, така че нямаше никакъв определен цурански типаж. Освен може би това, че цураните бяха по-ниски от хората на Мидкемия. Сезу беше малко по-висок и почти доближаваше близо шестте стъпки на Миранда. Повечето мъже тук бяха по-дребни от нея, а някои изглеждаха направо като джуджета.

Младият мъж пред нея изглеждаше като олицетворение на цуранското благородничество — стегнат, хладнокръвен и с неразгадаемо изражение. Основното, което дразнеше Миранда при цураните, беше привидно невъзмутимото им спокойствие. Човек рядко можеше да чуе повишаване на глас или шумни разпри.

Императорът също седна.

— Справихте се добре.

— Благодаря — отвърна Миранда. — И аз така мисля.

Той се усмихна и сякаш смъкна няколко години от себе си.

— Понякога забравям, че сте доста възрастна, защото ми изглеждате като по-голяма сестра или много млада леля.

— Много млада — натърти Миранда.

Владетелят се засмя.

— Подочух някои неща за местонахождението на съпруга ви. Тези доклади верни ли са?

— Доколкото е възможно. Като се има предвид, че той е буквално недостижим, дори с най-могъщите магически средства.

Императорът я изгледа умислено.

— Пътуването му е неизмерим риск.

Изражението на Миранда показваше тревога, въпреки че се мъчеше да изглежда спокойна.

— Напълно го осъзнавам, ваше величество.

— Трябва да науча някои неща.

— Какво желаете да узнаете, ваше величество?

— Истината. Аленка и останалите често ме мислят за младеж. Предполагам, че от тяхната позиция изглеждам така, както изглеждат те от вашата.

— Още преди години научих, че възрастта няма нищо общо с мъдростта. Човек може да придобие житейски опит за няколко години или цял живот да не се научи на нищо. Зависи от конкретния случай.

Аленка притежава трезва преценка в напрегнати ситуации, за което само мога да му завиждам.

Императорът се умълча, обмисляйки думите ѝ.

— Прочутата ми прабаба Мара е притежавала опит и мъдрост за десет живота.

Миранда не каза нищо, чудеше се накъде отива разговорът.

— Мисля, че съпругът ви я е познавал.

— Не съм сигурна, ваше величество. Знам, че са се срещали поне веднъж, но както помните, имаше времена, в които Пъг не бе добре дошъл тук.

Владетелят се засмя.

— Да, Имперските игри. Чувал съм историята. Прабаба ми е била сред множеството благородници в онзи ден, когато съпругът ви е посрамил Властелина на войната и е сложил край на властта му. Знаете ли, че са им трябвали пет години, за да оправят щетите на стадиона след Миламбер?

Миранда потисна усмивката си. Пъг, или Миламбер, както го наричаха цураните, беше най-търпеливият човек, когото познаваше. Качество, което уважаваше, но което същевременно я дразнеше на моменти. Но щом Пъг изгубеше търпение, последствията бяха катастрофални. Според това, което бе чула, действията му в онзи ден трябваше да се нарекат героични, ако не и богоподобни. Беше предизвикал огнен дъжд, урагани и земетресения и бе хвърлил в ужас цуранското благородничество.

— И аз съм чувала, че щетите са били значителни.

Императорът спря да се усмихва.

— Не това е целта на разговора ни. Опитвам се да кажа, че съпругът ви и прабаба ми за един живот са предизвикали в Империята толкова промени, колкото не е имало във вековете преди това — той се огледа, сякаш търсеше следващите си думи, след което продължи: — Ще ви кажа нещо, което никой извън фамилията не знае. Дори най-близките съюзници и братовчеди.

Миранда мълчеше и го гледаше.

— Когато дядо ми заел трона, великата лейди Мара му съобщила една тайна. Той я споделил с единствения си син, баща ми, от когото я научих на свой ред — императорът стана и Миранда понечи да се надигне, но той я спря. — Без формалности, Миранда. На път съм да

ви разкрия най-строго пазената тайна в историята на Цурануани — владетелят пристъпи към близката масичка, на която имаше дървено ковчеже, покрито със сложни орнаменти. Беше излъскано до блясък и нещо в него привлече вниманието на Миранда.

— Магическо е — каза бавно тя.

— Да. Казват, че ще убие всеки, който го докосне, ако не е от моята кръв. Слугите не смеят да го пипнат, но пък то и без това никога не хваща прах... Трябва да призная, че всеки път, когато го отварям, за момент се притеснявам — той посегна и колебливо докосна ковчежето. След това вдигна капака и извади един пергамент.

Миранда почувства как стомахът ѝ се свива на топка. Беше виждала точно такива пергаменти.

Императорът ѝ го подаде, без да каже нито дума. Тя го разви и зачете. След това го остави да падне на пода, затвори очи и се облегна назад.

— Очевидно разбирате какво означава — каза Сезу след малко.

Тя кимна и се изправи.

— Ваше величество, трябва да се консултирам с някои колеги на моя свят. Трябва ми съвет, преди да го интерпретирам. Истинското значение може да ми убягва.

— Това ковчеже е у семейството ми от цял век — императорът съвсем заряза формалностите и коленичи, за да вземе пергаментата. Нави го внимателно и го върна на Миранда. — Няколко дни в повече няма да са от значение. Каквото и да решите, че означава, ние трябва да се готвим за мобилизация.

— Сега разбирам защо обявихте официална война.

Младият мъж я погледна тъжно.

— Никой не трябва да заподозре какво готвим, преди да издам заповед за действие. Това е жизненоважно. Благородниците от Върховния съвет ще се подчинят като добри цурански войници, стига да нямат време за размисъл. В противен случай ще започне гражданска война.

— Трябва да уведоим Аленка и някои от другите Велики.

— Само най-доверените. Никой друг, докато не дойде време да издам заповед.

Миранда кимна.

— Добре, ваше величество. Но първо трябва да се върна на моя свят. Ако ще следваме този курс, трябва да започна подготовка и да убедя някои доста корави глави. След това ще се върна и ще говоря с Аленка и останалите.

— Ще издам нареждане да ви се оказва достъп до моите покои по всяко време. Ще ви осигуря всичко необходимо от тази страна на разлома.

— Довиждане, ваше величество. Ако мога да предложа... има едно нещо, което и двамата можем да направим. Да се молим.

И изчезна, а императорът зяпна празния ѝ стол. Погледна четиримата стражи, но те стояха спокойно, вперили очи право напред, лицата им бяха безизразни. Сезу, Първият с това име, Владетел на нациите на Цурануани, седна на стола и се умисли. Каквото и да се задаваше, все още имаше империя за управляване.

Калев вдигна поглед, видя майка си и въздъхна облекчено.

— Вече почнах да се тревожа... — и спря, като видя изражението ѝ. — Какво стана?

— Онова животно Варен ме предаде на дасатите.

— Добре ли...? — Калев не довърши, защото майка му очевидно бе избягала и изглеждаше добре.

— Само гордостта ми пострада. Както знаеш, болката минава — тя седна на другия стол и пусна пергамента в скута си. — Какви са новините?

— Росенвар и Джошуа пазят талноите и според Росенвар експериментът на Накор дава резултат. Контролните кристали работят като пръстена, но нямат неговите странични ефекти — Калев започна да рови из купчината пергаменти. — Докладът му е някъде тук.

— Ще го видя после — Миранда въздъхна. — Знам, че няма смисъл да питам за баща ти, брат ти и Накор, нали?

Калев кимна. Все още се надяваха, че Пъг ще намери начин да им прати съобщение, но очакванията им не бяха големи.

— Няма вест и от експедицията на Каспар.

— Предупреждението за... как се наричаха?

— Кръгът — отвърна синът ѝ.

— Те се интересуваха от Върховете на Куор. Докладът беше малко мъгляв.

Калев вдигна друг пергамент.

— Просто, че трябва да ги очакваме на полуострова някъде преди Пролетния празник.

— Има още една седмица, така че може би нещата се случват в момента. Притеснен ли си?

Тъмнокосият ловец се намръщи.

— Винаги. Особено когато заминете с баща ми и ме оставите да командвам — надигна се и закри из стаята. — Знаеш, че заемам тази позиция, защото съм ваш син. В Конклава има други, които са по-добри...

— Не — прекъсна го тя. — Знам, че не ти допада и че би предпочел да скиториш из планините и горите, но е факт, че цял живот те подготвяме да поемеш контрола, ако нещо се случи с нас. Знаеш хиляди дребни детайли, с които не е запознат дори Накор. Има неща, за които дори не подозираш, че знаеш... Но може би е време да ти намерим помощник. Магьосник. Да речем, онова младо момиче...

— Лети?

— Да, Лети. Тя не е най-добрата ни ученичка, но има страхотен бюрократичен талант. Ще я извикам утре и може да почнеш да я обучаваш. Досега не се бях замисляла, но не разполагаме с никой, който да поеме нещата, ако с теб се случи нещо.

— Какво става? — попита Калев. — Обикновено не си толкова загрижена за тези работи.

Миранда погледна по-малкия си син. Приличаше на Пъг по начина, по който си накланяше главата, но иначе имаше нейните черти. Високото чело, тясната брадичка и стройната фигура. Понякога дори не осъзнаваше колко много обича децата си.

— Две неща ме притесняват. Ако планът на откачения Варен беше успял, още щях да съм в плен на дасатите, а сигурно вече щяха да са ме нарязали при опитите си. Като оставим факта, че щях да загина ненавременно, ти щеше да си единственият член на семейството, останал тук.

— Знам — Калев потупа майка си по рамото. — Но има и още нещо. Какво е?

— Това — тя му подаде пергамента на цуранския император.

— Това е на цурански. Почеркът на татко.

— Още една от проклетите бележки! — Миранда не се дразнеше от факта, че мистериозните бележки с предупреждения се появяваха от бъдещето. Ядосваше я мъглявият им текст. А най-вече беше ядосана, че Пъг ги бе крил от нея дълги години и беше казал първо на Накор!

Калев погледна пергамента. Три реда текст плюс подписа на баща му:

Послушайте Миранда.
Предайте й това.
Подгответе се за евакуация.

Миламбер

— Евакуация ли? Какво трябва да евакуира императорът? Двореца? Свещения град?

Миранда поклати глава ядосано. Топката в стомаха ѝ подсказваше, че има сериозен шанс да не види повече съпруга си. Колкото до точно това послание, то ѝ беше съвсем ясно.

— Не — въздъхна тя. — Искате да се приготвим да евакуираме Келеуан. Казва на императора, че ще се наложи цураните да напуснат света си.

5

ПЛЕННИЦИ

Каспар се превиваше от болка.

Един елф се бе надвесил над него, готов да го удари отново, ако пак откаже да изпълни заповедта. Серван се наведе да помогне на генерала и видя по погледа му, че няма да забрави тази случка. Каспар се бе опитал да удължи първата почивка и за това бе отнесъл удар с жезъл в корема.

Елфът, който се бе появил пръв, се приближи към тях.

— Нямаме време за губене. Много сте бавни. Трябва да побързаме. До Баранор има голямо изкачване.

— Баранор ли? — попита Каспар.

— Нашият дом. Трябва да стигнем там преди залез-слънце, така че не може да се размотавате.

Каспар разтри корема си и изгледа злобно елфа, който го бе ударил.

— Твоят приятел вече ми го изясни.

— Сидна смята, че трябваше да ви убием на брега — каза водачът на елфите. — Така щеше да е по-просто.

— Извинявайте за неудобството — измърмори Джоми и помогна на един от ранените.

— Не е неудобство. Винаги можем да ви убием. Но имам заповеди да ви отведа в Баранор на разпит.

— Чии заповеди? — настоя Каспар, все още разтриваше удареното място.

— На нашия водач.

Каспар не каза нищо, но по изражението му Джоми предположи, че най-вероятно обмисля варианти за бягство. Според младежа това беше невъзможно. Първо, те бяха два пъти по-малко, а елфите имаха и половин дузина магьосници.

Обърна се и видя, че Джим Дашър също се оглежда. Беше ясно, че крадецът набелязва ориентири и скривалища, в случай че успее да

избяга. Джоми си помисли, че ако някой всъщност има шанс да се измъкне на елфите в гората, това е тъкмо Джим. Все още се чудеше как крадецът бе успял да се появи изневиделица и да убие магьосника на плажа.

Все пак дори Джим да се добереше до брега, щеше да мине поне седмица, преди да дойде кораб с провизии. Ако пък се опиташе да стигне по суша до закътания залив, в който бяха хвърлили котва корабите, щеше да му трябва още повече време. А след това, трябваше да доплува до корабите през коварните вълни и скали, да не говорим за акулите и другите морски хищници. Джоми се зачуди дали предприемчивият крадец обмисля подобен план. Отгоре на всичко, ако корабът с провизии завареше лагера празен, всички кораби щяха да заминат — такива бяха заповедите в случай на провал на мисията.

Пленниците се влачеха по склона, като здравите помагаша на ранените. С настъпването на здрача елфите започнаха да проявяват признаци на безпокойство.

— Генерале, не ти ли се струват малко изнервени? — прошепна Джоми.

Каспар кимна.

— Вече от почти час. Не знам колко още ни остава, но определено искат да стигнем, преди да се е мръкнало съвсем.

Предположенията на Джоми се оправдаха. Скоро елфите накараха пленниците да ускорят ход, без да се съобразяват с ранените. Наложиха се здравите мъже да носят другарите си.

— От какво се страхувате? — извика Каспар, но елфите не му обърнаха внимание. Бяха насочили вниманието си към гората и вече не наблюдаваха пленниците така зорко.

Внезапно водачът извика предупредително и бойците и магьосниците се разпръснаха, за да отразят предстоящата атака.

— Залегни! — извика генералът на хората си и се просна на земята.

Въздухът се изпълни с бръмчене, сенките около дърветата се раздвижиха.

— Стрели от бездната! — извика водачът на елфите. — Не позволявайте да ви докоснат!

— Тогава ни върнете оръжията, за да се браним!

Елфът сякаш изобщо не го чу. Отпред се разнесе вик и Каспар разбра, че атаката е започнала.

Във въздуха започнаха да се стрелкат черни проблясъци, сякаш излезли от нечий кошмар. Каспар се гордееше с набитото си око на ловец, но така и не можеше да разбере какво точно вижда.

Фигурите бяха ръбести и приличаха повече на морски скат, отколкото на птици, но се стрелкаха стремглаво, с невероятно бърза смяна на посоката. Бяха толкова плоски, че когато се обръщаха внезапно, сякаш изчезваха във въздуха. Каспар веднага разбра, че ще е трудно да се удари такава цел с меч, а още по-мъчно със стрела.

Елфите бяха приготвили оръжията си, но генералът беше наясно, че да улучат някое от летящите същества ще е по-скоро плод на случайността. Единственото, което му вдъхваше надежда, бе крехкият вид на птиците — едва ли щяха да оцелеят след успешен удар. Проблемът беше как да ги уцелят.

Все пак размахването на мечовете явно предизвика колебание в кошмарите. Каспар чу гласа на Джим Дашър, който се провикна някъде отзад:

— Страх ги е от стоманата! Използвайте коланите!

Войниците бързо започнаха да разкопчават коланите си, гърчеха се по земята, както бяха залегнали. Някои се надигнаха на колене, готови да замахнат с импровизираните оръжия; други намотаха коланите така, че катарамите да са пред пръстите им като бокс.

Кръжащите птици засега не нападаха, но Каспар беше достатъчно опитен ловец, за да знае, че по-скоро изпитват плячката си.

— Стойте ниско! Всеки момент ще връхлетят...

Съществата сякаш го разбраха и се спуснаха към пътеката. Елфите бяха готови, очевидно свикнали да се сблъскват с тези противници, а хората бяха дисциплинирани войници, подбрани от Конклава и заради куража им, наред с другите им способности.

Каспар хвърли бърз поглед встрани и видя, че Джоми му е отдясно, Серван отляво, а Джим Дашър — малко по-назад. Всеки от тях прикриваше фланга на другия. В този момент един от черните ужаси се понесе към него.

В последната секунда Каспар видя, че съществото има малки очички, като два сини диаманта, посипани със златни точки. Устата му беше пълна с малки, но остри като бръснач червени зъби.

Генералът замахна с все сила и удари с катарамата на колана си стрелата от бездната някъде под „брадичката“. Ръката му изтръпна, сякаш бе забил меча си в твърдо дърво. Съществото падна на земята и изчезна със синкав проблясък. След него остана само мазен черен пушек.

Джоми удари нападналото го същество и го отпрати встрани. Серван приклепна и едва забърса своето, а Джим Дашър се изправи и замахна с юмрук, на който бе навил колана си. Изстена от болка, когато шокът премина и през неговата ръка.

И трите същества избягаха с болезнени писъци.

Каспар се огледа и видя, че повечето му хора са невредими. Само двама се гърчеха в агония на земята. Едно от съществата се беше впило в крака на първия и от раната излизаше зловец синкав пушек. Другият беше ударен в гърдите и се бе извил назад толкова много, че Каспар се зачуди дали няма да си счупи гръбнака.

Един елф замахна с меча си и разсече съществото, което се бе впило в крака на войника. Изригна малък син пламък. Каспар чак сега си даде сметка, че оръжията на елфите не са от стомана, а от някакъв непознат материал. Чудовището пусна крака на ранения и се превърна в пушек. Вторият войник нямаше такъв късмет — елфът, който дотича до него, направо го прободеше в гърдите заедно с кошмарното същество. И двамата загинаха мигновено.

Каспар се наведе, защото една от птиците се опита да се вкопчи в главата му. По скалпа му премина вледеняващо усещане, сякаш някой изсмукваше топлината от тялото му. Спомни си как като дете ходеше с баща си на лов през зимата и как кожата му залепваше за замръзналото острие на кинжала.

Внезапно магьосниците на елфите се намесиха и колоната бе обградена от жужаща енергия. Стрелите от бездната се обърнаха и отлетяха.

— Бягайте! — извика водачът на елфите. — Ще се върнат с господарите си!

— Вдигайте ранените! — заповяда Каспар. Грабна мъжа с пострадалия крак — беше почти замръзнал — и го метна на гърба си като кошута. Нямаше намерение да изостави никой от хората си. Дори под влудяващото влияние на Лесо Варен херцог Каспар бе спазвал няколко принципа, които вдъхваха лоялност сред хората му. Основният

беше да не се изоставят живи другари. Каспар признаваше, че е кръвожадно копеле, но поне беше лоялно кръвожадно копеле.

Забързаха напред и скоро Каспар видя в далечината дървена палисада. Укреплението изглеждаше солидно, бойниците се извисяваха на двадесет стъпки над земята. Войникът в него започна да пресмята шансовете за превземане. Щеше да е трудно да се атакува такава позиция под постоянен дъжд от стрели... Не беше обаче нещо, което рота сапъори, подкрепена от дисциплинирани войници, да не може да превземе. Струваше му се, че в укреплението има още нещо, което му убягва, но дори така две костенурки със сапъори щяха да подкопаят основите за час. Огледа пътеката, докато тичаше, и прецени, че един тежък покрит таран с подкрепа от стрелци може да разбие портите за два пъти по-малко време. Стига да не е намесена магия...

На хълма зад палисадата имаше дървени сгради, изградени по непознат за Каспар начин.

Стотици дървета бяха изсечени, за да се разчисти поле за стрелба. Пред палисадата беше издигнат редут, така че нападателите трябваше да атакуват стеснението при портата или да минат встрани под стените, където щеше да ги засипе порой от стрели.

Каспар виждаше, че дългогодишни битки са опустошили тази земя. Чувстваше нещо странно, но не можеше да го опише. Това бойно поле беше по-различно. В него имаше нещо повече от това, което се виждаше.

Отзад се разнесе вой и Каспар се обърна да види какво ги преследва.

В далечината се виждаха стрели от бездната, но по-близките преследвачи бяха някакви същества, които можеха да се опишат само като демони, изпълзели от някое от долните нива на ада. Бяха катраненочерни, обвити в пушек, и яздеха някакви животни, сякаш излезли от трескав кошмар.

Животните приличаха на огромни вълци, но се движеха с котешка грация. И те изглеждаха изградени от сенки и мрак, подобно на летящите същества, но имаха млечнобели очи.

Ездачите бяха с хуманоидна форма, но очертанията им бяха размазани и след тях оставаха ивици пушек, които почти мигновено се разтваряха в здрача. Съществата надаваха бойни викове и размахваха дълги мечове, които проблясваха с тъмночервена енергия.

— Банат да ни е на помощ! — извика Джим Дашър, докато минаваше покрай Каспар.

— Бягайте! — изкрещя бившият херцог, защото някои от хората му се бяха спрели от ужас.

Елфите сякаш бяха забравили за пленниците си и търчаха към убежището на стените. Каспар очакваше да види стрелци, които да прикрият отстъплението, но по стените се мяркаха само няколко фигури, никоя от които не носеше лък.

Той хукна към укреплението, задъхан от тежестта на ранения. Разчиташе главно на волята си, която го бе направила опасен противник, преди да се присъедини към Конклава на сенките.

— Къде са ви стрелците?

— Стрелите не помагат срещу тези създания — извика водачът на елфите. — Трябва да стигнем до портата — обърна се и побягна, очевидно незаинтересован от съдбата на Каспар и хората му.

Генералът се задъхваше, но убежището бе само на стотина метра. Първите елфи вече бяха стигнали портата, но мъжете му изоставаха.

— Проклети да сте! Помогнете ни!

— Никой не може да ви помогне! — изкрещя елфът. — Трябва да стигнете портите или ще изгинете.

— Проклет да съм, ако позволя да загина като заек пред глутница вълци! Вземи ранения! — Каспар се обърна към един от хората си и метна войника на рамото му, сякаш подхвърляше изкормен сръндак на готвача си. Мъжът за малко да падне, но не изпусна ранения и хукна напред.

Каспар видя, че първият ездач ще го връхлети след секунди, и отново приготви колана си за оръжие — спомни си с горчива ирония как само преди няколко години бе посрещнал номадите на Новиндус с оковите си в същата ситуация.

— Имам идея — каза някой зад него.

Беше Джим Дашър. Държеше два големи камъка. Каспар кимна и се наведе да вземе и той.

Джим изчака ездачът да ги наближи и хвърли с всичка сила.

Камъкът му удари съществото в лицето и премина сякаш през пушек, но ездачът нададе гневен писък.

— По вълка! — извика Дашър и метна втория камък. Каспар последва съвета му и метна силно. Вълкоподобното същество трепна и

изръмжа.

Следващият камък на Дашър го уцели в краката и то се спъна и падна на пътя. Ездачът може и да беше имунен на камъни, но явно се подчиняваше на законите на физиката, защото се преметна през врата му и се пързулна по пътя.

— Бягай! — извика Каспар.

Бяха спечелили само няколко секунди, но те щяха да се окажат решителни за оцеляването им.

Дашър метна още един камък, след което се обърна и побягна. Беше по-млад и бърз и понеже не искаше да остане последен, Каспар напрегна последните си остатъци от сила, за да финишира рамо до рамо с него.

Двамата влетяха в двора, а преследвачите им се развикаха гневно. Портите бяха отворени, но демоничните създания не смееха да влязат. Елфските магьосници побързаха да заемат места на бойниците и вдигнаха жезлите си като един.

Във въздуха се разнесе бръмчене, подобно на онова, когато бяха унищожили елементалното същество, и стените бяха обгърнати от бяла светлина. Нападателяте незабавно се оттеглиха и скоро гневните им викове заглъхнаха.

Хората на Каспар насядаха изтощени на земята. Някои от ранените бяха изгубили съзнание. Бившият херцог се помъчи да остане на крака, въпреки че дори жилавият Джим Дашър беше приклепнал. Джоми и Серван гледаха генерала и очакваха заповеди.

Каспар се обърна към водача на елфите.

— Ето че стигнахме. Ние сме ваши пленници. Какво ще правите с нас?

— Ти ще се явиш пред нашия водач.

— Кога?

— Веднага — и махна на Каспар да го последва. — Другите да чакат тук.

— Как се казваш? — попита Каспар, докато вървеше след него.

— Това важно ли е? — попита елфът и го погледна през рамо.

— Само ако оцелея. Нали все трябва да те наричам някак.

— Аз съм Хенгайл.

— Защо нямаше стрелци, които да ни прикриват?

Хенгайл се поколеба, но отговори:

— Всички бойци бяха с нас. В укреплението бяха останали само жени и деца.

Каспар се огледа. Постройките бяха впечатляващи. Фасадите бяха полирани до блясък и отразяваха светлината на факлите. Дървесината беше с най-различни цветове, предимно кафяво и червено, но имаше нотки на сиво и дори синкаво. Имаше поне дузина сгради, но повечето изглеждаха необитаеми, вратите им зееха отворени. Влязоха в най-голямата.

Подовете също бяха от полирано дърво. Стените приличаха на външните, едновременно простички и изумително елегантни. Сградата бе с формата на кръст, като в средата имаше голямо огнище. В тавана имаше дупка за пушека. Над нея на дървени колони бе разположен защитен покрив.

До огнището седяха трима елфи, единият очевидно много стар дори според нормите на дълголетната им раса. На лицето му имаше дълбоки бръчки. Въпреки това очите му блестяха и гледаше Каспар с подозрение.

— Кой си ти, че идваш в земите на Куор? — попита той и бавно се изправи.

— Каспар, бивш херцог на Оласко. Сега на служба при краля на Островното кралство, краля на Ролдем и императора на Кеш.

Старият елф се засмя.

— Явно са настанали смутни времена, щом тези суетни човешки владетели са на една страна. Кажи ми: защо могъщите ви управници пращат войници във Върховете на Куор? Кажи истината, защото животът ви зависи от това.

Каспар се огледа. Другите двама елфи седяха мълчаливо, Хенгайл бе застанал до тях. До вратата имаше още двама, но с изключение на тях широкото помещение бе празно.

— Как да те наричам?

— Кастданур. На твоя език означава: „пазител срещу мрака“. Някога имах и собствено име, но беше толкова отдавна, че съм го забравил.

Каспар за момент се замисли.

— Може би ще ви бъдем от полза. Няма да е разумно да избиеете хора, които искат да са ви приятели — погледна стария елф право в очите. — А вие явно имате нужда от приятели.

Кастданур се усмихна.

— И защо смяташ така?

— Само слепец или глупак няма да забележи, че на това място са живели хиляди, а сега сте една шепа. Имате нужда от помощ. Народът ви умира.

6

КЛАНЕ

Магнус се сниши.

Бяха се притаили зад една ниска ограда заедно с трима Низши. Един от воините извъртя варнина си — нещо като кръстоска между кон и голям гущер — и погледна към скривалището им. Пъг, който клечеше до сина си, рискува и се надигна, за да вижда приближаващите ездачи, и изрече заклинание. Надяваше се, че ще проработи както в неговата реалност — все пак беше изкарал доста време в изучаването на тукашните закони на магията. Повечето пъти нещата се получаваха, но понякога заклинанията имаха неочаквани резултати.

Този път всичко стана както трябва и зад ездачите се вдигна глъчка. Появи се много детайлна илюзия на жени и деца, които бягаха в обратна на Пъг посока. Воините реагираха според дасатската си природа и се впуснаха в преследване с бойни крясъци.

Пъг направи знак на останалите да поизчакат. При повечето схватки с хора, или дасати в случая, той нямаше притеснение за личната си безопасност — можеше с лекота да се справи с дузината ездачи, които преследваха миража. Но нямаше желание да отнема живот, дори на тези същества, които планираха да изтребят всички от неговата раса, защото бяха под влиянието на сила извън техния контрол. Освен това знаеше, че днешният ритуал е обхванал целия свят и всяка смърт означава допълнителна мощ за Мрачния. Така че не възнамеряваше да му дава още храна.

Замисли се за този върховен бог на злото. Доколкото бе проучвал божествата на Мидкемия, смяташе, че подобна съдба ще постигне и неговия свят, ако Безименният успее да победи. Но това не бе толкова належащ проблем, колкото нуждата да се отблъсне Мрачният. Ако успееше да допринесе за поражението му, щеше да помогне и на дасатите, а не само на Мидкемия и Келеуан.

Знаеше, че нямат много време, преди ездачите да се осъзнаят и да се върнат. Искаше му се да избегне конфронтацията, защото се

боеше, че истинската им природа може да бъде разкрита. Ако използваше магия срещу войните, трябваше да се погрижи да не оставя никакви свидетели, включително скритите наблизо Низши. С Макрос, Магнус и Накор можеше да удържи цяла армия, да убие хиляди, ако се наложи. Всеки от тях можеше да се справи и с по няколко жреци и йерофанти, но нямаше да устоят на цялата им комбинирана мощ. От живота си при цураните се бе научил колко опасен може да е враг, готов да умре за каузата си.

Накор даде сигнал, че е чисто, и тръгнаха по една малка пътечка. Все още бяха в града, но сега прекосяваха една от обширните открити местности, наричани райони, в които дасатите се занимаваха със земеделие. Макрос не им беше обяснил подробно дасатската администрация, но Пъг бе останал с впечатление, че при нормални обстоятелства тези райони са по-безопасни. Само дето обстоятелствата не бяха нормални.

Районът се намираше в рамките на града и по-едриите животни бяха унищожени отдавна, но това не означаваше, че няма други опасности. Нощните птици атакуваха понякога, а от време на време се промъкваше и някой земен хищник. Освен това тази нощ всеки дасат извън тяхната група им беше враг. Банди Низши, които обичайно щяха да са се притаили, обикаляха наоколо и се възползваха от възможността да се отдадат на дасатската жажда за кръв. Някой заблуден воин, отделен от братята от обществото си, можеше да стане плячка на тези, които обикновено живееха и умираха според прищевките му. Дори управляващите благородници трябваше да се обградят само с най-верните и лоялните си последователи.

Повелята на Мрачния беше слабите да паднат. Всеки дасат, който не можеше да оцелее, по презумпция беше слаб и животът му принадлежеше на Мрачния.

Бързаха по пътче, достатъчно широко за каруца. Пъг непрекъснато поглеждаше назад дали не ги следят. Покрай пътя имаше ниви с висока зърнена култура, наричана селабок, която предоставяше прикритие.

Постепенно небето взе да просветлява.

— Чакайте! — каза Пъг. — Чуйте.

Само звуците на нощните същества нарушаваха тишината. След това в далечината се чу вик — сигурно бяха войните, които Пъг бе

излъгал със закланането.

— Колко ни остава? — обърна се той към Макрос.

— Ако няма други сблъсъци, след два часа ще стигнем Камлад. Там трябва да решим дали да заобиколим и да се забавим, или да прекосим участъка. При втория вариант опасността е по-голяма.

— Защо? — попита Накор.

— Първите кръвопролития са били почти веднага след обявяването на Великото клане — Макрос се беше задъхал: явно болестта му започваше да се проявява покрай трудната нощ. — Да го кажем по дасатски: глупавите, слабите и безразсъдните са измрели в първите часове. Капаните са щракнали, битките са се разгорели. След това, след час-два почивка, по-дръзките ще започнат да се сражават едни с други. Тази група, която срещнахме, беше победила в сблъсък с друга подобна — пое си дъх и продължи: — Имам предвид, че вече са останали опасните и коварни убийци, които търсят плячка. Кръвожадността кипи в най-високата си точка и ще остане така до сутринта. През деня нещата ще се поуталожат, защото дори най-коравите главорези ще започнат да усещат приближаването на залеза и ще осъзнаят, че са останали само тези като тях. Тоест най-добрите в убиването и криенето. И тогава всички ще се кротнат и ще зачакат залеза. Всеки, който се движи, ще е лесна плячка за засада. Затова първата ни цел е да прекосим Камлад и да се вмъкнем в следващия район преди обед. След това ще сме на няколко часа от Делмат-Ама. Бялото контролира тази част и там ще можем да изчакаме в безопасност и да разберем какво означава това клане.

— Какво мислиш, че означава? — попита Магнус.

Макрос обмисли за момент въпроса.

— Начало. Мрачният е ненаситен бог. Той иска кръв... но щом проявява чак такъв глад, значи се задава голяма промяна — бившият човек въздъхна. — Предполагам, че не е лесно да се нахлуе в горно ниво, дори за бог. Може би се гласи да последва армията лично — изгледа ги един по един. — Хайде, ще говорим по-подробно, когато стигнем в Делмат-Ама — забързаха отново. В небето на изток вече се виждаха първите лъчи на изгряващото слънце.

Откритият район свърши и се озоваха пред привидно безкрайна стена от десетинаетажни сгради.

— Вдясно има тунел за слугите — посочи Макрос и се огледа. — Не се заблуждавайте от тишината. Иззад всеки прозорец ни наблюдават с ножове в ръце. Поне двайсет Низши се чудят в момента дали сме опасни, или слаби и какви шансове имат, ако ни нападнат от засада. Трябва да се движим предпазливо. Прекосим ли Камлад, и сме в Делмат-Ама.

— Нали предлагаше да заобиколим този квартал? — попита Накор.

Макрос бавно тръгна напред.

— Забавихме се твърде много — след зазоряване се бяха крили три пъти, веднъж за повече от час.

— Днес използва ли се много магия? — попита Магнус.

Макрос се поколеба.

— Не те разбирам. Какво имаш предвид?

— Досега прикривахме способностите си.

— Да. Можеше да унищожим всичко по пътя си, но на този свят само жреците използват магия. Поне тази, която е одобрена от Мрачния. Всяка друга проява ще привлече внимание.

— Но нали днес с бандите върлуват и жреци? Значи проявата на магия може да остане незабелязана.

— Какво си намислил? — попита Пъг.

Чертите на Магнус бяха дасатски, но баща му го познаваше от дете. Магнус успяваше да сдържа темперамента си по-добре и от него, но когато се ядосаше, ставаше упорит като муле. В момента явно му бе прикипяло.

— Не казвам да свалим маскировката и да тръгнем напред, взривявайки всичко по пътя си. Това ще е глупаво. Но не може ли да използваме уменията си, за да прелетим над квартала, без да ни видят?

Макрос се засмя.

— Това момче е по-умно и от баща си, и от дядо си. Въобще не ни хрумна да комбинираме летене с невидимост.

— Защото никой магьосник не може да ги ползва едновременно — довърши Накор, ухили се и познатата му реакция вдъхна кураж на останалите, въпреки неземните му черти. — Но пък ние тук сме повече от един, така че...

— Аз мога да вдигна всички ни — каза Магнус и махна към тримата Низши, които изглеждаха ужасени от идеята.

— Аз ще ни заслоня от всякакви магически наблюдения — включи се Макрос.

— А аз ще се погрижа за невидимостта — добави Пъг.

Последва кратка дискусия за подробностите. След това Пъг и Макрос изрекоха заклинанията си и Магнус подхвана своето.

Скоро всички бяха невидими. Приглушените гласове във въздуха показваха, че слугите не могат да се справят с преживяването мълчаливо. Пъг разбираше, че подобно усещане сигурно е доста тряскащо за неподготвените.

Магнус ги издигна и се понесоха над града. Пъг откри, че се заглежда надолу, предимно заради впечатляващата гледка. Не помнеше откога не е летял, без да ползва собствените си сили. Принципно не му се нравеше, защото беше придружено с леко прилошаване и главобол. Но този път синът му вършеше цялата работа и той можеше дори да се наслаждава на пътуването. Макрос също имаше сериозна задача, защото трябваше да следи за евентуални откриващи магии и да ги контрира максимално бързо. Заклинанието на Пъг обаче действаше автоматично и той нямаше друга работа.

Гледката отново му напомни колко различни са дасатите. Имаше няколко места на Мидкемия и Келеуан, които наричаше дом, освен това бе посещавал много светове с различни форми на живот, но дори най-странните същества му бяха по-близки от тези... хора.

Градът се простираше на десетки мили във всички посоки. Пъг не смееше дори да си представи колко труд е отишъл за построяването на тези... не можеше да ги нарече сгради, защото всяка бе свързана с останалите в едно цяло. Сигурно през времето бяха достроявани нови, но всичко беше напаснато идеално, без видими граници. Липсваше каквато и да е вариация на дизайна, която се срещаше и при най-хомогенните култури. Дори еднаквите сгради на цураните бяха изрисувани с най-различни орнаменти и символи за късмет. Тук всичко беше... от камък, с еднакви врати, единствената разлика беше в енергиите, които бяха принципно невидими за човешкото око. При внимателно вглеждане се забелязваха яркочервени и тъмнолилави искрици, които изглеждаха като слънчево отражение в седеф. Подобни ефекти щяха да са красиви, ако не беше скучната обстановка.

Дасатската архитектура беше доста стриктна. Между всяка врата имаше по шест прозореца, а на всеки четири врати имаше тунел навътре в сградата. Над улицата имаше стълбища и площадки, които се повтаряха безконечно. Монотонността се нарушаваше само от високите стени, които поддържаха булеварди на стотици стъпки височина. По тях се движеше основният трафик и търговията.

Между кварталите имаше открити площи и паркове. Независимо дали бяха земеделски райони, пазари или обикновени градини, и при тях се наблюдаваше строго определен дизайн.

— Дасатите не притежават оригиналност — каза той на глас.

— Не е съвсем така — отвърна Макрос. — Но имат навика да се придържат към едно нещо, щом решат, че е полезно. Това разположение на парковете и земеделските райони осигурява ефикасно снабдяване на пазарите в гъсто населените части. Единствените поразлични пейзажи са около морските брегове. Морето не е така послушно като земята, затова се налагат компромиси. Но дори в крайбрежните градове се наблюдава подобен дизайн. Даже имат огромни мостове и системи от колони и подпори навътре, за да го наподобят.

— Защо? — попита Накор. — И аз оценявам добрата архитектура, но човек трябва да се съобразява с променливите обстоятелства.

— Дасатите не мислят така — обади се Магнус — Ако дизайнът не пасва на обстановката, те променят нея.

Пъг беше изненадан от спокойствието на сина си. Ако на него му се налагаше да пренася толкова хора, нямаше да е толкова спокоен. Магнус беше относително млад за магьосник, но вече демонстрираше неща, които затрудняваха майка му и баща му.

Спомни си онзи трагичен ден, в който се бе изправил пред Лимс-Крагма след глупавия си опит да надделее над демона Джакан, и ужасяващия избор, който му бе предложен. Щеше да се върне в света на живите и да довърши задачата, която му бяха отредили боговете, но трябваше да плати цена. Трябваше да наблюдава как всички, които обича, умират преди него.

Беше достатъчно тежко, когато умираха от старост. Спомняше си загубата на стария си учител Кълган, отец Тъли, принц Арута и добрия си приятел Лаури. По-трудно се справяше с тези, които загиваха

ненавременно в тежките битки. Нищо не го бе подготвило и за загубата на децата му. Уилям, загинал на стените на Крондор в сблъсък с армията на Изумрудената кралица; Гамина, загубена в същата трагедия заедно със съпруга си лорд Джеймс. Поне и двамата бяха изживели пълноценен живот, а Гамина дори бе дочекала внуци.

Замисли се, че има далечни роднини, които почти не познава. Правнуците му Джими и Даш също имаха деца и той се зачуди дали ще надживее и тях.

— Какво е това? — попита Накор и прекъсна печалните му размисли.

Пъг се огледа, за да види за какво става дума. В далечината, на фона на слънцето, се издигаше нещо като дебел стълб от пушек. Само че не беше пушек, а по-скоро някаква енергия и определено не се издигаше, а се спускаше надолу.

— Трябва да побързаме — намеси се Макрос.

— Какво е това? — чу се гласът на Накор.

— Храмът на Черното сърце. Най-святото място на тази планета. Входът към владенията на Мрачния.

— А какви са тези енергии? — попита Пъг.

— Отнет живот. Ние ги виждаме поради уникалното си възприятие, но за дасатите, дори йерофантите и жреците, въздухът над храма е прозрачен. Това са жизнените есенции на хиляди умиращи. Мрачният се храни с тях и става все по-силен.

— С каква цел? — обади се Магнус.

— Това се стремим да разберем. Насочи ни надясно, към онова блещукане на югоизток. Това е езеро в следващия район, а зад него е горичката Делмат-Ама. Там ще започнем да събираме информация, за да разберем за какво е цялото това безумие.

Пъг се зачуди дали въобще би могъл да проумее случващото се. А като стана дума за безумия, как ли вървеше преследването на Лесо Варен на Келеуан? За момент се разтревожи за Миранда и се замисли дали ще я види отново. Изтика тревогите настрани и се съсредоточи върху запазването на заклинанието за невидимост.

Насочиха се в указаната от Макрос посока и отново се озоваха над паркова площ. Те винаги се намираха върху покривите на по-ниските сгради, само на няколко етажа от земята, и също имаха специфична подредба. Сградите бяха построени на кръст, а зелените

площи заемаха външните квадранти. Най-северната постройка беше гигантска дори според раздутите дасатски мерки. Върху широката основа се издигаха шест масивни колони, а в центъра им се извисяваше огромна кула. Храм на Мрачния.

— Колко е голям — обади се Накор.

— И колко жизнена енергия излиза оттам — включи се Макрос.

Хиляди черни искрици излитаха от кулата и се насочваха към огромния стълб енергия, който бяха зърнали преди малко.

— Дълбоко под площада има помещения за екзекуции. Днес клането е брутално, но там се извършват ритуални убийства на всеки празник. Мрачният има нужда от постоянен запас жизнена енергия и народът се подчинява на волята му.

— Как са успели да оцелеят? — зачуди се Магнус.

— В миналото са превземали други светове — отвърна дядо му.
— Дванадесетте планети са били населени от други същества, но дасатите са изклали всички, изтръгвали са сърцата им на олтарите.

— През годините жертвите им се изчерпали, те се обърнали едни срещу други и така се стигнало до днешната убийствена култура — Макрос замълча, за да даде възможност да обмислят думите му. — Истината за случилото се е скрита. Историята била подменена от религиозни догми, за да стане едно цяло с канона на Мрачния. Само Кръвните вещици имат някакви сведения за случилото се, но и те са твърде мъгляви.

— Защо? — попита Накор.

— Насочи ни към онази кула и оттам направо — каза Макрос на внук си. — Така ще стигнем до горичката — след това се върна на въпроса на Накор. — За няколко века Кръвните вещици били част от вярата на Мрачния, въпреки че по произход са били на служба при богинята на природата и живота. Въпреки че накрая осъзнали безсмислието от общество, което убива дори собствените си деца, голяма част от техните познания били изгубени. Ако имах повече време за проучване... — Макрос не довърши и пак се закашля.

Пъг подозираше, че състоянието му е наистина тежко. Макрос очевидно действаше припряно и Пъг имаше чувството, че назрява критична ситуация.

Задаваше се война. На Мидкемия или на Келеуан, близнака на този свят. Мрачният подготвяше силите си и само това го спираше да

не отвори портал към горната реалност. Вероятно това събиране на енергия беше сред последните приготовления за нашествие.

Пъг разбираше логичната причина за подобна война. Вече си изграждаше мнение за корена на проблема в това общество. Беше очевидно, че при натиск на социалните сили, които бяха вплетени в постоянна борба и напрежение, един удар от страничен ъгъл може да срина цялото общество. Темпът на възстановяване след подобен ден беше показателен. На Мидкемия такова събитие щеше да постави цяла нация на колене.

Той знаеше, че при човешките култури всяко по-сериозно стълкновение между земеделците и търговците, армията и населението бързо преминава в хаос.

Западните държави се бяха възстановявали повече от двадесет години от последствията от Войната на студенокръвните. При това с огромната помощ на множество талантлив мъже и жени, включително членове на семейството му.

Отново насочи вниманието си към парковете долу. Група въоръжени дасати, вероятно Низши, се бяха скрили в шубраците и се забелязваха само от въздуха. Бяха окървавени и изтощени и доколкото разбираше, вече не искаха да се бият, а само да оцелеят до края на деня.

Откъм югозападния край на парка обаче се задаваше сериозен контингент воители заедно с двама жреци, които очевидно възнамеряваха да прочистят местността. Пъг помисли дали да не се намеси, но нима имаше смисъл? Освен това, въпреки че обикновено играеха ролята на жертви в това общество, Низшите не бяха по-малко кръвожадни. Знаеше, че при удобен случай щяха да се нахвърлят върху групата му, без да се замислят.

С огорчение осъзна, че макар да бе успял да вникне в културата на цураните, а и на множество други раси, няма да успее да разбере напълно мисленето на дасатите. Все едно гледаше мравуняк, въпреки че оценяваше социалния му ред. Трябваше да признае, че вероятно щеше да постигне по-добро разбирателство с мравките.

Продължиха да се носят над града и да се оглеждат за евентуална опасност. Накрая Макрос каза:

— Ето там, до малкото езерце.

Магнус промени курса и ги пренесе до указаната цел. Спуснаха се бавно, точно на ръба на района.

— Онази сграда на хълмчето — каза Макрос.

Постройката беше скромна, но добре защитена. Имаше здрава стена и дълбок ров със заострени колове.

— Някои от местните хищници са способни да прескочат оградата. Магнус, по-добре да кацнем до ей онези дървета. Ако се появим изневиделица пред портата, ще ни надупчат със стрели, преди да ни познаят.

Внук му се подчини и щом стъпиха на земята, Пъг премахна заклинанието за невидимост. Тримата Низши продължаваха да мълчат, както през целия полет, но по посивелите им лица се четеше облекчение, че най-сетне са стъпили на твърда земя.

— Вървете да обявите пристигането ни — нареди им Макрос. — Гледайте да не ви убият, преди да проговорите. Най-добре викнете от безопасно разстояние.

— Може да е прекомерна предпазливост, но човек никога не знае — продължи той, когато слугите тръгнаха. — Ние контролираме целия район и освен ако ТеКарана не е изпратил личния си легион, сигурно сме успели да опазим спокойствието по тези места. Трябва да ви предупредя обаче, че ще имаме малко време за планиране и още по-малко за действие. Задава се нещо чудовищно, иначе нямаше да бъде обявено Велико клане. Дасатите по принцип не се интересуват от историята, но аз се постарях да изровя колкото се може повече, щом възвърнах човешките си спомени. И ще ви кажа следното. Подобни повсеместни кръвопролития се започват само по две причини. Да се освободи социалното напрежение, което би могло да доведе до бунт срещу Мрачния или ТеКарана, и когато се подготвя нашествие в друг свят. Последната планета, която дасатите са завладели, е била Косриди и това се е случило преди три века. В момента там няма нито една форма на живот от оригиналните.

— Смяташ ли, че дасатите ще нападнат нашата реалност? — попита Магнус.

— Още не, но скоро. Ако нещата се развиват, както очаквам, Мрачният ще обяви мобилизация до месец. Бойните общества ще се присъединят към армиите на Караните и ТеКарана. Около два милиона воини и няколкостотин хиляди жреци. Плюс поне четири милиона

Низши за поддръжка. Не забравяйте, че те разполагат с мощта на няколко свята.

Пъг беше смаян от тези цифри.

— Макрос, във войната с цураните за цели дванайсет години сме се били само с около двадесет хиляди. Изумрудената кралица изпрати четиридесет хиляди, но половината измряха в морето и под стените на Крондор. Останалите бяха разпилени на стотици мили по протежение на Кралския път. А и една трета дезертираха преди битката при Кошмарния хребет.

— Два милиона. Доста много — каза Накор.

Пъг го погледна, но този път приятелят му не се хилеше.

— Нали знаеш какво означава това?

— Че трябва да им попречим да започнат войната.

— Можем ли? — обади се Магнус.

— Това е големият въпрос, нали? — отвърна дядо му.

— Сещам се само за един начин да го постигнем — каза Пъг.

Макрос кимна, сякаш бе прочел мислите на зет си.

— Да. Трябва да убием Мрачния, преди да даде заповед за нашествие.

ПРЕСЛЕДВАНЕ

Каспар кимна.

Кастданур се беше показал любезен домакин и се бе погрижил пленниците да получат храна. Каспар бе изял достатъчно дивеч през живота си, за да познае, че менюто е плод на лов и събиране и няма нищо култивирано.

Двамата седяха един срещу друг на ниска масичка, дебели кожи ги предпазваха от студения дъсчен под. Еленското беше жилаво, но насищаше, а и бе сготвено с непознати подправки. Нямаше вино и ейл, пиеха само вода. Печената ряпа беше от сорта, който растеше в Кеш — беше ял такава ряпа на една ловна експедиция като младеж. Репите бяха приготвени с лой, а не с масло, и бяха подправени само със сол. Самата сол имаше горчив, леко металически привкус, сякаш беше извлечена от минерален извор, а не от морски солници.

Старият водач ловко беше избягнал коментара на Каспар, че народът му загива, и сега също се опитваше да избегне всякакви коментари за историята на племето. Разговаряха за маловажни неща, макар че всеки опипваше другия за информация. Кастданур искаше да знае какво търси отрядът в планините. От своя страна, Каспар се чудеше защо нито един кешийски управник не е отбелязал, че в планините живеят елфи.

Като бивш владетел от Изтока, той не бе имал контакти с елфи, преди да се присъедини към Конклава. А и след това бе видял само един пратеник на Острова на чародея, който се бе оказал там по същото време. Но почти не му бе обърнал внимание и въобще не бяха разговаряли.

Кастданур беше страшно опитен. Каспар изобщо не се съмняваше, че всъщност преговарят за живота на войниците му. Този анклав не би останал скрит от кешийците, крайбрежните пирати и случайните авантюристи, ако местните не убиваха всеки, натъкнал се

на Баранор. А доколкото можеше да съди, елфите не бяха склонни да вярват на никой чужд.

— Запознат ли си с човешките игри на карти? — попита Каспар след известно време.

— От дълго време не съм имал контакт с расата ви, но това не означава, че съм невеж по отношение на хорските... странности. Комарджийството е трудноразбираемо за елфите. Ние рискуваме само когато е въпрос за оцеляване. Тези планини са опасни дори когато си прекарал векове тук. Защо питаш?

— Има един израз, „време е да свалим картите на масата“. Означава, че трябва да покажем какво крием.

— Този израз ми харесва — усмихна се старият елф.

— Мощни сили се готвят да нападнат този свят.

— Това означава, че тези сили не са от този свят.

— Да — старецът беше по-интелигентен, отколкото предполагаше обстановката. Това беше обичайна грешка при благородниците: да се съди за човек по ранга и произхода му. Самият Каспар страдеше от подобни предразсъдъци, преди да се върне от изгнание и да се присъедини към Конклава. — Има и други светове, които са населени.

— Знаем — отвърна Кастданур. — Чухме за войната с цураните. Понякога търгуваме с други народи.

Каспар си отбеляза да проучи това твърдение. Ако сред тези народи имаше хора, може би щеше да успее да прати вест за експедицията и да предотврати бъдещи неприятности. Съмняваше се, че елфите ще пуснат някой да се върне при чакащите кораби. Когато корабът с провизиите не откриеше никого и моряците видеха следите от битката, всички щяха да се върнат незабавно в Ролдем, съгласно инструкциите. Оттам местните агенти щяха да известят Острова на чародея, че мисията се е провалила. Еwentуално щеше да бъде изпратена нова експедиция, в зависимост от настоящите ангажименти. А това щеше да отнеме време, с което Каспар не разполагаше.

— Аз работя за хора, които са се посветили на опазването на този свят. Те не са широко известни и не вярвам да си чувал за тях, но се наричат Конклав на сенките.

— Живописно име, Каспар от Оласко. Разкажи ми за този Конклав.

— Чувал ли си за човек на име Пъг?

— Великият човешки магьосник. Чухме за делата му. Доколкото знам, той унизи принца, който после зае трона на Островното кралство.

Каспар бе чувал тази история още като дете.

— През следващите години Пъг създаде организация, която не работи за Кралството или за Кеш, а за цяла Мидкемия. Войната на студенокръвните показва, че всички сме един народ и споделяме един свят.

— Един народ — повтори водачът на елфите. — Това включва ли и нас?

— Да. Ние сме в съюз с елфската кралица и народа ѝ в Елвандар.

— Аха. Тогава явно имаме проблем. Ние, Слънчевият народ, които живеем в Баранор, не служим на кралицата и нейния драконов ездач. Ние сме свободни.

Каспар знаеше, че в думите на стареца се крие нещо по-дълбоко от това просто твърдение.

— Онези от вас, които живеят на континента, който наричаме Новиндус, също не ѝ служат. Някои избраха да се присъединят към двора, но други останаха отвъд океана. Лейди Агларана приветства всеки, но не изисква подчинение.

— Но въпреки това воюва с нашите роднини от север, нали?

Каспар съжали, че има твърде слаби познания за елфите и за тези, които наричаха Братството на Тъмния път.

— Чувал съм, че така нареченото Братство е обявило война на кралицата и народа ѝ. Не мога да съдя за неща, които не познавам, но ще кажа само, че ако нашите врагове победят, спорът ви с кралицата ще остане чисто теоретичен. Целият живот на този свят ще бъде унищожен.

Старият елф замълча за момент, после попита:

— Унищожен?

— Расата на дасатите няма да дойде да завладява и поробва, а направо да изтреби всичко. Ще заменят съществата с други, от техния свят. От най-малките насекоми до драконите и рибите в океана. Всичко ще бъде пометено, за да пре моделират планетата.

— Трябва да помисля над думите ти и да ги обсъдя с останалите. Върни се при твоите хора и се надявам, че ще си починете добре,

въпреки обстоятелствата.

— Аз съм ловец и войник — каза Каспар и се изправи с лек поклон. — Оценявам съня при всяка възможност, въпреки обстоятелствата. Надявам се, че ще обмислите сериозно това, което ти казах, и ще говорим отново.

— Бъди сигурен — старият елф отвърна на поклона. — Много неща зависят от това, включително бъдещето на твоите хора. Вярваш ли в съдбата, Каспар от Оласко?

— Едно време, когато бях млад и суетен, вярвах, че съдбата ми е да управлявам. Сега вярвам във възможността и че човек получава от живота толкова, колкото влага. Болезнен урок, но станах по-добър, когато го научих.

— Ние сме търпелива раса. Имаме проблем със съществата, които видяхте. Сигурно ще открием връзка между тях и хората, с които се бихте на брега, но ще говорим повече за това след няколко дни.

— Няколко дни ли?!

— Трябва да поведем лов. Както отбеляза, сме изправени пред трудни времена и не разполагаме с достатъчно провизии, за да се грижим за твоите хора. Не можем да ви изколим само защото нямаме храна, а и не можем да ви оставим да гладувате. Затова трябва да се организира лов. Поради различни причини трябва да отидем поне на ден път в северна или южна посока, за да открием дивеч. Така че ще минат три-четири дни, преди да се върна и да говорим пак. Ще се радвам, ако дадеш дума, че няма да създавате проблеми на тези, които останат да ви пазят.

— Дълг на войника е да избяга от плен — отвърна Каспар.

Старият елф въздъхна.

— Това ще е глупаво. Ще ви заловят доста бързо, а и най-вероятно ще загинете, преди да ви открием. Както казах, тези места са опасни.

Каспар кимна и каза:

— Лично аз ще остана, като знак на добра воля. Ще наредя на хората си да направят същото, но не мога да гарантирам, че всички ще се подчинят — зачуди се дали да не повтори отново одевешните си думи. — Казах каквото трябваше и се надявам да разберете, че е важно бързо да постигнем разбирателство. Този кораб с врагове е част от по-голяма схема, свързана с въпросните нашественици.

— Дасатите. Да, разбрах. Ще имаме възможност да обсъдим всичко. Ние сме търпелива раса и възприемаме времето различно от вас. Няма да прибързваме с решението си, но ще се съобразим със спешността на събитията.

— Благодаря, че ме изслуша — отвърна Каспар.

Един пазач го върна в голямата зала, където се намираха хората му. Джоми, Серван и останалите го гледаха с очакване. Каспар видя, че са ги нахранили, но ако се съдеше по празните купи и глада в очите им, той очевидно бе вечерял доста по-добре от тях. Махна на Джим Дашър да се отдалечат в единия ъгъл и кимна на другите да не ги безпокоят.

— Можеш ли да се измъкнеш? — попита бившият херцог.

— Без проблем — отвърна крадецът. — Няма ресурсите да удържат и говедо като Брикс.

Каспар кимна. Брикс беше един от най-яките войници, отличен боец, но често обираше подигравките на другарите си заради тромавостта си.

— Ще стигнеш ли до корабите?

— Това вече е друг въпрос — отвърна бавно Джим. — Набелязах си маршрут, но те несъмнено познават тукашните гори хиляда пъти по-добре. Зависи с колко преднина тръгна и кого ще изпратят след мен. Чувал съм истории за следотърсаческите умения на елфите, така че няма смисъл да оставям фалшиви следи. Освен това съм градски човек и познанията ми за дивата природа са слабички. Не, единственото ми предимство ще е скоростта.

— Кога ще тръгнеш?

— Най-късно след два часа — отговори крондорският крадец. — Така ще имам поне два часа до полунощ, а предполагам, че те очакват бягство около зазоряване.

— Да, по това време пазачите обикновено задрямват — отбеляза Каспар.

Джим кимна и добави:

— Да не забравяме и съществата върху вълците. Елфите смятат, че страхът от тях ще ни задържи тук. Ако тръгна до два часа, ще успея да натрупам около десет мили преднина до зазоряване. Така ще мога да заобиколя носа и да изляза на брега.

— Нима ще се опиташ да плуваш до корабите? По тези места има големи акули.

— Да ти приличам на глупак? Ще запаля сигнален огън. Капитанът е предупреден да очаква подобно нещо.

— Кой му е дал такава заповед?

— Аз — ухили се Дашър. — Нямах голяма вяра на първоначалния ти план.

Каспар поклати глава.

— Забрави ли, че си обикновен крадец?

— Капитанът е един от малцината, на които се доверявам. Лично принц Грандпрей го избра за мисията.

— Момчето има талант, нали?

— Не е никак зле, като за неговите години — съгласи се Джим и понижи глас. — Виж, Каспар, само двама души знаят какво правя и за кого работя всъщност, аз и ти. Освен това само ние двамата можем да известим необходимите хора, които ще се погрижат за ситуацията. Признавам, че имаш предимство в скитането из пущинака, но аз определено съм по-добър в бягането. А ако се стигне до бой... Е, ти си наистина страхотен боец, но аз знам повече мръсни трикове.

— Не споря кой от нас трябва да тръгне. Само се надявам, че домакините ни няма да се ядосат от бягството ти и да си го изкарат на нас. Ако това не се случи, вероятно бих могъл да се разбера с тях и тогава всичките изпитания, през които ще минеш, ще са напразни. Но ако не успея... — той сви рамене.

— Да, знам. По-добре да предупредя множеството ни господари. Дай сега да обобщим какво знаем.

Двамата започнаха да обсъждат утежняването на мисията при сблъсъка с магьосника и призованото същество и какво бяха успели да видят на път към укреплението. Това продължи близо час, през което време Джоми, Серван и останалите се чудеха какво толкова обсъжда водачът им с един обикновен крадец от Крондор.

Джим Дашър изчака повечето мъже да задрямат или да започнат тихи разговори, за да не безпокоят ранените — поне трима от тях нямаше да преживеят следващия ден без сериозна намеса на доктор или лечителска магия. Елфите, изглежда, нямаха такава, или просто не искаха да я използват за пленниците. Във всички случаи хората щяха да се мъчат сериозно.

Джим прецени възможностите си и когато Каспар дойде пак и го попита готов ли е, отвърна пресилено бодро:

— Още няколко минути. Няма да е зле, ако отидеш при Джоми Килироо и сержанта и направиш някакво съобщение... или нещо подобно. Искам да отвлечеш вниманието от вратата само за минута и ще се измъкна незабелязано — огледа се. — Не знам дали си забелязал, но пазачите ни наблюдават внимателно.

— Разбира се, че ще ни наблюдават.

— Не знаят какво да очакват, но предполагат, че няма начин да не подготвяме нещо — Дашър погледна към останалите пленници. — Момчетата ще се подразнят, когато ги събудиш да им кажеш да поспят и да си почиват. Но това ми е необходимо. Над гредата има прозорче. Не поглеждай натам. Ще се измъкна, преди някой да мигне. Но ще е по-добре останалите да не зяпат и да викат: „Гледайте, Дашър си обира крушите!“

— Искан ми се да не се налагаше да го правиш — Каспар скръсти ръце и се облегна уж нехайно на стената.

— И двамата знаем, че никой от останалите няма шанс.

— Почти ми се иска да мога да ти наредя да не го правиш.

Джим Дашър се усмихна и Каспар за пореден път се изненада как годините сякаш изчезнаха и лицето му стана почти младежко.

— Само че не можеш, нали?

— Да. Не мога — Каспар също се усмихна. — Няма голяма полза, че се водят генерал, нали?

— Не и пред мен — все така усмихнат отвърна Джим.

Бившият херцог го изгледа сериозно и сложи ръка на рамото му.

— Остани жив.

— Това е и моят план.

— Колко ли ще тръгнат след теб?

— Ти как смяташ?

— Един или двама. Те са доста самонадеяни. Освен това не могат да си позволят повече. Имаш пет дни да стигнеш до залива и да дадеш сигнал, щом не смяташ да се връщаш в стария лагер.

— Не мога. Там ще е първото място, на което ще ме потърсят, ако загубят следите ми.

— Мислиш, че ще изгубят следите ти? Джим, това са елфи!

— Разполагам с няколко трика, които не са виждали. А ако ме открият, ще се справя с тях. Трябва да прехвърля северозападния хребет и да стигна до корабите. Така ще може да отплуваме за Ролдем след два дни, а не след шест — млъкна за момент. — Надявам се, че онзи, дето те удари на пътя, ще е един от преследвачите.

— Сидна ли? — попита Каспар. — Истински чаровник. Ако зависеше от него, вече да сме мъртви. Поздрави го, ако го срещнеш.

Джим кимна и каза:

— Върви и привлечи внимание.

Каспар тръгна и Дашър се огледа. Елфите знаеха, че техните магьосници могат да се справят лесно с пленниците, и не ги бяха претърсили, така че много от войниците криеха ножове по ботуши и ръкави, а самият Джим беше ходещ арсенал. Той посегна към левия си ботуш и измъкна малка кристална колба от тайника в тока. Не му харесваше идеята да използва тази толкова ценна течност. Цената за производството на сто такива в една отдалечена от Крондор земя беше излязла на лорд Ерик доста солено. Но пък колбите бяха предвидени точно за такива случаи.

Той махна тапата с нокътя на палеца си и докато Каспар разбуждаше задрямалите войници, глътна магическата отвара и зачака.

Гъделичкането по кожата му сигнализира, че вече е невидим за очите на смъртните. За пореден път се убеждаваше, че е полезно да работиш с могъщи магьосници. Знаеше, че разполага с половин час, но отварата нямаше да скрие следите, които щеше да остави. Всъщност той точно на това разчиташе.

Каспар вдигна очи и с изненада установи, че Джим Дашър е изчезнал. Огледа набързо помещението. Един от елфите го следеше внимателно. Каспар пак се обърна към хората си и набързо им предаде разговора си с Кастданур. След това им нареди да запазят дисциплина и им обеща, че всичко ще свърши бързо. Легна на постелята си на пода и се замисли, че бързо не означава непременно добре.

Джим Дашър беше израснал в града и не обичаше пущинаците. Все пак бе прекарал няколко месеца в горите около Крондор —

обучаваха го двама много решителни, яки и непростяващи Кралски първопроходци. Не можеше да оцелява вечно, но щеше да удържи няколко седмици, при това без да потърси подслон в бърлогата на някоя гладна мечка. Имаше представа как се откриват и маскират следи, макар по умения да отстъпваше на Каспар — да не говорим пък за елфите.

В този момент се тревожеше повече от стрелите от бездната и съществата, които яздеха вълци. Умът на Джим щракаше бързо и това го правеше невероятно ценен както за Островното кралство, така и за Конклава. Сега, докато планираше следващия си ход, той премисляше събитията от изминалия ден. Жалко, че нямаше повече информация за вълчите ездачи. Всъщност онези същества не бяха вълци, но докато някой не дадеше по-смислено определение, щеше да ги нарича така. Ами елфите? И те бяха загадка. Имаше известни познания в тази област. Историята с пещерата и магьосницата беше измислена, но наистина беше ходил в Елвандар и амулетът беше автентичен.

Беше прочел всички документи за елфите в крондорските архиви. От разни стари митове отпреди Войната на разлома до последните донесения относно кралица Агларана и съпруга ѝ Томас. Беше сигурен, че Елвандар е най-лоялният и надежден съюзник на Островното кралство.

Местните елфи го бяха озадачили. Разбираше езика им достатъчно, за да долавя по нещо от разговорите, но това само дразнеше допълнително любопитството му.

Спря и заслуша нощните звуци. Вятърът шумолеше в клоните, нощните животни надаваха писъците си. Повечето се криеха, когато наближеше, защото не можеше да се промъква съвсем безшумно. Но по-далечните продължаваха заниманията си и даваха известна представа доколко близо е опасността. Абсолютната тишина беше точно толкова смъртоносна, колкото тракането на брони и мечове в шубрака.

В момента чуваше достатъчно нощни птици, за да е наясно, че още няма преследвачи, но със сигурност щяха да се появят скоро.

Смяташе, че има около час преднина. Разполагаше с някои трикове да забави преследвачите, но рано или късно те щяха да го настигнат. Докато ги водеха към укреплението на елфите, си беше

набелязал няколко места за засада — след като със сигурност щеше да има конфронтация, поне можеше да е при неговите условия.

Знаеше, че го гонят вероятно двама елфи. Дядо му му беше разказвал за своя дядо, легендарния Джими Ръчицата, който притежавал някакво шесто чувство, с което предусещал опасностите. Джим нямаше име за това усещане, но то го бе спасявало доста пъти през годините.

„Тръпката“, както я наричаше дядо му, бе започнала преди няколко минути. Той пак спря и се послуша. Сякаш нямаше нищо необичайно, но усещаше някаква промяна зад себе си и знаеше, че преследвачите приближават.

Не се съмняваше, че може да се справи с един в честен, или по-скоро нечестен бой. Но втори лък или меч щеше да означава сигурно залавяне и може би смърт. За всеки случай свали колана си. Той имаше пет скрити джоба, поради което бе решил да не го използва срещу вълчите ездачи според инструкциите на Каспар. Скъса шевовете с нокти и извади две от скритите стъкленици. След това измъкна малко, но смъртоносно острие от токата на колана — тя можеше да се използва и като цестус — очарователно квеганско приспособление, приличащо на бокс. Усмихна се и реши, че трябва да подари такава тока на Каспар. Навремето бившият херцог беше направил доста поразии, макар предимно да беше заплаха за Кеш и Ролдем. Но след завръщането си от изгнание се бе оказал ценен съюзник. Освен това Джим го харесваше. И той като него беше кръвожадно копеле и харесваше лова, хубавото ядене и пиене и леките жени.

Препаса отново колана и хвана ножа с дясната ръка. С лявата отвори едната стъкленица и я изля върху него. След това стисна другата в шепата и зачака.

Двамата елфи се появиха внезапно. Инстинктите му го предупредиха и той отскочи, без да мисли, за щастие в правилната посока.

Един меч се заби в дървото, под което бе стоял, и това му предостави необходимата възможност да лисне втората стъкленица в лицето на нападателя. Елфът падна на колена и запищя от болка.

Вторият преследвач беше Сидна. Тъкмо опъваше лъка и Джим отново реагира, без да мисли — скочи наляво, така че елфът трябваше да се извърти. Това действие му спаси живота, защото стрелата не

улучи и съвсем леко го одраска по врата. Крадецът се претърколи напред по коравата земя и заби рамо в корема на Сидна.

Отблизо лъкът беше безполезен и преди елфът да успее да посегне за оръжието си, Джим го събори и стовари юмрук в челюстта му. Сидна за момент се замая и това бе достатъчно. Джим притисна едната му ръка с коляно, сграбчи другата с лявата си ръка и опря ножа във врата му.

— Ако искаш да живееш, не мърдай! Ножът е намазан с отрова и едно порязване ще ти е достатъчно.

Елфът беше замаян, но осъзна достатъчно, за да не се бори.

— Добре. Чуй ме, защото нямам много време. Приятелят ти има отрова от мосбак в очите. Знаеш какво значи това. Разполагаш с два часа да го върнеш при лечителите ви. Трябва да решиш кое е по-важно. Да спасиш живота му или да убиеш мен. Не можеш да направиш и двете. А повярвай, с мен няма да се справиш лесно. Може ли племето ти да си позволи да загуби още двама воини?

Изправи се и пусна объркания Сидна.

— Защо не ме убиеш? — попита елфът.

Дашър извади нещо от пазвата си и му го подхвърли.

— Аз не съм ви враг — никой от нас не е. Ако ни позволите, ще ви помогнем да оцелеете. Но трябва да предупредя моите хора за черната магия на плажа, защото това означава, че по тези места ще се развилнее още по-голямо насилие. Никой от останалите няма да се опита да избяга. Позволете им да ви помогнат, докато чакате.

— Какво да чакаме?

— Вашите водачи да решат съдбата им. Сега се погрижи за приятеля си.

Джим изчезна в мрака, като остави Сидна да се чуди на думите му. Елфът погледна нещото, което му бе подхвърлил човекът, и се опули. Беше амулет, даден на приятел на елфите от самата кралица.

Помогна на спътника си да стане. Болката беше попреминала, но отровата на гущера щеше да парализира жертвата и след това да я убие. Беше ефективна, но се лекуваше лесно, стига да разполагаш с противоотровата, разбира се. Сидна метна ръката на другия елф на рамо и го поведе обратно към Баранор.

8

ЗАПЛАХИ

Миранда тичаше.

Тръбата бе прозвучала преди секунди и коридорът бе изпълнен с писъци. Допреди малко Миранда си бе почивала в отредените ѝ покои, чакаше да бъде поканена на среща с Небесната светлина.

Десетки слуги и стражи се бяха втурнали да откликнат на тревогата. Сигналът беше уникален — в цялата империя имаше само една такава тръба и тя се надуваше само когато владетелят е в опасност.

Миранда усещаше, че е намесена черна магия. Настръхна от илюзорната миризма на гнило, когато стигна до императорските покои. Тежките дървени врати бяха затворени и десетина стражи се опитваха да ги разбият.

— Дръпнете се! — извика Миранда.

Войниците се поколебаха, но слугите я послушаха безпрекословно. Черната, всъщност по-скоро тъмносива роба и магьосническото ѝ самочувствие им припомниха дългогодишния етикет и мнозина сведоха глави.

— Да, велика.

Войниците също се отдръпнаха и Миранда вдигна ръце. В момента не беше време за деликатност и тя насочи вниманието си към пантите и превърна камъните, в които бяха забити, на прах. След това тласна с длани, сякаш буташе нещо, и въздухът се раздвижи от невидимата сила, която удари портите като таран. Те паднаха на пода с гръмотевичен тътен. Стражите се втурнаха вътре още преди да е заглъхнал.

Миранда се обърна към слугите.

— Останете тук. Ако има нужда от вас, ще ви повикаме.

И забърза след войниците. По дългия коридор към градините се носеше вълна от изпепеляваща жегата. Някъде напред се чуваха викове и писъци.

Този комплекс беше най-големият в двореца, серия свързани помещения, които позволяваха на императора и най-близките му да живеят настрани от огромния бюрократичен апарат. В началото на покоите бе разположена градина, оазис на спокойствие в динамичния и шумен палат. В нея имаше басейн и павилиони с копринени завеси, в които човек да се скрие от дневната жегата. В момента скъпоценните коприни горяха, вероятно запалени от заклинание.

Миранда прецени ситуацията мигновено. Двама дасатски жреци лежаха мъртви до фонтана. По някакъв начин се бяха прехвърлили в имперските градини. От разрушенията наоколо личеше, че са започнали да хвърлят смъртоносните си магии безогледно във всички посоки. Цуранският магьосник, отговарящ за императора, бе отвърнал с огнено кълбо, вероятно за да ги забави и да прикрие бягството на владетеля. В резултат се бе разгорял пожар. Наоколо лежаха слуги и стражи, загинали по ужасяващ начин. Никое от телата не беше с императорската мантия, което означаваше, че Сезу е в друга част на покоите. Тя облекчено си пое дъх.

Императорът беше млад и неженен, поради което животът му се смяташе за двойно по-ценен. Без наследник на короната нацията щеше да бъде разцепена и Империята щеше да потъне в политически хаос. Според обичая, щом се счупеше Червеният печат и се обявеше война, близо до императора винаги имаше тръбач, който да вдигне тревога в случай на опасност за Небесната светлина. Освен това в покоите пазеше постоянно и жрец на Джастур.

Миранда се появи зад първата вълна имперски стражи точно навреме, за да види как този жрец хвърля магическия си чук по един дасат. Оръжието полетя във въздуха, удари дасата в гърдите и го събори. Той се преметна на няколко метра сред фонтан от оранжева кръв и спря почти до краката на Миранда.

— Оставете един жив! — опита се да надвика тя глъчката.

Знаеше, че призивът ѝ е напразен. Стражите се бяха заклели да защитават императора с живота си и докато успее да стигне до тях, вече бяха наскелени последния останал жрец на парчета. Миранда реши да не се ядосва за неща, които не зависят от нея, и се обърна към един офицер, който стискаше меч, покрит с оранжева кръв.

— Къде е Небесната светлина?

— В спалнята си — отвърна офицерът.

Миранда забеляза, че кожата му започва да почервява на местата, където бе опръскана с дасатска кръв, и каза:

— Измий се, преди да пострадаш по-сериозно.

— Да, велика.

Въпреки че нямаше официален пост в Събранието, тя беше жена на Пъг и доверено лице на императора, така че следващите традиции се обръщаха към нея с официалната титла. Отдавна беше спряла да ги поправя, защото просто нямаше смисъл.

Провря се между войниците и слугите и тръгна към стражите, които охраняваха спалнята.

— Опасността отмина. Трябва да видя негово величество.

Началникът им кимна, влезе вътре и след малко се върна и каза, че императорът ще я приеме. Миранда влезе и видя, че младият владетел е облякъл традиционната си златна броня и стиска древен железен меч. Нещо в стойката му издаваше, че това не е обикновено позорство, а че е готов за бой.

Стройният магьосник Манвахат, който стоеше до него, кимна на Миранда и я изгледа въпросително. Миранда също му кимна и го усети как си отдъхва леко зад цуранската маска на спокойствие. Манвахат беше млад, но имаше репутация на хладнокръвен и могъщ магьосник.

— Ваше величество, трябва да напуснете Свещения град — каза Миранда още от прага.

Императорът примигна, сякаш не я бе разбрал, след което изражението му се промени, той пое дълбоко дъх и прибра меча си.

— Може ли да попитам защо, Миранда? Рядко получавам заповеди.

Миранда осъзна, че не бива да нарушава етикета, когато не са сами.

— Извинете, ваше величество. От загриженост за живота ви забравих мястото си. Тази атака е дело на Варен. Той е бил в двореца много пъти, представяйки се за Винтаката, така че знае как да вкара тези дасатски жреци в личната ви градина.

— Жреци ли?

— Няколко дасатски магьосници са се материализирали в градината и са почнали да убиват наред — тя направи пауза за момент.
— Разбира се, това е самоубийствена атака. Но на Варен не му пука за

дасатите, а те са религиозни фанатици и ще умрат, служейки на Мрачния.

— И защо да трябва да напусна двореца? — попита императорът.

— Варен е натрупал достатъчно познания като Винтаката и ще продължи да ви атакува. Той знае, че въпреки лоялността си Върховният съвет ще бъде разцепен, ако загинете. Без обявен наследник...

— Братовчедите ми ще се сдрапат кой да седне на трона — довърши Сезу. — Така е. Но къде да отида?

— Ваше величество, Винтаката посещавал ли е някое от провинциалните ви имения?

— Не съм сигурен. Може би преди да седна на трона.

— Не толкова отдавна — Миранда се замисли кога бе последната „смърт“ на Варен. — Да речем, последната година.

— Доколкото знам, не. Ще накарам първият министър да провери — лицето на императора светна. — Сетих се за едно място, където не е бил. Древното имение на Акома южно от Сулан-Ку. Никой не живее там, откакто дядо ми се е възкачил на трона, но пазим тези земи, защото там е родена Господарката на Империята. Сигурен съм, че Варен никога не е ходил там.

Миранда кимна на Манвахат и младият магьосник заговори.

— Ако Небесната светлина ми позволи, ще прехвърля вас и най-близките ви там за минути — императорът не изглеждаше убеден, затова той добави: — Другите ще се присъединят към вас съвсем скоро.

— Ще кажа на Събранието и ако се наложи, ще преместим цялото управление там. Мога да издавам заповеди съвсем бързо, ако Великите ми помагат.

— Служим на волята ви, ваше величество — отвърна Манвахат.

Императорът се обърна към един слуга.

— Кажи на Военачалника да свика Върховния съвет утре, а аз ще оставя инструкции как да се приготвим за предстоящото нашествие.

Слугата кимна и излезе.

След малко се появи друг служител и доложи, че всички пожари са угасени. Императорът освободи всички освен Миранда. Когато двамата останаха сами със стражите, маската на спокойствие падна и тя видя, че младият мъж е разгневен.

— Войната започна, нали?

Тя си позволи нещо, което нямаше да посмее допреди няколко часа. Пристъпи към него и положи ръка на рамото му. Стражите се напрегнаха, готови да реагират, ако тази чуждоземна жена се опита да навреди на господаря им.

— Да, започна — каза тя нежно. — И няма да свърши, докато не отблъснем дасатите напълно или те не завладеят Келеуан. Ще трябва да направите нещо, което не е правил никой владетел. Трябва да призовете всеки клан на оръжие и да мобилизирате цялото население, защото това е най-голямата опасност, пред която Империята се е изправяла през две хиляди годишната си история.

Императорът все още бе раздразнен, но отвърна с по-спокоен глас:

— Ще направим каквото трябва. Ние сме цурани.

Миранда се надяваше това да е достатъчно, но все пак попита:

— Ами съобщението?

Владетелят се загледа в далечината.

— Къде се предполага да отидем?

Миранда знаеше, че това е сърцевината на проблема. Съобщението от бъдещето можеше да се интерпретира доста свободно. Но ако трябваше да се приеме най-лошият случай, евакуацията на планетата щеше да е колосално усилие. Трябваше да се отворят и контролират стотици разломи, което щеше да погълне цялата мощ на Събранието. Дори с помощта на Звезден пристан и Острова на чародея пак щеше да е почти непосилно. И особено по време на война с толкова опасен противник. Миранда разбираше колебанията на императора. Това беше невъзможен избор.

Още повече че оставаше главният въпрос: къде наистина да отидат?

Миранда видя облекчението по лицето на сина си, но за съжаление не беше дошла, за да поеме задълженията му.

— Здравей, мамо — Калев стана и я целуна по бузата.

— Калев, сякаш остаряваш пред очите ми.

— Нямах представа, че е толкова сложно да се координират действията на Конклава и да се управлява училището.

— Има ли проблеми? — попита тя и седна на току-що освободения стол.

— В училището ли? Нищо съществено. Следваме инструкциите на баща ми и не приемаме нови ученици. В момента сме се съсредоточили върху обучението на настоящите с оглед на предстоящата борба. Засега всички се справят.

— Тогава какво не е наред?

— Нямаме вести от експедицията на Каспар към Върховете на Куор.

— С колко закъснява контактът?

— Няколко дни.

— Няма смисъл да се тревожиш, преди да мине поне седмица. Каква точно беше тази мисия?

Калейб присви очи. Знаеше, че майка му има свръхчовешка памет за подробности, и въпросът ѝ означаваше, че най-вероятно въобще не е обърнала внимание на една от последните мисии, одобрени от Пъг преди заминаването му.

— Един от агентите ни във Фрийпорт засякъл съобщение между контрабандист и неизвестна пиратска банда, която подозираме, че работи с Лесо Варен.

— С него или за него? Тоест не знаете дали са съучастници, или просто са подлъгани и замесени в плановите му?

— Да. В съобщението се споменава за западните брегове на Върховете на Куор и по-специално за залива Кесана, заедно с приблизителна дата...

— И баща ти искаше да провери за какво става въпрос.

Калейб кимна.

— Освен това искаше да постигне сработеност между различните групи. Затова Накор помоли лорд Ерик да прати някои от нередовните части на Крондор заедно с войници от Кеш и Ролдем и поставиха Каспар начело.

— Баща ти отдавна се интересува от това място. Но все бяхме твърде заети, за да го посетим лично. Разбирам намеренията му, но можеше да избере и по-подходящо време — каза Миранда, замислена за предстоящия сблъсък. — Уведоми ме, ако получиш вест от Каспар. Сега можеш да си вземеш почивен ден.

— Само един ли? — намръщи се Калейб.

— Колкото и да ти се иска, няма да отидеш на лов. Сигурна съм, че жена ти няма да има нищо против, ако се задържиш тук още няколко дни или седмици — Калев продължаваше да се мръщи. — Аз не мога да остана дълго. Имам много работа и трябва да направя план как да я свърша без помощта на баща ти и Накор.

— Каква работа?

Миранда въздъхна.

— Да убедя владетелите на Кеш, Ролдем и Кралството да приемат бежанци от Келеуан, ако се наложи.

Калев примигна учудено.

— Бежанци? Ще разработваш резервен план?

Майка му потрепери. Калев чак сега видя, че обичайната ѝ сила и жизненост е изчезнала.

— Не. Не резервен, а по-скоро вероятен.

Пъг гледаше как слънцето залязва зад западния хоризонт, точно зад огромната като планина градска стена. Седеше на една пейка, където обикновено обядваха Низшите, които работеха в овощната градина. Останалите се бяха разположили около бараката на работниците, единствената сграда тук, заслонена от стотици дървета. Плодовете им бяха местният аналог на ябълката, жълто-оранжеви на цвят и блещукаха леко при откъсването. Отвътре пък бяха тъмнолилави.

Макрос седна с въздишка при Пъг.

— Край. Великото клане приключи. Е, убийствата ще продължат още малко. Боевете няма да спрат само защото слънцето се е скрило, но постепенно ще утихнат. Тези, които са се скрили, ще излязат и скоро ще започне почистването.

Накор стоеше на няколко крачки от тях и наблюдаваше измамния покой, който царуваше на това място. Тук никога нямаше пълна безопасност, но в момента всички си мислеха едно и също. Че вероятно преди векове животът на този свят не се е различавал много от живота на Мидкемия.

— Ето така би трябвало да изглежда.

— Да — съгласи се Пъг. Слънцето се скри напълно и нощното небе придоби зашеметяващи цветове, невидими за човешкото око. —

Какво ли се е случило?

— Мрачният бог — отвърна Макрос. Болестта явно го измъчваше повече от обикновено. Напрежението от последните дни го бе докарало на ръба на изтощението.

— Не, има и нещо повече — каза Накор.

— Какво искаш да кажеш? — обади се Магнус.

— Не може един местен бог, дори да е аналог на Безименния, да наруши баланса така. Знаем какво се е случило на Мидкемия по време на Войните на хаоса. Всички божества се обединили, загърбвайки различията си, и пленили Безименния, за да възстановят реда. Тук това не се е случило. Мрачният е разбил обединената мощ на стотици богове. Но как?

— Не стотици — поправи го Макрос. — Хиляди. Но не знаем как. Тази част от историята е изгубена.

Пъг кимна.

— Според логиката Мрачният не би могъл да се справи сам. Трябва да е имал съюзници.

— Кой? — попита Магнус. — И какво е станало с тях?

— Може би в подходящ момент се е обърнал срещу тях и накрая е останал едноличен победител — предположи Макрос.

— Не — отвърна тихо и замислено Накор. — Твърде много неща трябва да съвпадат, което е малко вероятно — и се усмихна тъжно.

Пъг кимна в знак на съгласие. Премисли следващите си думи и се обърна към Макрос.

— Какво знаеш за следващата реалност?

— Третото ниво на съществуване?

Пъг кимна.

— Практически нищо.

— А за четвъртата?

— Пак така.

— Петата?

Макрос въздъхна.

— Имам няколко много болезнени, но запомнящи се досега с петото ниво. Когато ти затвори разлома към него, аз бях в лапите на Маарг, демонския крал. Използвах цялата си мощ, за да го зашеметя, и той ме пусна за момент. Помня, че паднах на нещо като каменен под в двореца му. Самото докосване до него носеше болка. След секунди

загубих съзнание. Предполагам, че Маарг ме е убил бързо, защото следващият ми спомен е от залата на Лимс-Крагма...

— Какво? — попита Пъг.

— До този момент нямах спомен от времето между моята смърт и детството ми тук. Всъщност нямам спомен и от самото детство. Само някакви бегли образи — майка, Криене, трудности... — Макрос ги изглежда един по един. — Всъщност не съм живял този живот. Тези спомени са... чужди.

Накор кимна.

— По някакъв начин Лимс-Крагма те е пхнала в чуждо тяло.

— Пъг, преди колко години умрях?

— Около четиридесет.

— Според моите спомени съм тук около тридесет и три мидкемийски години.

— А какво е станало през останалото време? — попита Магнус.

Макрос въздъхна.

— Това остава мистерия.

— Не съвсем — отвърна Накор. — Кой е най-ранният ти спомен? Като Макрос, а не като дасат?

— Преди единадесет години се връщах от летния празник и ми прилоша. Клекнах встрани от пътя, от страх някой да не види слабостта ми — той поклати глава. — Преди това бях Низш, производител на дрехи.

— Шивач — поправи го Магнус.

— Да.

— И само в рамките на единадесет години успя да изградиш съпротивително движение на цялата планета с хиляди последователи — каза Пъг.

Макрос затвори очи.

— Бялото съществува много преди мен.

— А кой е бил Градинар преди това? — попита Магнус.

Макрос изглеждаше объркан.

— Ами... не знам — въздъхна. — Свестих се до една стена, като тези тук. Болеше ме глава и едва докретах до колибата, където живееше... това тяло — дасатът погледна Накор в очите. — Не съм се преродил, нали?

Исаланецът бавно поклати глава.

— Не съм сигурен, но мисля, че не. Според мен боговете от нашия свят са взели съзнанието ти и са го поставили в друго тяло. Вероятно затова си болен.

— Умиращ — поправи го Макрос.

— Кой е бил Градинар преди теб? — повтори въпроса си Магнус. Макрос изглеждаше сериозно притеснен.

— Не знам. И нямам представа кой може да знае. Поне никой тук. Мартук, Хиреа, Наруйин, а може би...

— Какво? — попита Пъг.

— Кръвните вещици. Ако има някой, който да знае, това са те.

— Тогава да ги попитаме — отсече Накор.

— Но ние... — почна Макрос.

Пъг го виждаше объркан за пръв път, откакто го бе срещнал преди много години, още като прост чирак в двора на лорд Боррик.

— Накор е прав. Ние сме предприели възможно най-опасната мисия на този, а може би и на всички останали светове. Тук има същество, което се нарича Мрачния бог на дасатите и застрашава безброй планети. Ние трябва да го спрем. Няма да предприема такова начинание, рискувайки живота на сина си и приятелите си, само защото някой иска да ни използва като кукли в плановете си. Искам да знам кой е в основата на това.

— Трябва да разберем кой е управлявал Бялото преди теб — допълни Магнус.

— Аз... — Макрос спря и поклати глава. — Напуснах дома си, който не беше много далеч оттук, и минах по Звездния мост до Матусия. Оттам отидох на едно място... Не помня къде, но очаквах пристигането ми.

— Какво място? — попита Накор.

— Убежище на Кръвните вещици — отвърна бавно Макрос.

— В такъв случай трябва да говорим с водачите на Сестринството.

— Лейди Наруйин? — предположи Магнус.

— Не — отвърна Накор. — Тя е важна, но не е начело.

— Откъде знаеш? — попита Пъг.

— Водачите не рискуват да имат бебета, да се крият и да бъдат преследвани от освирепели воители. Предводителите стоят на някое съвсем безопасно място и пращат на риск останалите.

— Баща ми е начело на Конклава и със сигурност поема рискове — обади се Магнус.

Накор се ухили — със своята усмивка, въпреки чуждоземното лице.

— По принцип баща ти не е най-нормалният човек, когото познавам. От друга страна, на нашия свят рядко се случва всичко живо да жадува да те убие.

— Почти рядко — съгласи се сухо Пъг.

— Макрос, къде са лидерите на Кръвните вещици? — попита Накор.

— От другата страна на планетата. В една заслонена долина на планината Склар-ток.

— Тогава по-добре да тръгваме. Ако не мъкнем тези Низши, сигурно ще се движим по-бързо.

Макрос се засмя.

— Една нощ не е от значение. Аз трябва да си почина, както и вие, макар да не ви личи толкова. Освен това трябва да дочакам вести. Може да съм нечия марионетка, но все още съм водач на Бялото и трябва да знам, че хората ми са оцелели и са готови за действие.

— Една нощ — съгласи се Пъг. — Не че не съм свикнал да спя на земята, но предполагам, че не си ни довел тук случайно.

Макрос поклати глава и се засмя.

— Прав си. Тук има подземно убежище. Не е много комфортно, но ще свърши работа за една нощ — поведе ги към бараката на работниците и отвори вратата. Вътре имаше двама въоръжени Низши — нещо необичайно за ранга им. Макрос махна с ръка и Пъг усети магията във въздуха. Три от дъските на пода изчезнаха и разкриха тясно стълбище. Макрос махна отново, за да го освети, и тръгна надолу.

9

ОТКРИТИЯ

Джим приклепна зад една скала.

За пореден път, след като се бе измъкнал от елфите, проклинаше собствената си глупост. Едно от нещата, които го правеха толкова опасен и ценен, беше граничещият му с глупост оптимизъм. Пъргавият ум и уникалната физическа издръжливост му позволяваха да преценява ситуациите и почти винаги да взема правилни решения.

Но когато се случваше да сгреша, обикновено се излагаше на смъртоносна опасност. В момента беше сигурен, че е направил грешен ход.

Беше преценил пътя от крайбрежието до Баранор и залива от другата страна на полуострова, в който се криеха корабите, и бе решил да мине направо, през планинския хребет. Даже май бе успял да види седловина между върховете на лунната светлина и смяташе, че е на прав път. Единственото, което евентуално можеше да му попречи, беше вероятността да пратят нови преследвачи, в което се съмняваше, или да се сблъска с вълчите ездачи, но от тях нямаше и следа.

Докато почти не се набути в лагера им.

Хвърли се на земята, очакваше всеки момент да се вдигне тревога. Изминаха няколко секунди, без да се случи нищо, и Джим рискува да погледне.

Около огъня бяха насядали същества, сякаш излезли от нечий кошмар. Всъщност не беше точно огън, защото пламъците, макар да излъчваха светлина и да топлеха, бяха някак сребристи, с почти син оттенък. Джим не бе успял да огледа вълчите ездачи при атаката, но сега лицата им бяха осветени и изнервяха дори привикнал на изненади човек като него. Приличаха на хора, имаха глави и два чифта крайници, но нямаша определени черти и дрехи. Повърхността им беше като непрекъснато променяща се течност и в никакъв случай не можеше да се нарече кожа. От време на време от нея излизаха малки облачета пушек или пара. „Вълците“, които лежаха наоколо с

изплезени езици, също не бяха от този свят. Очите им светеха и Джим беше сигурен, че това не е отразена светлина. Ядяха нещо, но не можеше да различи какво. След това едно от съществата подхвърли на друго парче от нещо, което изглеждаше като ръка. Крадецът не беше сигурен дали е елфска, или човешка, но определено не бе животински крайник.

Огледа лагера и се замисли как да го заобиколи. Встрани от огъня имаше някакви колиби, които изглеждаха също толкова неземно, колкото съществата. Бяха кръгли, с плосък покрив и изградени от някакви камъни, а не от обичайните кожи и дървета. Нямаха врати и прозорци — създанията минаваха направо през стените.

Най-смущаваща в цялата гледка бе тишината. Нямаше разговори, смях, та дори и дишане. Джим знаеше, че те издават звуци, защото бе чул бойните викове и писъците, но сега цареше неестествена тишина. Определено не ползваха реч, за да общуват.

Огледа се за така наречените „стрели от бездната“. Искаше да се увери, че не летят наоколо, преди да тръгне да заобикаля.

Тръгна тихо, взираше се за евентуални капани или нежелани сблъсъци. Когато стигна от другата страна на лагера, видя нещо като клетка, построена от същия материал като колибите. Явно летящите същества се намираха вътре. Джим си позволи облекчено да си поеме дъх. Тези създания бяха много уверени или невероятно глупави, защото нямаха никакви постове и защитни съоръжения. Ако знаеше как да ги убие, можеше да планира нападение, което да ги помете за минути.

Продължи все така тихо, докато не се прехвърли зад следващия хълм. След това забърза към предполагаемия проход между върховете.

Небето на изток видимо просветляваше и това беше добре, защото от известно време Джим се колебаеше накъде да върви. Пътеката беше прехвърлила билото, но от източната страна ставаше съвсем тясна и беше рисковано да продължи, без да вижда по-добре. На светлината на залязващите луни се виждаше само морето от дървета долу. Със сигурност някъде там имаше пътека към брега, но беше глупаво да се пробва, преди да е съмнало.

Джим Дашър беше нетърпелив и импулсивен по природа, но през годините бе успял да обуздае тези си качества. А и точно в този момент беше по-разумно да се замисли.

Животът рядко предоставя избор, когато трябва да се вземат трудни решения. Особено ако човек служи на Короната и Крондор от поколения.

Джеймс Дашър Джеймисън не размишляваше често, но понякога се чудеше каква е неговата роля в цялата схема и какво му е подготвила съдбата. Той беше внук на лорд Джеймс, херцог на Риланон и най-доверения съветник на краля. Братът на дядо му пък беше Дашел Джеймисън, един от най-крупните търговци в Горчиво море. Двамата братя бяха скарани заради нещо, случило се преди раждането на Джим.

Баща му беше Дашър Джеймисън, лорд Карлстън, един от най-добрите администратори в двора, а майка му, лейди Роуела Монтонокси, беше ролдемска благородничка, далечна роднина на тяхната кралица. По всички правила от Джим се очакваше да е привилегирован и възпитан.

В университета на Ролдем го смятаха за един от най-обещаващите си студенти и очакваха да стане сериозен учен. Вместо това той бе открил привличането на тъмните улички и бардаците. Преподавателите бяха безсилни, защото той нямаше проблеми с ученето, без значение колко често отсъстваше — имаше дарбата щом прочете или чуе нещо веднъж, да го запомни завинаги. Разполагаше едновременно с логика за точните науки и абстрактно мислене, достойно за философ. Накратко, беше перфектният студент — когато се веснеше в университета. Многобройните наказания не му се отразяваха, защото използваше солидното си богатство, за да прави каквото си иска. Накрая монасите не издържаха и го пратиха обратно в Риланон.

Баща му беше решен да го направи чиновник и му уреди дребен пост в двора. За съжаление Джим рядко се задържаше там, понеже предпочиташе да прекарва времето си в залагане и разврат. Имаше приличен комарджийски талант, който му докарваше допълнителен доход, и сериозно влечение към леките жени, заради което често се замесваше в неприятности и попадаше в градската тъмница. Баща му го измъкваше всеки път, но накрая тъмничарите започнаха да намекуват, че няма да го търпят непрекъснато.

Дашър опитваше всячески да избие апетита на сина си към тъмната страна на живота. Дори го заплаши, че ще го прати в армията, но без никакъв ефект. Накрая дядо му не издържа и го прати в Крондор при чичо му Джонатан Джеймисън, син на Дашел.

Джим се гмурна в новата обстановка, сякаш бе роден там, и бързо откри, че има нюх за бизнес. Освен това разбра, че между бизнеса на чичо му и определени структури в подземния свят има доста тясна връзка. Особено когато ставаше въпрос за контрабанда или някой саботаж срещу конкуренцията като добре обмислен пожар в складовете. На двадесет години Джим вече имаше собствена банда, която доставяше редки стоки без досадните митнически подробности.

Една година по-късно посред нощ в дома му нахлуха четирима мъже, облечени в черно. Той успя да повали двама, преди да го ударят по главата и да загуби съзнание. Когато се събуди, установи, че се намира в дворцовите тъмници.

След студена нощ и дълъг също така студен ден пред него се появи лорд Ерик фон Даркмоор, бивш рицар-маршал на Запада и херцог на Крондор, и му предостави простичък избор. Да стане агент на принца или да се приготви за продължителен престой в мрачната влажна килия.

Лорд Ерик му обясни, че семейните връзки този път няма да го спасят. Ако откажел, дядо му щял да получи съболезнователно писмо, обясняващо, че е загинал при съмнителни обстоятелства. Чак две години след като започна да работи за Ерик, Джим разбра, че цялата работа е била предварително замислена от дядо му и чичо му.

Но по него време вече бе потънал напълно в света на шпионажа. Работеше в градовете на Запада и се представяше или като Джеймс Дашър Джеймисън, син на лорд Карлстън и внук на херцога, или като Джим Дашър, обикновен член на Шегаджиите — добре организираната криминална структура в Крондор.

На двадесет и седем, когато го приеха в Конклава, вече беше опитен крадец, убиец и шпионин. Смятаха го за един от най-добрите агенти и най-опасния човек без магически дарби в Крондор. Джим не се интересуваше от репутацията си, но се гордееше, че върши работата си добре. Разбираше себе си напълно, когато останеше сам в най-тъмните часове на нощта. Той беше праправнук на легендарния Джими Ръчицата, някогашното хлапе, което се бе издигнало от уличен крадльо

до най-могъщия херцог на Крондор, съветник на крале и кралици. Джим нямаше чак такива амбиции. Във всеки случай, не му се ставаше херцог. Обичаше приключенията твърде много, за да виси по цял ден в двореца. Наслаждаваше се на интригите, дебненето в сенките и убийствата. На тръпката да си по-бърз и по-умен от противника. Живееше заради задоволството, което му носеше изпълняването на мисии. След операция се радваше на топла вана, меко легло, дашни жени и обилни трапези. Но след няколко подобни дни започваше отново да жадува за покривите и каналите, да се прокрадва с ръка на дръжката на ножа в очакване на следващата засада.

Разбира се, имаше и моменти като настоящия. Да стои сам, в студа, на високия скалист хребет и да е убеден, че е откачен.

— Никой нормален човек не би искал такъв живот.

Но той го искаше, даже се нуждаеше от него. Беше измислил историята за Джими Ръката нарочно, за да изглежда, че връзката му с легендарния крадец е фалшиво самохвалство. Така не можеха да го заподозрат, че е син на благородник. Все още имаше твърде много хора, които можеха да свържат внука на херцога на Риланон с дядо му, легендарния лорд Джеймс.

Всъщност дори обичаше този живот. Дори мръсната работа. Знаеше, че се е посветил на по-висша кауза и че тези, чийто живот отнема, го заслужават. Чувството, че не служи само на собствените си низки импулси, беше превърнало жаждата му за приключения в нещо полезно и дори благородно и му даваше цел в живота.

Само че сега нещата се бяха променили, защото бе срещнал жена.

Сега, докато стоеше на това затънтено било и чакаше слънцето да изгрее, за да може да стигне до корабите в пълните с акули води и да предупреди банда магьосници за някакви адски същества и елфско племе, за което никой не беше чувал, мислеше само дали ще види Мишел отново.

Небето започна да просветлява и дърветата придобиха форма. Джим избута настрани мислите за новата си любов, и се вгледа надолу. Ето онова дърво изглеждаше обещаващо. Той започна да се спуска, като отправи мълчалива молитва към Банат, бога на крадците и неприятностите — изглеждаше много подходяща за случая.

Някъде в късния следобед успя да стигне до крайбрежните скали. Погледна надолу и за пореден път се зачуди как градско момче като него е попаднало из тези места, където не ходеха и дивите кози. Надолу нямаше лесен път, макар че можеше да слезе изключително бързо.

Обходи тесния скален корниз и не откри нищо подходящо, затова насочи вниманието си към склона, по който бе дошъл. Щяха да му трябват няколко часа да се изкачи обратно и да потърси друг път, а и тогава нямаше гаранция, че ще намери нещо. Най-вероятно щеше да се наложи да изкара още една вечер на открито, а вече беше гладен и жаден. Спомни си с горчива усмивка за един измамник от Крондор, който беше измислил хитър номер — продаваше на наивниците наметало, с което можело да скачат от високо, без да се наранят. Разбира се, ако някой пробваше, щеше да е твърде потрошен или мъртъв, за да тръгне да го гони. В този момент му се искаше да разполага с нещо подобно, но разбира се, истинско.

Продължи да се оглежда, защото хич не му се катереше нагоре. Реши да обиколи още веднъж площадката, преди да тръгне. В северния край скалите се издаваха като корниз, който пречеше на спускането, а вълните се разбиваха на стотина стъпки отдолу. Скокът не беше невъзможен, стига водата да бе достатъчно дълбока и да нямаше камъни.

Реши да пробва южната страна. Току поглеждаше към трите закотвени кораба и се чудеше как да им сигнализира. Не че щеше да има полза. Освен ако някой от екипажа не се бе научил да лети, за да го измъкне оттук, или поне да му донесе въже.

Въже? Отново се огледа. Ако имаше въже, къде ли щеше да го върже? Приближи се до едно изсъхнало дърво, което бе израсло перпендикулярно на склона. Дънерът се държеше здраво и не помръдна, когато се отпусна на него. Щеше да го издържи, само да намереше въже.

Погледна надолу и видя, че на двадесетина стъпки под дънера има друга издатина с няколко дръвчета. Само че от тази гледна точка не можеше да прецени колко са високи. Мръдна малко по-встрани, огледа ги и започна да пресмята набързо. Можеше да увисне от дънера

на ръце и краката му щяха да са на десетина стъпки от върховете на дръвчетата.

„Богове, толкова ли съм отчаян?“

Осъзнаваше, че ако скочи, няма да има никакъв шанс да се изкачи пак горе, но трябваше да стигне до корабите максимално бързо. Върна се при дънера и погледна надолу. Дръвчетата бяха иглолистни и изглеждаха доста ошмулени. Имаше нужда от нещо по-здраво, за което да се хване, или поне да забави падането му. Можеше да понесе няколко синини и драскотини, но един счупен крайник щеше да го обрече на бавна и мъчителна смърт.

Увисна на ръце на дънера, поколеба се за миг и се пусна. Полетът беше не повече от десетина стъпки, но Джим имаше чувството, че е поне сто. Както очакваше, получи няколко драскотини и натъртвания, но успя да се хване за един клон и се задържа. Спря, пое си дъх и се спусна още малко надолу.

Застана на ръба на издатината и се зачуди що за лудост го е обзела. До пясъка имаше още тридесет стъпки. От пясъка обаче стърчаха достатъчно скали, за да го тревожат. Огледа скалата, но тя беше ерозираща и нямаше за какво да се хване, за да се смъкне долу.

Ех, ако имаше въже... След това реши, че ако ще хаби желания, то по-добре да се озове направо в Крондор. За предпочитане в апартамента, който използваше като Джеймс Джеймисън, а не в бърлогата на крадеца Джим Дашър — изкъпан, добре облечен и наслаждаващ се на компанията на Мишел Фрашет, дъщерята на граф Монтагрен и — надяваше се — един ден майка на децата му.

Вятърът се усили и закотвените кораби започнаха да се поклащат. Как да се измъкне? Отново погледна надолу. Беше висок около шест стъпки, което значеше, че го очаква падане от около двадесет и пет. Достатъчно високо, че да си счупи нещо и да не може да стигне до корабите. Ако можеше да намали още малко височината...

Събу си ботушите и ги метна долу. След това махна колана, панталоните и ризата. Действаше бързо, за да не вземе да размисли. Завърза колана за най-издаденото дръвче. То едва издържаше собственото си тегло, а камо ли неговото. Но все щеше да издържи няколко секунди. Джим върза единия крачол на панталоните за колана, а другия за ръкава на ризата, пусна импровизираното въже и погледна надолу. Беше успял да спечели необходимите два метра.

Джим рядко се колебаеше, така че бързо се смъкна по корем, без да обръща внимание на парещите драскотини, и започна да се спуска на ръце. Усети леко потрепване и разбра, че дървото започва да се изскубва. Продължи да се смъква по дрехите си максимално бързо и след секунди чу пукането отгоре.

Пусна се и присви колене, за да омекоти удара в земята. Падна на пясъка, но си удари главата в един камък и за момент му се зави свят. В следващия миг видя, че дървото ще рухне върху него, и се претърколи настрана. Дънерът се стовари с трясък до него.

Джим легна на пясъка. Главата му кънтеше от удара. Внезапно осъзна, че е слязъл! Изправи се, въпреки че му се виеше свят, изчака призвяването да премине и си пое дълбоко дъх. Наистина се беше ударил лошо. Трябваше да запали огън и да сигнализира на капитана на „Кралицата на Солданас“ да изпрати лодка колкото се може по-скоро.

Дрехите му бяха останали под дънера, който за малко не го бе смазал. За съжаление панталоните му бяха затиснати най-отдолу. Ризата беше разпрана, а от колана нямаше и следа. Ботушите му лежаха малко встрани и Джим отиде да си ги вземе. Имаше чувството, че изглежда нелепо с ботуши, скъсана риза и по бельо, но нямаше избор. Трябваше да намери колана си, защото вътре имаше кремък и можеше да използва токата за огниво. По брега може би щеше да открие и други кремъчета, но без желязо нямаше да стане.

Погледна към корабите и му се стори, че са на два пъти по-голямо разстояние, отколкото преди. Вече съзнаваше, че ще му се наложи да плува.

Поне вълните щяха да го крият от евентуални врагове. За съжаление трябваше да остави ботушите. Харесваше си ги, а и не бе лесно да се докара умишлено мизерен вид на един всъщност нов чифт. Зачуди се дали ветровитото време ще държи акулите настрана. Нямаше да е лошо, като гледаше колко драскотини има. Е, скоро щеше да разбере.

Джим за малко щеше да го отнесе, докато се катереше по котвеното въже. Морякът, когото беше изненадал, беше предупреден, заедно с останалия екипаж, да очаква внезапни нападения.

— Не трябваше да се приближаваш толкова, приятел — каза Джим и му помогна да стане от палубата. — Ударих си главата и не съм в най-добра форма.

Морякът видя, че е от отряда на Каспар, но все още изглеждаше настроен за бой.

— Къде е капитанът? — попита Джим, за да прекрати разправията.

— Сега ще дойде — отвърна друг от моряците, които се бяха събрали и гледаха подозрително мокрия мъж, облечен само с риза и бельо.

— Какво става? — попита първият помощник. — Дезертър ли?

— Едва ли — отвърна Джим и бавно добави „сър“, за да се върне в ролята си на обикновен крадец. — Нося вест за капитана.

— Аз ще му я предам.

— Това няма да е необходимо — капитанът си проби път през тълпата и се обърна към моряците. — Връщайте се към задълженията си! Йост, този мъж ще дойде с мен.

Първият помощник не изглеждаше убеден, но кимна и отдаде чест.

— Последвай ме — капитан Уилям Грегсън беше опитен и лоялен командир от ролдемския флот. И той, като всички членове на малката флотилия, не носеше униформа и приличаше на търговски капитан, но бе военен до мозъка на костите.

— Какви са новините, лорд Джеймс? — попита той, щом останаха насаме.

— Главата ме боли — Джим седна, без да чака разрешение. — Треснах я в една скала, като скочих на брега. Имаш ли някакво лекарство?

Капитанът отиде до сандъка си, извади бутилка и наля две малки чашки.

— Бренди за медицински нужди. Какво става? Нямаше да плуваш в тези води, ако нямаме сериозен проблем.

— Каспар и останалите са пленници.

— Кой ги е пленил?

— Елфи, но никога не съм виждал такива. Имам много за докладване, но трябва да тръгна максимално бързо, така че ще трябва да изчакаш за подробностите по официалния ред.

— Тоест да си гледам работата, така ли? — попита капитанът навъсено.

— Нещо такова, капитане.

— Какво означава бързо? „Лейди Джеси“ е най-бързият ни кораб.

— Не е за кораб. Имам нужда от онова устройство, което ти оставих.

Капитанът се върна до сандъка и извади една златиста сфера.

— Чудех се за какво служи.

— Това нещо ще ме пренесе до нужното място по-бързо от всеки кораб на света. Но ми трябва още нещо, преди да тръгна.

— Какво?

— Панталони.

Капитанът се засмя, отиде до шкафа с дрехите си и извади панталони. Бяха възшироки, но щяха да свършат работа.

— Искаш ли и ботуши?

— Твоите няма да ми станат.

Грегсън извади резервните си ботуши, но наистина бяха твърде малки.

— Ще си намеря нещо по пътя. Довиждане, капитане — Джим натисна едната страна на сферата и изчезна, преди офицерът да може да реагира.

— Какво ли да кажа на екипажа? — зачуди се капитанът на глас.

На Острова на чародея наближаваше полунощ.

Джим посещаваше за пръв път дома на легендарния Черен чародей. Знаеше, че имат някаква далечна роднинска връзка, защото осиновената дъщеря на Пъг беше съпруга на стария лорд Джеймс, но Джим подозираше, че фамилията рядко се среща с роднините си.

Пренесе се в специално предвидена за това стая, в която дежуреше ученик. Въпреки това момчето подскочи от изненада, когато Джим се материализира. Все пак успя да се овладее бързо и каза:

— Чакайте тук. Сега ще извикам някой.

Крадецът не възрази. Лорд Ерик и братът на дядо му го бяха предупредили да се подчинява стриктно, ако някога се озове на острова.

Не му се наложи да чака дълго. Ученикът се върна с една царствено изглеждаща жена, очевидно току-що събудена.

— Кой си ти? — попита тя и го огледа изпитателно.

Джим се поклони съвсем леко подигравателно.

— Джеймс Джеймисън, внук на херцога на Риланон. С кого имам удоволствието?

— Аз съм Миранда. Ела с мен. Нямаше да си тук, ако ситуацията не е наложителна. Чувала съм за теб, Джим Дашър. При това добри неща. В подобни времена имаме нужда от корави копелета като теб.

Джим не беше сигурен дали това е комплимент, но реши да го приеме за такъв. Миранда го поведе по дълги коридори.

— Повечето ни ученици спят, както може да се очаква. Но на сутринта... може да видиш неща, които не си си и представял. Гледай да не ги зяпаш прекалено.

— След нещата, които видях последните два дни, едва ли има нещо, което да ме изненада.

Миранда влезе в стая, която очевидно се ползваше за кабинет, и му махна да седне срещу нея.

— Ами тогава ми разкажи за последните два дни.

Джим описа събитията точно и подробно.

— Борим се с враг, който е откачен — възкликна Миранда и забарабани с пръсти по писалището. — А сега и това!

Крадецът мълчеше.

— Какво мислиш, че трябва да направим, Джим Дашър?

Той помълча още малко, после изгърси.

— Първо ми трябват панталони и ботуши по мярка. След това трябва да се справите с онези същества. Но няма да е лошо да измъкнем Каспар и хората му от елфите. В тях има нещо налудничаво, както и доза отчаяние. Каспар каза, че народът им умира, и аз съм съгласен с него. Имат само пет-шест деца и едва ли повече жени. Общо са стотина. Едно време в укреплението са живели поне пет пъти повече.

— Ако съпругът ми беше тук... — Миранда въздъхна. — Само че го няма — погледна Джим изпитателно. — В момента сме с малко ограничени ресурси. Съпругът ми и двама други, които биха могли да

се справят със ситуацията, отсъстват и нямам представа кога ще се върнат. Все пак имаме и други магьосници, които биха могли да се справят със съществата, които си видял. Но не съм сигурна какво да правим с елфите, които са пленили Каспар.

— Можете ли да ме пренесете в Елвандар? — попита Джим.

— В покрайнините му. Никой не може да влезе в Елвандар без позволение.

— Бил съм там и преди.

— Наистина ли? — изненада се тя. — Кога?

— Преди няколко години, по заръка на лорд Ерик. По времето, когато научих за Конклава.

— Ясно — отвърна Миранда. — Ще те пренесем до границите на Елвандар — тя присви очи. — Май имаш нужда от хапване.

Джим кимна.

— Няма да откажа. Не съм ял цял ден. Какво ти ден — два дни.

Миранда се изправи.

— Ела, ще те заведа до кухнята.

Той я последва до градината, откъдето пое по друг коридор. Вилата явно беше построена по квегански маниер, с градина по средата.

— За пръв път ли идваш тук? — попита Миранда.

— Да. Вярвам, знаеш, колко информация получават новите попълнения.

— На парченца и по малко.

— Само това, което е необходимо, както казва лорд Ерик — Джим се засмя. — Признавам, че когато научих за Конклава, бях учуден, но сега много неща ми се изясняват.

— Ти си рядка птица, Джеймс Джеймисън. Или предпочиташ да те наричам Джим Дашър? Колкото повече те опознавам, толкова по-малко разбирам.

— Джим Дашър, освен когато не съм в дворците на Крондор, Ролдем и Риланон. Аз пък наопаки, мога да извличам факти от съвсем малки късчета информация.

— Полезно качество. Заради него те избрахме.

— А аз мислех, че е заради семейството ми.

— Семейството ти ли? — възкликна Миранда. — Нека ти разкажа нещо за него.

Стигнаха до кухнята, където двама младежи се готвеха да пекат хляб за следващия ден. Миранда махна към килера и Джим започна да тършува вътре. Успя да намери половин вчерашна питка, сирене, две ябълки и кана с нещо като ейл. След това отиде до ведрото с водата и гребна с черпака.

— Щом си толкова жаден, защо не поиска вода по-рано? — попита Миранда, след като го видя да пресушава трети черпак.

— Научил съм се да потискам глада и жаждата за известно време. Сметнах, че е по-важно да ти предам вестите.

— Богове — засмя се Миранда. — Наистина отговаряш на репутацията си, Джим Дашър. Едва ли ако беше помолил за чаша вода, щяхме да загинем всички. Сега хапни, а аз ще ти разкажа за твоето семейство.

Джим отхапа от хляба и сиренето и се съсредоточи върху първата ябълка.

— Както знаеш, ти си далечен роднина на съпруга ми. И не, изобщо не си помисляй да ми викаш „бабо“, ако ти е мил животът! Прапрадядо ти Джеймс умря преди създаването на Конклава. Дядо ти и баща ти са дълбоко лоялни на Короната, но понякога интересите на Кралството и Конклава се разминават. С дядо ти и баща ти се разбираме добре, но трябва да знаеш, че разделението между двете части на фамилията е дълбоко. Враждата е от края на Войната на студенокръвните, защото съпругът ми отказа да се намеси, когато кешийската армия се появи пред вратите на Крондор. Принц Патрик, който по-късно стана крал, затаи дълбока обида. Конклавът се е посветил на опазването на този свят, дори на глупавите му лидери, но не поставя интересите на една нация пред друга.

Джим преглътна и попита:

— Това значи ли, че ако лоялността ми беше насочена в друга посока, нямаше да съм тук?

— По-скоро нямаше да си жив или поне нямаше да те вербуваме.

— Кралете идват и си отиват. Дядо ми е служил на четирима. Сегашният изглежда млад и обещаващ, но това не означава, че когато трябва да изиграе картите си, ще го направи правилно.

— Поне разполага с дядо ти като съветник.

— Дядо ми е много мъдър, много твърд — и вече много стар. Знаем, че ще ми липсва, но ако не измислите някакво чудо като това с

лорд Ерик, ще се наложи да бъде заменен след най-много година.

— Баща ти?

— Не. Той е талантлив администратор. Казват, че прилича на дядо си Арута Джеймисън, но не е политически хищник — Джим въздъхна. — Назрява опасна ситуация. След смъртта на принц Арута не сме имали западен владетел. Сменят се най-различни наследници, които идват да отбият номера и да се върнат в Риланон, за да седнат на трона. Западните лордове почват да се вълнуват и се чуват дори призови за отделяне от Кралството.

— Тези слухове явно не са широко разпространени, защото още не сме ги чули.

— Спекулации. Нищо сериозно засега. Повярвай ми, ако бях доловил дори лек намек за съществуването на такова движение, щях да кажа на дядо ми, който пък сигурно щеше да го сподели с лорд Ерик.

— Който на свой ред щеше да каже на съпруга ми.

— В момента имаме по-сериозни проблеми от политиката на Кралството. Ще ме пренесеш ли до Елвандар?

Миранда кимна и каза:

— До брега на реката. Все още не са ми позволили да влизам, когато си искам — това явно я дразнеше, но Джим не направи коментар. — Застани до мен.

— А какво стана с ботушите?

— Вярно — тя погледна краката му и добави: — И други панталони, доколкото си спомням.

Изпрати един от пекарите и след малко момчето се върна с ботуши по мярка и панталони, които определено бяха по-добри от тези на капитана.

Джим се преоблече и застана до Миранда. Тя го хвана за рамото и внезапно двамата се озоваха в тъмна гора на брега на бърза река.

— Бродът е плитък, затова тече бързо — каза Миранда, докато Джим се мъчеше да задържи вечерята в стомаха си. Явно магическото пътуване изискваше време за свикване.

И без повече думи магьосницата изчезна.

Джим си пое дъх и осъзна, че е тръгнал без оръжия. Все пак прекоси брода, защото знаеше, че няма да остане сам задълго. Щом стигна другия бряг, спря, послуша се и подвикна:

— Знам, че сте тук.

Двама елфи се появиха сякаш отникъде.

— Добре дошъл, Джим Дашър — каза единият.

Крадецът се вгледа в тъмното и се усмихна.

— Благодаря, Трелан. Радвам се да те видя отново — двамата се здрависаха дружески. — Трябва да говоря с кралицата и лорд Томас.

Трелан се обърна към другия елф.

— Ще го отведе и ще пратя някой да ме смени — и се обърна и хукна. След миг Дашър затича след него.

Знаеше, че ще трябва да тичат цялата нощ и част от сутринта, за да стигнат двореца. Затова се съсредоточи върху това да поддържа темпото на неуморимия елф. Само след пет минути отново започна да мисли за Мишел и се прокле за глупостта си.

10

ПРИЗИВ

Бек стоеше, опръскан с кръв.

— Спри! — извика Мартук, неговият наставник в бойното общество Садхарин.

Промененият като дасатски воин човек трепереше от гняв, стискаше меч си и се оглеждаше за нов враг. Мартук, Валко и половин дузина други членове на Бялото стояха в полукръг, също покрити с кръв. И те бяха въввлечени във Великото клане като всички останали дасати, но дори най-опитните ветерани не бяха виждали подобно нещо.

Отряд от тридесет и петима млади бойци беше налетял на група Низши, които бяха рискували да излязат от скривалищата си твърде рано. И сега небето бе оцветено в оранжево от залязващото слънце, а булевардът бе зает със същия цвят от клането.

Бек бе смушкар варнина си, сякаш бе роден на седлото, преди Мартук да нареди на хората си да заобиколят конфликта. Шестима от младите воители загинаха, преди да се усетят, а докато другарите му пристигнат, Ралан вече бе успял да убие осем.

— Всички са мъртви — каза Мартук.

В очите на Бек гореше пламък, който плашеше дори закоравелите дасати.

— Да намерим други!

— Не. Клането свърши — намеси се Валко и погледна телата на улицата. — Тези не трябваше да загиват — разкъсваше се между дасатското си наследство, което жадуваше за кръвопролития, и новооткритото уважение към живота. — Всъщност беше свършило, преди да се включим и ние.

Мартук се обърна към останалите.

— Плячкосайте телата. Ако не го направим, ще привлечем внимание. По-добре да ни мислят за разбойници, отколкото за еретици.

Набързо събраха трофеите. Докато ги товареха на варнините, се зададе нов отряд и тръгна към тях. Мъжете на Валко се престоиха, без да чакат заповед. Клането официално беше свършило, но Бек едва ли беше единственият, обзет от желание да убива.

— Свалете оръжията — нареди Мартук, когато отрядът ги приближи.

Ездачите носеха униформи на гвардията на ТеКарана и ескортираха двама йерофанти — жреци, които се грижеха всички да почитат Мрачния. Но тъй като вече нямаше особена нужда от духовници, йерофантите действаха предимно като шпиони и инквизиция, която преследваше ересите.

— Слава на Мрачния! — извика единият жрец, който явно беше водачът на групата.

Всички сведоха глави и отвърнаха на поздрава. Другият жрец набързо огледа телата по земята.

— Колко хора загубихте?

— Нито един — отвърна Мартук спокойно.

— Наистина ли? — учуди се първият жрец. — Виждам поне тридесет мъртви воители и немалко Низши — и вие деветимата сте успели да пратите всички при Мрачния?

— Изненадахме ги — отговори Валко.

— Убих шестима, преди да разберат, че са нападнати — каза Бек без никаква следа от самохвалство. — После още двама, а след това се включиха и спътниците ми. Възползвахме се от объркването им.

— Бяха млади и неопитни воители — допълни Хиреа. — Аз съм Хиреа от Опустошителите и съм обучил всички тук, включително лорд Валко от Камарийн. Това са най-способните ми ученици, а тези неща — той посочи труповете — не са с нищо по-добри от Низшите. Изклахме ги лесно. Няма голяма слава в това.

— Ти си от Опустошителите, но яздиш с лорда на Камарийн, който е Садхарин, ако не се лъжа — каза водачът.

Вторият жрец се взря във Валко.

— Защо сте го оставили жив?

— Той е мой учител. Опустошителите и Садхарин яздят заедно от много години. Не сме кръстосвали мечове от времето на дядо ми и поддържаме добри връзки — тонът на Валко подсказваше, че темата е

приключена, а дръзкият му поглед ги подканяше да продължат на собствена отговорност.

Жреците на Мрачния традиционно игнорираха политиката на бойните общества, но се отнасяха с подозрение към продължителните съюзи. Ключът към управляването на такъв кръвожаден народ бе поддържането на множество враждуващи фракции. Опустошителите и Садхарин бяха уважавани, но не много мощни и влиятелни, особено на Омадрабар. Въпреки че имаха сериозна власт на Косриди, тук си оставаха две дребни провинциални общества.

Вторият жрец се обърна към Бек.

— Ти от Опустошителите ли си, или от Садхарин?

Бек се огледа и видя, че по време на битката отличителният му знак е паднал.

— Той е мой повереник, от Садхарин — намеси се Мартук.

Първият жрец вдигна вежди с интерес.

— Ученик? Като гледам купчината тела в краката му, бих предположил, че е поне капитан.

— Има потенциал — спокойно отговори Хиреа. — Но не е различен от останалите, които съм обучил.

Водачът за момент се замисли.

— Значи няма да имаш нищо против, ако ти го отнемем — посочи Ралан. — Как се казваш?

— Бек — отвърна промененият човек.

— Бек, ти си призован! — заяви йерофантът.

Валко и Мартук се спогледаха за миг. И двамата изпитваха подтик да нападнат и да попречат на жреците да отведат Бек. Но въпреки че не бяха толкова мощни, колкото другите жреци, йерофантите с лекота щяха да се справят с отряда им.

— Трябва да тръгнеш с тях — каза Мартук и добави съвсем тихо: — Гледай да не се издадеш. До довечера ще се свържем с теб.

Бек прибра меча си и се обърна към духовника.

— Къде съм призован?

— ТеКарана винаги има нужда от могъщи бойци. Обучението е тежко и много по-трудно от това, което си получил при стария си учител — натърти на думата „стар“ по начин, който щеше да доведе до смъртта му, ако не владееше заклинания. — Ако оцелееш, ще се присъединиш към личната му гвардия.

— Ако се отличиш особено, може да те включат в Свещения орден на талноите — добави другият жрец.

— Ще има ли убиване? — ухили се Бек.

— Непрекъснато — отвърна мъжът с не по-малко широка усмивка. — Днешното клане беше само тренировка. Скоро ще последва изобилие от смърт.

— Тогава ще дойда с вас — каза опръсканият с кръв младеж.

Метна се на варнина си и се включи в отряда на духовниците.

Щом те тръгнаха, Валко се обърна към Мартук.

— Сега какво?

— Трябва да стигнем по най-бързия начин в градината на Делмат-Ама и да говорим с Градинаря. По седлата!

Групата яхна варнините си и потегли през потъналия в смърт град.

Поздравленията бяха претрупани набързо. Имаше твърде важни въпроси за обсъждане.

Убежището беше широко, но не предлагаше комфорт. Вероятно в миналото беше използвано за подземен склад. В момента вътре имаше само нарове, маса и няколко стомни с вода. Осветяваше се само от два фенера, но усиленото зрение на Пъг му помагаше да вижда топлината.

Мартук, Валко и Хиреа бяха слезли при Макрос и спътниците му, а останалите им хора пазеха горе. Накор изглеждаше сериозно разтревожен заради отвеждането на Бек.

— Защо са го взели? — обърна се той към Мартук.

Воинът сви рамене в типично човешки жест, който за пореден път озадачи Пъг.

— Има множество възможни причини. Но в никакъв случай не смятам, че е свързано с истинската му същност. Ако имаха някакви подозрения, щяха да изпратят двадесет жреци и стотина воители. И въобще нямаше да се стига до разговор.

— Да, несъмнено щяха да ви нападнат — съгласи се Накор. — И коя от възможните причини ти се вижда най-смислена?

— Смислена ли? — дасатският воин отново докара почти човешко изражение. — Накор, на този свят не е останало почти нищо

смислено. Но ще ти кажа най-вероятната. Бек се промени, откакто е тук. Вече не успява да се преструва на млад воин.

— Мартук е прав — добави Валко. — Той излъчва мощ. Когато ви срещнах, нямаше да се поколебая да го съсека, ако ми бе дал повод. Днес дори най-могъщите воини на расата ми ще се замислят, преди да го предизвикат. Той вече не играе роля. Станал е дасат до мозъка на костите. Чак е плашещо.

— Ако наистина ми беше ученик, щях да го обявя за най-опасния, когото съм обучавал — включи се и Хиреа. — Щеше да ме е страх да влизам в тренировъчен двубой с него.

— Трябва да отида при него — каза Накор. — Възможно ли е?

Мартук кимна.

— Имаме агенти в двореца. А и няма да изглежда странно, ако отида там. Като негов наставник, имам право да се сбогуваме.

— И аз, като инструктор — допълни Хиреа. — Щом започне обучение за личната гвардия на ТеКарана, ще е недостъпен. Ако искаме да говорим с него, трябва да стане днес.

Накор кимна и се изправи.

— Да тръгваме. Ако не успея да го инструктирам какво да прави, плановите ни може да се сринат.

— Накор изглежда като Низш — намеси се Пъг.

— Ще е просто поредният слуга — отвърна Мартук. — Ще е по-малко подозрително от това трети воин да дойде да се сбогува с обикновен ученик.

— А аз ще дойда с вас до планините Скелар-ток — каза Валко.

Пъг погледна Макрос, който кимна.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — бившият човешки магьосник наистина изглеждаше зле и сякаш прочете мислите на Пъг. — Боя се, че не ми остава много.

— Съветвам те да не изричаш такива думи извън това помещение — каза разтревожено Хиреа. — Въпреки цялата ми любов към теб като към наш водач, едва се сдържа да не те съсека заради проявяването на подобна слабост.

Валко се беше намръщил.

— Съветът е мъдър.

Само Мартук изглеждаше необезпокоен.

— Боя се, че е заложено в кръвта ни. Все пак се надявам, че ще успеем да спасим бъдещите си потомци.

— Тогава всички трябва да тръгваме — каза Пъг и се обърна към Магнус. — Отново ти ще поемеш тежестта, а аз ще ни скрия. Само че този път няма да пресичаме града, а половината свят. Така че се подготви, сине.

Магнус кимна.

— Аз ще ни пазя от разкриване — добави Макрос. — Но пътуването няма да е бързо. Надявам се да съберем информацията, преди Мрачният да изиграе картите си.

— В такъв случай да не се бавим — Пъг се обърна към Накор. — Надявам се, че ще се видим скоро, приятелю.

Исаланецът се усмихна.

— Ако боговете са рекли. Късмет.

— И на теб — Пъг кимна на Мартук. — Тръгвайте първи, ние ще ви последваме след малко.

Мартук кимна и поведе групата си по стъпалата. Пъг се замисли дали да предупреди Валко за невидимостта и летенето, но се отказа. Младежът нямаше да прояви слабост дори да беше уплашен до смърт, а на Пъг не му се занимаваше с него, ако се обиди.

— Сложи ръката си на кръста на Магнус и се дръж здраво, защото няма да го виждаш — каза той и с един жест направи цялата им група невидима.

Изкачиха се горе, а Низшите затвориха капака зад тях. Вече наближаваше обяд. Заклинанието на Магнус ги издигна във въздуха и след малко се разнесе гласът му:

— Накъде?

— Засега на запад, а като спрем да почиваме, ще ви дообясня — чу се гласът на Макрос. — Трябва да обиколим половината планета. Пази си силите и гледай да ни движиш максимално бързо.

Магнус се съсредоточи и се понесоха в небесата на Омадрабар по-бързо от сокол. Въпреки това пътуването щеше да е дълго и тягостно. Пъг се надяваше, че ще имат време да попречат на злите планове на Мрачния.

За пореден път се замисли за изборите си, защото дори не можеше да се каже, че има план. По-скоро се опитваше да реагира на ужасната заплаха, като разчиташе на собствения си ум, на таланта на

Магнус и Накор и на един плашещ младеж, който беше, меко казано, обладан от лудост. Както и на поредица мъгляви бележки, изпратени от някаква бъдеща негова версия. Пъг се стараеше да ги държи невидими, но му се искаше да се помоли. Само че на кого ли можеше да се моли в този ужасен свят?

Накор беше свел поглед според инструкциите как да се държи в света на дасатите. От време на време поглеждаше напред, за да не изостане от „господарите си“, Хиреа и Мартук. Освен това се опитваше внимателно да запомни всичко по пътя. Дворецът беше огромен като всичко останало в този град и надхвърляше и най-смелите му предположения. За около час бяха стигнали до дворцовия квартал, а оттам им отне почти половин ден езда и още не бяха стигнали до самия палат. След около час щеше да се мръкне. Двамата дасатски воители се опитваха, доколкото е възможно, да му обяснят за гигантската конструкция.

Великият дворец заемаше повече площ от цуранската столица Кентосани, която беше с около един милион население. Тук живеяха два, а в целия град бяха около пет милиона. Накор осъзна, че представите им за мощта на армията на ТеКарана са погрешни. Макрос беше предположил около два милиона воители, но Накор си помисли, че Мрачният може да опразни всичките си светове. А това беше ужасно. Ако дасатите нахлуеха на Келеуан или Мидкемия, още множество планети щяха да бъдат изложени на риск.

Дребният комарджия започна да премисля всички доказателства, които бе събрал с наблюдение и дочуване на неща, които не разбираше напълно. Заключение се набиваше на очи. Дасатите не можеха да бъдат победени от комбинираната мощ на Мидкемия и Келеуан. В най-добрия случай щяха да ги забавят. В най-лошия хората щяха да бъдат прегазени все едно са деца с дървени мечове.

Накор разбираше, че независимо от информацията, която Пъг щеше да получи от Кръвните вещици, и от истината за Макрос, който определено не изглеждаше като това, за което се представяше, им остава само един изход: унищожаването на Мрачния.

Замисли се за миналите действия на божеството. Нещо започна да изплува бавно, някаква цел за привидно налудничавите убийства и

разрушения. Тук имаше някакъв план, някаква нишка и той почти можеше да я разбере.

Исаланецът усещаше, че в това общество има нещо фундаментално зло. Изкуството на дасатите, доколкото съществуваше, беше под формата на извратено отразяване на мрачната им съдба. Откакто бяха минали във втората реалност, не беше виждал никакви предмети на изкуството и украса — освен може би самите дасати. Да, дасатите имаха доста красиви черти, когато човек се настроеше към неземната им физика, но пък нямаша никакви картини и гоблени и не си боядисваха различно сградите. Може би част от това се дължеше на различното им зрение. Те виждаха в друг спектър, подобно на някои от земните хищници, а също така виждаха и топлината, което ги правеше опасен противник през нощта.

Видя първите следи от изкуство чак когато влязоха в двореца — неприятни стенописи, показващи убийства, мъчения и екзекуции в прослава на Мрачния. Не беше сигурен какво точно изобразяват, но интуицията му подсказваше, че става дума за някакво грандиозно завоевание в миналото.

На някои от фреските се виждаше и нещо, за което предположи, че е изображение на Мрачния. Беше изрисуван като тъмна сянка, без определени черти и костюм. Това беше малко странно, като се имаше предвид колко подробно бяха изобразени останалите. Воините бяха нарисувани прецизно, с по-големи глави, за да се виждат уникалните им шлемове, които по-късно бяха заменени от отличителни знаци по броните. Мечовете също бяха по-различни, както и знамената и флаговете. Жертвите бяха натрупани на купчини за приношение на Мрачния.

На друг стенопис имаше дълги колони пленници — хвърляха ги в черна бездна. Малко по-навътре преобладаваше военната тематика. Имаше изображения на ТеКарана и воините му, триумфиращи над различни чуждоземни същества.

Всъщност в това нямаше нищо триумфиращо. Накор беше посетил множество светове, както и почти всички народи на Мидкемия. Беше виждал множество военизирани общества, но никъде болката и страданието не се почитаха като тук. Беше точно според видението на Каспар, показано му от Банат, божеството на крадците. Тези хора се радваха на болката и смятаха, че страданието е забавно.

Накор никога не бе виждал толкова извратено схващане за живота и смъртта.

Не, поправи се той, докато приближаваха целта си. Имаше обща тема. Животът е страдание и води до смърт. Единственият въпрос е дали ти ще страдаш, или ще причиняваш страдание. Изведнъж в коридора, водещ към Залата на воините, видя нещо странно. Изображение на Низш, облечен като лечител, предлагащ вода на страдаща жертва. Беше изненадващо, но със сигурност имаше някакво значение.

Един детайл привлече вниманието му. Малък символ под лечителя, почти незабележим, ако не се вгледаш внимателно. За момент почти щеше да спре. Според всички представи този символ не трябваше да съществува в тази вселена, камо ли на тази стена. Накор се отърси от изненадата си. Знаеше, че всяко излизане от ролята може да му коства живота.

Залата беше обширна и естествено по стените нямаше никаква украса. Тъмносивите камъни грееха с обичайната си енергия, към която Накор бе взел да привиква, макар да не можеше да я опише с думи. Младите воители седяха на дълги пейки и чакаха да бъдат призвани. Около тях се въртяха бащи, учители и бойни другари, които им пожелаваха късмет и да донесат голяма слава на обществата си. На ничие лице не беше изписано съжаление, а само гордост от това, че са избрани да служат на ТеКарана.

Бек седеше на една пейка близо до стената, достатъчно отдалечена, че да могат да си говорят, без да ги подслушват. Накор се огледа, видя, че около някои от младите воители се въртят Низши, и попита:

— Могат ли да си вземат слуги?

— Да — отвърна Хиреа. — Но ти не...

— Напротив — прекъсна го Накор. — Налага се.

Дебатът им бе прекъснат от появата на един жрец и двама стражи.

— Разпознавам знаците на Садхарин и Опустошителите — жрецът се обърна към Бек. — Ти нямаш знак. От кое общество си?

Мартук се намеси, преди Ралан да отвори уста.

— Това е моят повереник Бек.

— От кой клан си?

Навлизаха в мътни води. Въобще не бяха предполагали, че ще ги подложат на такъв разпит.

— Лангорин — каза Мартук.

Жрецьт повдигна леко вежди.

— Как се казваш?

— Мартук — воинът наклони глава в жест, който граничеше с предизвикателство.

— Известен си и по тези места, Мартук от Лангорин. Това синът ти ли е?

— Не — отвърна бързо ветеранът. — Бек е от Низш произход.

Накор се зачуди дали това е опит да измъкнат Бек от ситуацията.

Жрецьт гледаше объркано, едновременно с любопитство и съмнение.

— Как е възможно?

Мартук погледна Бек, сякаш се опитваше да му каже да запомни внимателно историята. Ралан изглеждаше простоват, дори на моменти леко видиотен, но не беше глупав. Беше кръвожаден и се наслаждаваше на страданието на другите, но имаше остър ум. Накор знаеше, че младежът ще следва плана на Мартук.

— Намерих го по време на един лов. Беше се натъкнал на един от младите ми повереници, син на близък мой приятел. Смъкна го от коня и го уби със собствения му меч.

— Впечатляващо — каза жрецьт и изражението му се промени.

— Не е само това. Докато стигна до тях, той успя да убие още един воин и рани тежко друг с новопридобитото си оръжие. Стоеше прав, без следа от страх, и ни подканяше да го нападнем. В този момент разбрах, че трябва да го взема с мен и да го обуча за някаква специална роля. Сега разбирам, че Мрачният му е отредил висше призвание.

— Явно — жрецьт направи лек жест с ръка и най-близкият пазач със светкавично движение извади меча си и замахна към врата на Бек. Младежът реагира още преди острието да излезе от ножницата — дръпна се надясно, без да става от пейката, и замахна със собственото си оръжие. Ударът на стража срещна празния въздух, а мечът на Бек го прониза в корема, все едно бронята беше от хартия, и излезе през гърба.

Мартук и Хиреа отстъпиха назад и извадиха оръжията си, а Накор се дръпна встрани. Никой не му обръщаше внимание, но той бе готов да използва своите „трикове“, ако се наложи.

— Спрете! — за всеобща изненада извика жрецът.

— Изпитвате ли ме? — ухили се Бек.

— Впечатляващо — повтори жрецът и се обърна към Мартук. — Този призван воин ще донесе слава и на вашия род. Признавам, че отначало историята ти ми се стори невероятна — той направи пауза и погледна Бек, който вадеше меча си от трупа. — Но сега вярвам, че този млад мъж е отнел меча и е убил двама...

— Трима — прекъсна го Мартук. — Раненият не издържа дълго.

— Трима от твоите воители. Бек, стани.

Младежът се подчини. Прав беше още по-впечатляващ, защото дасатската маскировка го бе направила още по-заstraшителен.

— Беше добра сделка — каза Мартук. — Той струва колкото дузина мъже.

— Мисля, че ще се издигне бързо — жрецът се обърна към Накор. — Това слугата му ли е?

— Да. Дадох му това нещо преди известно време.

— Ела с мен.

Бек тръгна след жреца, а Накор ги последва.

Изрече молитва наум, на който бог го чуваше в момента. Хвърли последен поглед през рамо към Мартук и Хиреа и тръгна след младия си спътник в сърцето на злото.

Когато кацнаха, Пъг беше съвсем изтощен. Един от неочакваните проблеми при този метод на пътуване бяха особено настървените летящи хищници, които имаха по-остри сетива от дасатите. Първата атака дойде час след тръгването им и той за малко не изгуби контрол. Все пак успя да унищожи птиците с помощта на Магнус, който през цялото време се старееше да ги държи във въздуха.

След тази случка се наложи Пъг да усъвършенства заклинанието, за да покрие допълнителен спектър, защото съществата се ориентираха и по топлината. Задачата не беше лесна, особено по време на полет, и затова, когато пристигнаха, беше на ръба на физическото изтощение.

Валко беше издържал пътешествието със стоицизъм, който щеше да засрами и най-твърдите цурани. Младежът дори беше „симпатичен“, доколкото този термин можеше да се използва за дасатите. По време на пътуването беше изразил желание да ги убие само два пъти. При това в контекст, че му е трудно с новите концепции и загърбването на традиционните ценности. Пъг за първи път виждаше, по-точно чуваше, дасат да споделя нещо лично. Направо беше достойно за възхищение.

Планинското укрепление беше невидимо освен за най-надарените магьосници, но Пъг нямаше проблем, може би защото бе използвал уменията си през целия ден, докато прекосяваха половината свят. Когато се приземиха, Макрос въздъхна с видимо облекчение.

— Пъг, не се мъчих колкото вас, но се боя, че състоянието ми се влошава.

— Ще срещнем ли някаква опасност, ако доближим укреплението? — попита Магнус, който въпреки трудния ден изглеждаше свеж. Пъг беше впечатлен от издръжливостта на сина си.

— Сигурно. По-добре да изчакаме те да дойдат при нас.

Измина почти час преди едно потреперване на въздуха около невидимия вход да оповести пристигането на четири млади жени. Вероятно това бяха най-могъщите Кръвни вещици или пък тези, които можеха да си позволят да изгубят в случай на стълкновение.

— Не сте желани тук — каза първата, доста красива и висока според дасатските стандарти. Излъчваше повече самочувствие от останалите и явно беше водачката.

Валко отвърна:

— Аз съм Валко, владетел на Камарийн. Син на Наруийн.

Името очевидно предизвика реакции, но преди жените да отговорят, се включи и Макрос.

— А аз съм Градинаря. Трябва да обсъдим множество неща.

Водачката кимна.

— Така е. Елате с нас — погледна за момент Валко и се обърна. Другите жени им направиха път да я последват.

Когато стигнаха до привидно пустата клисура, Пъг усети магическата вълна и пред него се появи укреплението. Знаеше, че е преминал през могъща илюзия, която щеше да заблуди всеки, докато

не стигне дотук. А за нежеланите гости вероятно бяха приготвени неприятни изненади.

Укреплението беше древно. Камъните му сякаш бяха положени преди стотици, а може би и хиляди години и бяха загладени от вятъра и дъжда. Стъпалата пред входа на главната зала бяха почти изтъркани от безброй крака.

Пъг си даде сметка, че вижда първата постройка, която да не е част от някакъв грандиозен градски план. Приличаше на планинските цитадели в Кралството — квадратна каменна сграда с кръгла кула в центъра. От кулата имаше добър изглед към проходите и никой враг нямаше да се приближи незабелязан.

Вътре се чуваше глъч, която надхвърляше очакваното. Долавяше се дори детски смях!

Високата жена се обърна към Валко.

— Трябва да изчакате тук. Освен това си остави меча на нея — и посочи една от сестрите.

— Защо? — мечът му беше извоюван с мъка и труд и символизираше това, което бе преживял.

— Защото така се прави — каза Макрос. — Моля те.

Това беше рядко използван израз и обикновено се употребяваше за поощряване на живот. Искането беше просто, но могъщо. Валко се подчини и подаде колана с ножницата на младата жена.

Водачката се отдалечи и ги остави с ескорта им. Помещението, в което бяха, беше точно според очакванията на Пъг. Къс коридор с по една врата от двете страни и глуха стена насреща. Беше построен срещу евентуални нападения. Отгоре имаше балкон, откъдето защитниците можеха да обсипват нашествениците със стрели и камъни и да ги заливат с врящо масло. Вратите от двете страни бяха масивни, вероятно със здрави резета, и нямаше да паднат без таран. Пъг реши, че това укрепление никога не е било превземано.

За разлика от другите дасатски сгради, тази имаше украса. По стените висяха флагове с емблеми на отдавна изчезнали родове и общества. Един от тях му се стори бегло познат и той се загледа по-внимателно. Представляваше червен флаг с бял символ по средата. Сякаш разпознаваше формата. Единична вертикална линия, която на върха се извиваше надясно и почти се допираше сама. На това място

имаше къса хоризонтална черта, а малко по-надолу друга, по-дълга. Защо ли изображението му се струваше познато?

Високата Кръвна вещица се върна с още три, а останалите от ескорта се оттеглиха.

Пъг огледа новодошлите. Бяха по-възрастни и излъчваха могъщество.

— Кой е Градинаря? — попита най-старата.

— Аз — Макрос пристъпи напред.

Жената го изгледа за момент.

— Не, не си. Но знам кой си.

— Кой съм?

— Ти си нещо различно и ще ни трябва повече време, за да го обясним. Очаквахме те — погледна спътниците му и посочи Валко. — Но не и тях. Особено този.

— Изминахме дълъг път — намеси се Пъг.

Жената се вгледа по-внимателно в него и той усети, че не използва само зрението си, а и някаква магия. Очите ѝ се разшириха.

— Аха, ясно. Разбирам. Елате, ще ви предложим нещо освежително, защото имаме много за обсъждане.

Тя поведе Макрос към лявата врата, Пъг и Магнус ги последваха.

— Татко, тук има нещо различно. Тези жени са различни.

Пъг кимна.

— И аз го усещам. Не са луди като останалите.

Младата жена, която ги бе посрещнала, пристъпи към Валко.

— Ти трябва да дойдеш с мен.

— Къде? — попита той с подозрение.

— Няма да ти се случи нищо. Останалите ще обсъждат много неща. Някои от тях те засягат и ще бъдеш уведомен, когато трябва. Искам да поговоря с теб за други неща. Важно е. Освен това искам да те опозная по-добре.

— Защо? — попита младежът с нарастващо подозрение.

Тя се усмихна, но не изкусително, както правеха младите жени, когато се натискаха на важните благородници.

— Защото слушам за теб, откакто си роден, Валко. Аз съм Лурин, твоята сестра. Наруйн е и моя майка.

Смаяният Валко се остави сестра му да го поведе към вътрешността на цитаделата на Кръвните вещици.

11

СЪГЛАШЕНИЕ

Джим спря.

Наближаваше обед и той беше изтощен. Но пък бяха стигнали Елвандар.

— Мисля, че знаеш пътя нататък — каза неговият водач.

— Благодаря, Трелан. Ще се оправя.

Джим беше най-вече благодарен за това, че ще забави крачка. Представата на Трелан за леко темпо беше смайващо неправилна, освен може би за най-изключителните следотърсачи и ловци. Крадецът не беше нито едното, нито другото, а още по-малко изключителен. В разчистеното пространство между гората и Елвандар се размина с неколцина елфи. Някои от тях го поздравиха, но никой не го заговори. Елфите бяха изключително любезни и нямаше да го спрат, ако той не се обърне към тях. Знаеха, че щом човек е стигнал толкова близо до града, значи е добре дошъл.

Когато наближи гигантските дървета, в които се помещаваше кралският двор, Джим затаи дъх. Беше зашеметен не по-малко от първия път, когато бе посетил това място. Още повече че сега бе ден и гледката бе още по-впечатляваща. Дърветата леко светеха, което изглеждаше много красиво, особено нощем. Многообразието от цветове спираше дъха. Короните на дърветата бяха червени, златисти и дори бели, в допълнение към преобладаващото зелено.

Джим тръгна към едно със сини листа, на което имаше рампа, водеща към кралския двор.

Кимаше на елфите, които бяха заети с всекидневната си работа — щавене на кожи, изработка на стрели, готвене или най-обикновена медитация. Децата не бяха многобройни, но изглеждаха пакостливи, съвсем като човешките. Две момчета за малко щяха да го блъснат, докато бягаха от по-голяма и шумна група. Все пак веселата глъчка почти не нарушаваше спокойствието на това място.

Джим изпита лека завист, като видя как най-малките играят в краката на майките си. Едва ли на този свят имаше по-мирно място от Елвандар. Представи си, че един ден може да се установи тук за постоянно.

Изкачи дългата рампа и тръгна по пътеките, прокарани по огромните клони. В някои стволоче бяха издълбани апартаменти с врати и прозорци. По дънерите пък имаше спираловидни пътеки, които явно не пречеха на дърветата, сигурно заради грижовната елфска магия.

Джим погледна надолу, доволен, че няма страх от високото. От друга страна, броденето по хлъзгавите покриви нощно време не предоставяше голям избор. Ако човек се притесняваше, че ще падне, нямаше работа там.

Все пак гледката беше стряскаща. Под него нямаше нищо, което да спре падането, освен някакъв клон далече долу и при това встрани. Той си пое дъх, по-скоро от умора, отколкото за да се овладее, и продължи.

Вестта за пристигането му вече се бе разнесла. Кралица Агларана седеше на трона си, а до нея беше съпругът ѝ Томас. Агларана беше най-царствената личност, която Джим бе виждал, а той познаваше немалко владетели. Беше наземно красива и се държеше, сякаш е свикнала да ѝ се подчиняват, но без обичайната за подобни случаи горделивост. Топлото ѝ излъчване допринасяше за благородната ѝ аура. В червеникаворусата ѝ коса нямаше следи от сиво, въпреки че бе на няколко века. Лицето ѝ беше гладко и тя приличаше на не повече от тридесетгодишна. Имаше блестящи сини очи и сърцеразбиваща усмивка.

Мъжът до нея беше най-заплашителната фигура, въпреки че поне досега се бе отнасял с Джим изключително любезно. Томас беше странно същество, макар крадецът да не знаеше колко от историите за него са верни. Според легендите Томас беше роден като обикновено момче в замъка Крудий. По време на Войната на разлома някаква древна магия го бе трансформирала в получовек — полу-... Джим не беше сигурен какво. Имаше вид на елф, с остри уши и дълги кичури, но чертите му бяха някак различни. Според историите той беше наследник на легендарната раса на Драконовите господари. При

предишното си посещение Джим се бе надявал да научи нещо повече, но обстоятелствата го бяха запратили в друга посока.

От двете им страни стояха двама елфи, които изглеждаха млади, доколкото тази концепция важеше тук. Принц Калин беше син на Агларана от първия ѝ съпруг, починалия крал на елфите. Другият беше Калис, синът ѝ от Томас. Двамата носеха чертите на майка си, но Калис бе наследил и могъщото излъчване на баща си, което при брат му липсваше. И двамата се усмихнаха, когато Джим влезе и се поклони.

— Добре дошъл, Джим Дашър — каза кралицата. — Радвам се да те видя отново. Какво те води насам без предупреждение, въпреки че си винаги добре дошъл?

— Нося лоши вести и имам нужда от съвет, ваше величество.

— Изглеждаш изтощен — отбеляза кралицата. — Може би трябва да се подкрепиш, преди да говорим.

— Това е отлично предложение, но позволете ми първо да ви кажа защо пристигнах без предупреждение.

— Разбира се. Говори — Агларана се намръщи разтревожено.

— Агенти на нашите врагове, непозната банда мародери акостира... — Джим се запъна. Беше изгубил представа за времето. — Акостираха преди три дни в подножието на Върховете на Куор.

При споменаването на това място кралицата и съветниците ѝ се напрегнаха.

— С тях имаше могъщ магьосник, който призова невиждано чудовище — продължи Джим. — Ако не бяхме получили помощ, съществото щеше да ни избие.

— Каква помощ? — попита тихо владетелката.

Джим осъзна, че тя вече знае отговора.

— Елфи, господарке. Елфи, каквито не съм виждал и чувал, от крепост, наречена Баранор.

Томас кимна и каза:

— Аноредел. Оцелели са.

— Какво стана с твоите спътници? — попита кралицата.

— В плен са. Елфите ни спасиха от нападателите, но ни отведоха в цитаделата си.

— Как се отнасят с вас? — попита лорд Томас.

— Като цяло добре. Макар че имаше един, дето искаше да ни пререже гърлата на място. Но този народ е отчаян. Боя се, че може да решат, че не си струва да запазят живота на Каспар и хората му — Джим се огледа. Явно ставаше дума за някаква елфска политика, с която не бе запознат.

— Върви да починеш, Джим Дашър — каза кралицата. — Хапни, наспи се, а ние ще обсъдим думите ти. Ще говорим отново утре сутрин.

Джим нямаше съмнение, че ще проспие остатъка от деня, така че реши да не спори. Все пак любопитството му бе разпалено и той изгаряше от желание да разбере какво става. Освен това се тревожеше за Каспар и другите. Може и да бяха главорези, но поне служеха лоялно на Короната и Конклава, а и бяха корави момчета. Щеше да направи всичко по силите си, за да ги спаси.

Кралицата нареди на един паж да го отведе до издълбан в дънера апартамент, където го очакваше поднос с плодове и ядки, както и кана вода.

— След малко ще се върна с нещо по-сериозно за ядене — каза младият елф.

— Благодаря — отвърна Джим с пълна уста.

Когато пажът се върна с печена птица, сирене и самун пресен хляб, крадецът вече хъркаше. Елфът тихо остави подноса и излезе.

Джим се събуди и омете храната, която му бяха оставили. След това се облекчи в най-близката тоалетна и слезе от дървото, за да се измие. Заетите със сутрешните си ритуали елфи не му обръщаха внимание. Джим по принцип харесваше хубавите жени, а дори и не толкова хубавите, но у елфите имаше някакво излъчване, което не му позволяваше да изпитва похот, въпреки съвършените им черти. Мъжете също бяха красиви и с идеално пропорционални тела. Джим беше в страхотна форма, но на техния фон се чувстваше скапан и изтерзан от дългите пътувания.

Навлече отново мърлявите си дрехи, защото нямаше време да пере и да чака да съхнат, а не беше прилично да се яви пред кралицата мокър, и тръгна към павилиона, където го очакваха Томас и Агларана.

— Добро утро, Джим Дашър — поздрави го кралицата.

Той се поклони и отвърна на поздрава.

— Добре ли си почина?

— Да. Задължен съм ви за гостоприемството.

— Обсъдихме новините, които ни донесе. За да разбереш какво трябва да се направи, ще ти разкажем неща от историята на нашия народ, които не са известни дори на най-близките ни съюзници. Включително и на Пъг.

Джим сбърчи вежди. Това беше странно, като се имаше предвид изключителната дружба между Пъг и Томас.

— В древните времена е имало война между боговете. Валхеру, или тези, които наричате Драконови господари... — Томас направи пауза, сякаш му беше неудобно да говори за тези неща. — Драконовите господари загубили. Били прогонени от този свят и се разпръснали по другите вселени.

Това предизвика интереса на Джим. През последните няколко години много от сведенията, които се събираха от Конклава, споменаваха други нива на съществуване. Джим не разбираше голяма част от тези приказки, но през ръцете му бе преминала достатъчно информация, за да схване общата картина. Подобни места явно съществуваха, макар че той дори не можеше да си ги представи. Но пък беше видял твърде странни неща, за да се съмнява.

— Преди последното стълкновение един от Драконовите господари се отделил — продължи Томас. — Този, чиято броня нося в битка.

Джим не беше виждал легендарната броня в бяло и златно, но бе слушал много за нея. Вероятно представляваше изумителна гледка. Томас беше впечатляващ дори само с роба и сандали, както беше в момента.

— Той се опълчил на своите и в последните мигове, преди Войните на хаоса да погълнат този свят, освободил всички, които служили на валхеру.

— Повечето от съществата, които познаваш като „елфи“, дошли тук, под управлението на първите крал и кралица, много преди появата на хората — каза Агларана. — Ние се наричаме еледел, или народът на светлината. Чувал си за Тъмното братство, моредел, или народа на мрака. Има и други, които се присъединиха по-късно от земите зад океана. Но едно... племе се отделило и поело специална мисия.

Нарекли се аноредел, или народът на слънцето. Те никога не са признавали властта на Елвандар, но с тях имаме съглашение. Те са... уникални и имат важна отговорност.

— В такъв случай имат нужда от вашата помощ, господарке — каза Джим.

— Защо? — попита кралицата.

Дашър им предаде наблюденията на Каспар за умиращото племе. Кралицата и Томас изглеждаха сериозно разтревожени.

— Поради причини, които не би разбрал, ние не можем да се месим на аноредел — каза Агларана. — Но не можем и да ги оставим да загинат, заради причини, които не мога да ти кажа — тя се обърна към съпруга си. — Какво мислиш?

— Мисля, че има само един отговор. Трябва да отида до Върховете на Куор и да говоря с предводителя им.

— Кастданур — намеси се Джим. — Така се нарича.

— Това не е име, Джим Дашър — обясни Томас. — Това е титла. Този, който пази света от Мрака.

— Май не си върши работата много добре — измърмори крадецът, без да мисли, и веднага съжали. — Простете, господарю, господарке. Явно още съм уморен и говоря глупости.

Томас го погледна, без да се мръщи.

— Разбираме те. Милейди, с ваше позволение ще потеглям.

— На добър път, съпруже, и се върни бързо.

Джим беше поразен от връзката между двамата — тя бе започнала далеч преди той да се роди, но все още кипеше със страстта на нови любовници. Замисли се за Мишел и се зачуди дали подобни чувства могат да съществуват и между хората.

— Къде искаш да отидеш? — обърна се към него Томас.

Джим копнееше да каже в Крондор — продължаваше да мисли за Мишел.

— Ще се върна с вас, за да видя какво става с Каспар и другарите ми.

Томас кимна.

— Пригответи се за пътешествие, каквото не си и сънувал. Когато стане време, ще пратя да те повикат.

Крадецът се поклони. След малко към него се приближи Калис и му подаде ръка. Здрависаха се. Калис беше уникален, син на кралицата

и недотам човешкия ѝ съпруг. Беше прекарал много време сред хората в служба на принца на Крондор и беше основал легендарния отряд на Пурпурните орли. Знамето все още висеше на почетно място в голямата зала, макар че самият отряд бе разформиран отдавна.

— Липсва ли ти? — попита Джим.

— Кое?

— Шумът, тълпите, хаосът?

Калис се усмихна почти като човек.

— Понякога. Но тук намирам покой.

— Разбирам — Джим се огледа. Кралският двор се бе върнал към обичайното си ежедневиe. — Тук е... успокояващо.

— Времето тече по различен начин. Един от старите приятели на баща ми, Мартин Дълголькия, доживя до над деветдесет години и казваше, че времето, прекарано тук, му е дало жизненост — Калис сви рамене. — Във всеки случай, ако ми стане твърде скучно, винаги има задачи от Конклава.

— Как са момчетата?

Калис беше осиновил близнаци, когато си бе взел жена от отвъдморските елфи.

— Добре са. Учат се да ловуват.

— Учат се? — възкликна Джим. — Не са ли тук от тридесет-четиридесет години?

— Още са малки — усмихна се Калис.

— Да бе, направо хлапета — отвърна сухо крадецът.

Двамата започнаха да обменят новини от взаимен интерес. По време на престоя си в двореца Калис бе обикнал футбола и се интересуваше от резултатите в лигата на гилдиите.

Джим пък искаше да научи повече за събитията по Западното крайбрежие, защото напоследък отношенията с Риланон бяха охладнели. Калис вече не живееше сред хората, но често се навърташе около замъка Крудий.

— Младият херцог Лестър прилича на прапрадядо си Мартин. Добър ловец.

— Добър?

— Много добър — потвърди Калис.

— Като елф?

— Е, не чак толкова — усмихна се принцът.

— Жалко, че качествата на владетелите не могат да се съотнесат към нещо по-простичко, като следотърсачеството.

— Политически проблеми?

— Както винаги. Западните благородници мърморят и надигат глас. Вече се стига до открити обиди и заплахи с дуели.

Калис тъжно поклати глава.

— Едно време Кралството се управляваше от велики мъже.

— Името Кондуин все още се почита, но се боя, че не сме имали стабилен владетел от времето на крал Боррик.

— Аз всъщност го познавах.

— Наистина ли?

— Не чак толкова добре. Бях близък с по-младия му брат, Николас.

— Чувал съм истории за вас двамата.

Калис въздъхна.

— Толкова години минаха, а ми се струва, че беше вчера. Николас ми липсва. Той умря като герой, но беше сам — елфът погледна през рамо, сякаш можеше да види семейството си през дебелия дървета. — Неприятно е да умреш сам, Джим Дашър.

— Не мисля да го правя.

— Нима има нов човек в живота ти?

— Ще има, ако зависи от мен — усмихна се широко Джим.

Крадецът въобще не беше подготвен за появата на Томас. Воинът носеше златна броня, бял табард и бял щит с герб на златен дракон. Шлемът му също бе с формата на дракон, като крилата представляваха предпазители за бузи. Беше внушителен и със сигурност вдъхваше ужас у всеки противник.

— Готов ли си?

— Доколкото се може — отвърна Джим.

Калис кимна и го потупа по рамото.

— Радвам се, че се видяхме. Не си голям ловец, но си най-добрият разказвач, който съм срещал. Трябва да ни погостуваш пак, когато настанат по-добри времена.

— Ще очаквам с нетърпение — отвърна честно Джим.

— Ела с мен — каза Томас и се обърна.

Въпреки огромния си ръст той беше пъргав като елф и Джим едва смогваше да го настига по тесните пътечки и мостчета между

дърветата. Слязоха на една широка поляна.

— Пригответи се — каза Томас и извика някаква фраза на непознат език, повтори я и я потрети.

— Сега какво? — попита Джим.

— Ще чакаме — отвърна Томас.

Минутите течаха. Около тях започнаха да се събират елфи. Джим нямаше представа какво ще стане, но се бе научил, че има моменти, в които трябва да си затваря устата и да прави каквото му кажат.

Точно когато усещаше, че започва да губи търпение, дочу във въздуха плясък на крила. Отначало реши, че е някаква голяма птица, орел или лешояд. Но ритъмът беше твърде бавен, а шумът се усилваше твърде бързо.

Внезапно над тях надвисна огромна фигура, засенчи небето. Джим погледна нагоре с пресъхнало гърло и за пръв път в живота си изпита нещо като паника. Съществото, което сякаш се канеше да кацне точно отгоре им, беше дракон. Огромен като малък кораб.

Като всички жители на Кралството, Джим беше слушал за дракони през целия си живот, но не обръщаше внимание на тези, които твърдяха, че са виждали истински.

Сега не можеше да повярва на очите си.

— Никой няма да ми повярва!

Томас се усмихна, което смекчи свирепия му вид на Драконов господар.

— Тези, които знаят истината, ще, а те са важните.

От гърлото на съществото прогърмя дълбок глас. Джим говореше седем езика и поне дузина наречия, но не го разбра.

— Имам нужда от услуга, стара приятелко — отговори Томас на Общата реч.

Драконът беше яркочервен, а люспите му хвърляха сребърни, златисти и пурпурни отблясъци. Шиповете по дългия му врат меняха цвета си между червено, оранжево и златисто и стърчаха като гребен на петел. Очите му бяха черни като оникс.

— Кажки какво е желанието ти, ездачо.

— Трябва да стигнем максимално бързо до Баранор, във Върховете на Куор. Въпросът засяга оцеляването на всички същества — на еледел и на драконите.

Съществото наведе глава — голяма колкото каруца.

— Отдавна си ни приятел, ти, който преди беше наш господар. Думата ти е закон и ще те отнеса, където искаш.

— И моя спътник.

Джим пребледня.

— Какво?!

— Не се плаши — каза му Томас. — Магията ми ще ни позволи да пътуваме безопасно, а това е най-бързият начин да помогнем на Каспар.

— Чакай! — възпротиви се Джим. — Имам едно устройство, което може да ни пренесе до Острова на чародея. Миранда може...

Томас се усмихна по-широко.

— Довери ми се. По този начин ще създадем необходимото впечатление.

Джим въздъхна.

— Добре, щом настояваш.

— Стъпвай, където стъпвам и аз, защото въпреки размера си Риатх е доста чувствителна.

Джим потисна желанието да се изхили и го последва. Томас внимателно се изкачи от страни по лицето на дракона и се смъкна към подножието на шията. На това място вратът на съществото беше дебел колкото тялото на едър боен кон и имаше удобно място за сядане.

— Мини зад мен — каза Томас.

Джим го послуша и се намести зад гърба му.

— Дръж се здраво.

Драконът се издигна с един мах на огромните си крила, които изтрещяха като гръмотевици, и земята почна да се смалява.

Джим за първи път изпита леко замайване от голямата височина. Съществото изравни полета си и започна да ускорява на югоизток.

Дашър се бе вкопчил в Томас като дете в майка си. Могъщият воин явно нямаше проблем с това, защото не му направи забележка.

Джим погледна надолу и откри, че се движат с невероятна скорост. Много по-бързо от най-бързия кон. Докато се усети, вече бяха напуснали горите на елфите и се намираха в подножието на Сивите кули.

Издигнаха се още по-нагоре и продължиха да увеличават скоростта. Джим беше твърде зашеметен, за да говори, а и Томас сигурно нямаше да го чуе.

Над върховете въздухът ставаше хладен, но не беше неприятно. Вероятно беше намесена някаква магия, защото на тази височина трябваше да е смразяващо студено и да не може де се диша. Продължаваха все по-бързо и гледката отдолу се бе замазала. След това се озоваха над широка водна площ и Джим осъзна, че летят над Горчиво море! Бяха прекосили най-голямата планинска верига на Западните предели само за минути!

Драконът отново изравни полета си, сякаш беше достигнал предела на скоростта. На хоризонта се появи някакъв остров и изчезна също толкова бързо, преди Джим да осъзнае, че са подминали Квег. След това се показва Крондор.

Крадецът се опитваше да различи детайли от пейзажа долу, но сетивата му бяха затруднени от настъпващата нощ. Летяха на изток и скоро се смрачи. Джим никога не бе виждал толкова бързо спускане на нощта. Под тях се плъзна голям град с хиляди мъждукащи светлинки. На източното небе изгря голямата луна, а малко по-късно я последва и малката.

— Току-що подминахме Малаково средище — чу се гласът на Томас. — Ще стигнем Върховете на Куор призори.

Продължиха да летят през цялата нощ, но Джим беше твърде погълнат от изживяването и не чувстваше глад или умора. Подминаваха села само с по една-две светлинки, но безоблачното небе и появата на третата луна помагаха да се различава пейзажът.

По някое време драконът зави леко на югоизток и Джим предположи, че приближават бреговете на Кралско море. На изток небето започна да просветлява, отначало в сиво, а след това с розова зора, преминаваща в изгрев. Гледката беше впечатляваща, също като изгряването на луните, от което сякаш бяха минали само няколко минути. Явно магията, която позволяваше безопасна езда на дракона, пречеше да се определи скоростта. Джим знаеше, че са пътували часове, въпреки че му се бе сторило като минути.

В далечината се виждаха планини и крайбрежие. Преминаваха северната граница на Кеш, а онова отпред със сигурност бяха Върховете на Куор.

— Къде точно отиваме? — чу се гласът на Томас.

— Търсим един залив, малко след онзи нос. На север има голям скалист склон. Заливът е дълбок, а нашият лагер е на миля нагоре по

пътеката...

— Видях.

— Продължавай на север. Лесно ще откриеш селището на елфите.

Слънцето вече се бе издигнало на хоризонта. Драконът забави полет и сякаш направо спря след високата скорост, поддържана през нощта. Джим се взря в пейзажа под тях.

— Ето там!

— Добре.

Драконът се сниши още повече и вече летеше над самите дървета.

Някакви мъже бяха залегнали в храстите в засада, а към тях, през откритото пространство, се задаваха елфи.

— Това са хората на Каспар! — викна Джим. — Сигурно са избягали и са намерили оръжия!

— Трябва да спра това! — възкликна Томас.

Накара Риатх да кацне в центъра на поляната и драконът се подчини с гръмотевично пляскане на крилата.

Джим не дочака разрешение да слезе, а направо праметна крак през врата ѝ и скочи на земята. Затича към притаените хора и замаха с ръце.

— Чакайте!

Мъжете се изправиха. Гледаха изумено.

— Джим Дашър? — извика Каспар, който се бе появил от другия край на поляната.

Джим се огледа и видя, че елфите се приближават с прибрани оръжия. Изглеждаха съвсем спокойни и изобщо не приличаха на пазачи, преследващи избягали пленници.

— Не се бийте! — изкрещя Джим. — Лорд Томас ще оправи всичко!

Каспар се приближи до него.

— Да се бием ли? — бившият херцог се засмя. — Че от какъв зор? Вие двамата ни развалихте чудесния лов.

— Лов?

— Елфите тъкмо сплашваха стадо сърни към нас — Каспар праметна лъка си през рамо. — Само че животните се разбягаха, като усетиха дракона. Сигурно вече са на половината път до град Кеш —

потупа Джим по рамото. — Радвам се, че успя да се измъкнеш, да оцелееш и дори да ни доведеш помощ — Каспар се обърна към дракона, който беше полегнал във високата трева. — Признавам, че никога не съм си представял подобно пристигане.

— Ти пробвай да го яздиш. Какво стана с вас?

Каспар махна на хората си.

— Върнете се в укреплението. Ще организираме нов лов. Този се провали!

Мъжете се подчиниха и командирът пак се обърна към Джим.

— След като избяга, поприказвах нашироко с Кастданур. Не е лош, стига да им свикнеш на елфското държане — двамата тръгнаха към Томас, който говореше с елфите. — Да речем, че постигнахме съглашение.

— Съглашение?

— Да. Ние ще им помогнем да оцелеят, а те ще ни помогнат да спасим Мидкемия.

Джим не можеше да си представи каква помощ би могло да окаже това опърпано племе. Но след събитията от последните дни реши да не прибързва с преценките. Внезапно почувства, че е изтощен.

— Трябва да ми обясниш по-подробно.

Каспар се засмя.

— С удоволствие. Но първо трябва да се запозная със спътника ти. Само съм чувал за него.

Джим се усмихна и поклати невярващо глава. Последното, което би могъл да си представи преди няколко минути, бе, че ще му се наложи да установява социални контакти.

Елфите показваха повече емоции от появата на Томас, отколкото за цялото пленничество на Каспар. Кастданур и другите старейшини бяха видимо развълнувани от война с бяло-златната броня.

— Валхеру — каза старият елф, когато Томас се приближи.

— Не, макар че имам неговите спомени. Аз съм смъртен, също като теб, предводителю на аноредел.

— Но старата магия живее в теб — каза Кастданур.

Томас кимна.

— Разполагаш ли и с неговите знания?

— Донякъде, но част от спомените липсват. Знам за вашата задача. В невежеството си предполагахме, че щом не ни пращате вести, сте добре — той се огледа. — Явно не е така.

— Трябва да поговорим — Кастданур махна към централната зала и се обърна към Каспар и Джим. — И вие елате.

Двамата се спогледаха.

— Какво е станало? — прошепна крадецът.

— Ще ти обясня после, но основното е, че направи добре, като не уби Сидна и спътника му. Ако не ги беше пощадил, вероятно щяхме да сме мъртви. Но това, че си ги пуснал, и амулетът, който си му дал, убеди Кастданур, че говоря истината. Ще ти доразкажа по-късно.

Влязоха в залата и се настаниха в кръг. От едната страна бяха Кастданур и двама старейшини, а от другата Томас, с Каспар и Джим от двете си страни.

— Ездачо, трябва да знаеш, че — според собствените ти думи — ние сме свободен народ.

Томас си спомни последния полет на Ашен-Шугар, чиято броня носеше. Тогава беше освободил всички слуги на Драконовите господари.

— Помня — не му се искаше да коментира подробности от онзи момент.

— Тогава знаеш каква е задачата ни — каза Кастданур. И внезапно спомените се завърнаха.

Всички елфски племена бяха роби на валхеру. Когато драконовото ято се отправи на бой с боговете, Ашен-Шугар обиколи Мидкемия и освободи всички слугувачи раси. Но аноределите бяха уникални и имаха специална мисия.

— Вие сте пазителите на Куор.

— Задача, завещана от предците ни, и я изпълняваме до ден-днешен. Но вече сме малко и сме заплашени от гибел. Както и Куор.

Джим и Каспар се спогледаха. И двамата имаха един и същ въпрос. Кой или какво беше Куор.

— Как са тези нежни създания? — попита Томас.

— Мъчат се — отвърна старецът. — Съществата от отвъдното ни тормозят, но основната им цел е да унищожат Куор, а ние не можем да помогнем с много. Провалихме се.

— Не сте — отговори Томас с изненадващо нежна нотка. — Ние сме тук и ще ви помогнем. Куор ще издържат, въпреки трудностите.

— Ние сме свободен народ — повтори старейшината. — Но имаме нужда от помощ.

— Ще я получите. Ще помоля жена си, кралицата на Елвандар, да изпрати тези, които искат да ви помогнат. Ловци, занаятчии, както и заклинатели, и воители също. За да може Куор отново да са в безопасност в домовете си над нас.

— Благодарни сме ви — старият елф беше видимо облекчен и дори сякаш щеше да се разплаче.

— Ние ви благодарим — Томас стана и се поклони на тримата старейшини. — Ще отида до Елвандар и ще се върна максимално бързо с тези, които ще окажат незабавна помощ. След тях ще дойдат и други, докато не възродим Баранор напълно.

— А деца? — попита Кастданур.

Томас се усмихна.

— Някои ще доведат семействата си и вашите деца ще има с кого да си играят. Мнозина ще изберат да останат тук. Тези, които дойдоха от север, ще се радват да се преместят тук. Те приличат много повече на вас, отколкото на нас — говореше за гламредел, „лудите елфи“, които се бяха преместили в Елвандар преди столетие след вековна борба с Тъмното братство.

— Тогава ще преглътна своето непокорство и ще се закълна на твоята кралица.

Джим осъзна, че вероятно в миналото е имало сериозна разпра и че Кастданур прави някакъв тежък компромис.

— Само ако желаете — отвърна Томас. — Ще ви помогнем, защото сте наши роднини и носите огромно бреме. Няма да ви поставяме никакви условия и може да си останете свободни, както досега.

Този път старецът наистина се просълзи.

— Скоро всичко ще се оправи — Томас махна на Каспар и Джим да го последват и щом се озоваха навън, заговори: — Има много за обясняване, но не разполагаме с нужното време. Останете при тях и им помогнете да си набавят храна. Те са застрашени, а рискът е много голям, отколкото си представяте — погледна назад и добави: — Това, срещу което са изправени, може да е част от другите ни проблеми.

Тези същества, които ги атакуват, са деца на Бездната и нямат място на този свят. Заради едно подобно се превърнах в това, което съм днес. Някой път ще ви разкажа историята, но засега се погрижете за това племе. Ще се върна с колкото воители може да носи Риатх, а после ще дойдат и други.

— Само едно нещо — прекъсна го Джим.

— Какво?

— Какво или кои са Куор?

— Винаги съм мислил, че е просто име на местност — добави Каспар.

Томас наклони глава.

— Те са най-древната раса на този свят и неговото сърце. Ако съществата от Бездната ги унищожат, нищо няма да спре дасатите. Тези елфи се наричат Децата на слънцето и винаги са били пазители на Куор.

— А те къде живеят? — попита Джим.

— Високо над нас. Във Върховете на...

— Куор — отвърнаха в един глас Каспар и Джим.

Томас се обърна, излезе през портата на укреплението и с бърза крачка тръгна към чакащия го на поляната дракон.

— Сега какво? — попита Джим.

— Ще ходим на лов, ако не искаш да изкараш следващите дни на ядки и сушени плодове.

Крадецът въздъхна.

— Щом се налага. Това е едно от нещата, които така и не усвоих.

— Ще се научиш — Каспар го плесна по рамото. — Ела сега да поговорим с новите си приятели. Дано да открием някакъв дивеч, преди Томас да се върне и да го подплаши пак. В онази група имаше едър елен, а тази вечер ми се хапва месо.

— Съжалявам, че ги стреснахме — Джим се зачуди дали не може да убеди Томас да го хвърли до Крондор. Ето това щеше да е гледка. Гигантският червен дракон, кацащ на парадния площад на принца. Определено щеше да впечатли лейди Мишел Фрашет и баща ѝ граф Монтагрэн! Въздъхна, зачуди се дали ще я види пак и дали ѝ липсва. След това остави тези мисли и последва Каспар в главната зала на Баранор.

12

РАЗКРИТИЕ

Миранда крачеше нервно.

Аленка и част от Великите се бяха събрали на неофициален съвет. Намираха се в широка градина в магьосническият град, където се помещаваше Събранието. Аленка, най-възрастният сред присъстващите, с изключение на Миранда, наблюдаваше с интерес как тя крачи наоколо, неспособна да остане на едно място по време на дискусиата.

— По-добре седни и се успокой. Така ще мислиш по-ясно.

Тя поклати глава и продължи да се разхожда.

— Мисленето ми си е добре. Тревожа се, че още не сме намерили Лесо Варен.

Митикал, навъсен маг на средна възраст, чиято обръсната глава го оприличаваше повече на кръчмарски бияч, се намеси:

— Всеки член на Събранието и всички жреци на различните богове са известени. Всички, които разполагат с гадателска магия, търсят и най-дребните следи от некромантство. В момента, в който го засечем, ще бъде унищожен, без значение от последиците.

Миранда спря. Осъзна, че този мъж е посветил живота си на мисията да спре Варен, и разбра, че всички членове на Събранието са готови да загинат, но да отстранят опасността от лудия некромант.

Нейните отношения със Събранието открай време бяха трудни. Допреди издигането на Господарката на Империята и намесата на Пъг всяка жена с магическа дарба беше убивана. Едва през последния век жените бяха започнали да практикуват открито, но много от традиционалистите възприемаха трудно новите си „сестри“, а камо ли тази избухлива и невъзпитана чужденка. Търпяха я само защото бе омъжена за Миламбер, най-великият сред Великите.

Атаката срещу императора бе променила това. Сега съветите ѝ се обмисляха внимателно. Беше се сбъднал най-големият страх —

покушение срещу Небесната светлина — и всички загърбваха различията си.

— Може да се е върнал на вашия свят — предположи Аленка.

Миранда поклати глава.

— Не. Съпругът ми е експерт по разломите. Преди да потегли, издигна няколко прегради. Ако към Мидкемия се отвори портал, веднага ще бъде засечен.

— Значи се е покрил дълбоко — каза Митикал.

— Простете нетърпението ми. Мразя да чакам врагът да нападне пръв — тя посочи на север, където се виждаха заснежените върхове на планините. — Сигурно се крие в някоя пещера или пък в някоя колиба в южните блатата. Доколкото знам, е издържал и на по-тежки условия. Ще изчака, колкото трябва, и ще ни нападне. Да се надяваме, че следващата му атака няма да е по-лоша от тази.

— Че какво може да е по-лошо от атака срещу императора?

— Успешна атака — отвърна Миранда заядливо.

Възцари се тишина.

— Тук не мога да направя нищо повече — продължи тя. — На Мидкемия изниква ситуация, която може да има връзка с главните ни проблеми. Ако имате нужда от мен, знаете как да ме намерите.

Пренесе се в залата на разлома и оттам — на Мидкемия. Един ученик с черна роба я изгледа с бегъл интерес. Според споразумението разломът беше в Академията на Звезден пристан, а не на Острова на чародея — така се осигуряваше по-добра дискретност за Конклава. Само че пък трябваше да се занимават с Академията. Миранда се дразнеше, че това магическо училище бе създадено от мъжа ѝ, но вече бе в ръцете на други, които често не се съгласяваха с неговите преценки. Не че тя самата винаги се съгласяваше. Но поне се бе научила да цени мнението му, дори когато според нея беше неправилно.

Загърби раздразнението си от отношението на магьосниците в Академията и поздрави небрежно ученика, преди да изчезне. Най-големият ѝ специалитет беше възможността да се пренася мигновено на места, които вече е видяла. Повечето магьосници от Мидкемия и Келеуан имаха нужда от специални устройства за тази цел. Други имаха способността да се пренасят върху сложно подредени геометрични фигури, обикновено разположени като плочки по под.

Тази практика беше широко разпространена сред монасите на Келеуан, които така се прехвърляха от храм в храм. Тази услуга не беше достъпна за нормалните хора, освен ако не предложеха „дарение“, което всъщност си беше легален подкуп, на съответния храм.

Миранда можеше просто да види едно място и да се пренесе там. Не беше сигурна как точно става и затова ѝ беше трудно да учи другите. Все пак Магнус се бе оказал добър ученик. Един ден сигурно щеше да я задмине. Пъг също бележеше напредък. Накор твърдеше, че не може, но тя бе сигурна, че лъже. Дребосъкът беше забавен, но тя никога не можеше да му се довери като Пъг. Някъде дълбоко в него имаше нещо скрито и нередно. Съпругът ѝ бе доверявал живота си в ръцете му многократно и дребният комарджия винаги беше оправдавал очакванията. Въпреки това тя се боеше, че някой ден ще изгуби Пъг заради подобна личност, която си има собствени планове.

Появи се в кабинета и видя, че Калев спи на бюрото. Майчинското в нея проговори и тя си спомни как го бе люляла на ръце като малък. Пое си дъх и потисна емоциите.

— Калев, върви да си лягаш!

Той почти подскочи на стола.

— А?

— Прибирай се. Сигурна съм, че Мари иска да вижда съпруга си поне от време на време. Аз имам работа.

— Кое време е?

— Нямам представа — тя погледна през прозореца. — Нощ е. На Келеуан беше обед, така че не ми се спи. Докато баща ти и останалите спасяват света, някой ще трябва да свърши дребната работа.

— Знам — Калев се прозя. — Преглеждах доходите от именията на татко, както и някои от забавените проекти. Трябва да решим кога ще приемем нови ученици и... още много неща — той посочи една голяма купчина документи. — Поне с тези приключения. Тези тук пък могат да почакаат, но има и няколко, които искат незабавна реакция — и посочи пергаментите, върху които бе дремал.

— Добре, аз ще се заема, а ти се наспи и утре ще може да си ловуваш, или каквото там правиш. Лягай си.

Калев я целуна по бузата и излезе. Миранда седна във все още топлия стол и за пореден път си пожела Пъг да се върне. Въпреки че се

прикриваше добре, дълбоко в себе си беше изплашена и най-много се боеше, че повече няма да види съпруга си.

Пъг мълчеше и слушаше. Виждаше, че се случва нещо значимо, и искаше да вникне напълно. Магнус беше зад него, също така съсредоточен върху разговора. Трите възрастни Кръвни вещици бяха насядали в полукръг. Носеха еднакви черни роби с оранжеви яки и колани, докато по-младите сестри бяха облечени в бяло и оранжево.

Макрос се бе отпуснал на един стол малко по-настрани. Изглеждаше съвсем изтощен и дори се подпираше на жезъла си.

— Аз съм Аударун, най-старшата сестра в ордена — каза средната вещица. — Отляво е Сабила, а отдясно — Маурин. Ние сме триархът, който управлява Сестринството. Ние сме пазителите на знанието и защитниците на живота — обърна се към Макрос. — Как стана Градинаря?

Макрос ги огледа една по една.

— Не знам. Един ден се прибрах вкъщи и получих... припадък. Стана ми лошо и се скрих зад една ограда, за да не покажа слабост. След това получих спомени от предния си живот. Знаех... — гласът му потрепна. — Прибрах се вкъщи и ми беше зле. Имах сънища. Семейството ми беше уплашено. Жена ми ме умоляваше да се стегна и да отида на работа, защото иначе ще ме убият — той наведе глава. — Напуснах ги и оттогава не съм ги виждал.

— Продължавай — насърчи го Аударун. — Какво стана после?

— Скитах дълго. Не си спомням много. Понякога се криех, друг път ходех смело по улиците, все едно изпълнявам важна задача. Като не ме гледаха, крадах храна... — той затвори очи, сякаш това му помагаше да си спомни. — Накрая стигнах до едно място.

— Какво място?

— Не помня — Макрос отвори очи. — Беше като градината на Делмат-Ама, но друго.

— И там какво стана? — продължи да го насърчава Аударун.

— Срецнах някого.

— Кого?

— Каза, че името му е... — Макрос отново затвори очи. — Каза, че се казва Датамай.

Трите жени се спогледаха.

— Чували сте това име?

— Да — отвърна Аударун. — Това е фалшиво име от една стара легенда. Какво ти каза?

Макрос продължаваше да мижи.

— Каза, че ме бил очаквал. Не, че вие ме очаквате. След това... — отвори очи. — Сложи ръце на главата ми, сякаш ме благославяше, и болката изчезна. Паметта ми се проясни. Спомних си голяма част от предишния живот, както и сегашния.

— Така си и мислех — каза Аударун. — Как изглеждаше този мъж? Като Низш? Като жрец?

— Не мога да си спомня.

Вещиците изглеждаха разтревожени, но не по начина, показващ вътрешна борба при вида на проявена слабост. Тези жени бяха наистина загрижени.

— Какво му е? — попита Аударун и се изправи.

Пъг също се изправи.

— Каза ми, че е тежко болен и умира.

Вещицата го погледна объркано.

— Трябваше да ми кажете по-рано — тя коленичи до Макрос, прегледа го и даде нареждане на една от по-младите сестри да донесе разни неща. После се обърна към Пъг. — Вдигнете го и елате с нас.

Бащата и синът подхванаха Макрос и го понесоха след Аударун. Влязоха в една малка спалня, която приличаше повече на килия. Пъг беше виждал множество подобни из храмовете на Мидкемия и Келеуан. Мебелировката се състоеше само от нар, малка маса и стол. Светлината се осигуряваше от просто кандило на масата.

Положиха Макрос на нара и Аударун продължи да го преглежда. Младата жена дойде с кошница, пълна с колби, стъкленици и торбички с билки, друга сестра донесе гърне с кипнала вода. Аударун бързо приготви някаква отвара и махна на Пъг и Магнус да надигнат Макрос.

Магьосникът се съвзе достатъчно, за да отпие от отварата, и след няколко минути се освести.

— Припаднах ли?

— Да — отвърна Аударун. — По-скоро загуби способността да останеш в съзнание.

— Умирам — каза Макрос.

— Кой ти каза това? — Аударун придърпа един стол и седна до него.

— Един лечител... — той изглеждаше объркан. — Не помня къде. Спомените ми избледняват. С всеки ден ми е по-трудно — обърна се към Пъг. — Знам, че съм забравил повече от човешкия си живот, но сега вече не помня и части от тукашния. Боя се, че не ми остава много време.

Аударун се наведе над него.

— Който и да си ти, нямаш никакво време. Приятелю, ти не умираш. Ти вече си мъртъв.

Пъг и Магнус бяха зашеметени.

— Да, това обяснява всичко — каза бавно Макрос.

— За мен няма никакъв смисъл — намеси се Пъг.

Аударун го погледна.

— Щом си стигнал тук, с тази перфектно направена и поддържана маскировка, значи си някакъв много могъщ жрец или магьосник. Дасатите не се справят добре с илюзиите. Нямаме нужда. Ние ценим силата и могъществото над всичко.

— Жреците са се съсредоточили върху мрачните аспекти на некромантството, но ние, Кръвните вещици, разбираме живота и светлите му аспекти. Това тяло не съдържа истински живот — тя погледна Макрос в очите. — Ти си симулакрум, фалшив живот, който наподобява истинския.

Аударун прати младата сестра за още неща, след това отново се обърна към Макрос.

— Магията, която те е създала, е толкова обширна и чужда за мен, че почти не я разбирам. Никой смъртен не може да създаде нещо подобно, което оставя само една алтернатива.

— Бог — каза Пъг.

— От вашия свят — добави тя бързо. — Някое божество от вашата вселена е решило, че е жизненоважно да пробие бариерата и да помогне на Бялото, като противодействие на Мрачния. Не съм теолог, но Сестринството пази голям обем непоковарено знание. Навсякъде другаде йерофантите са изкоренили всичко, което не се вписва в доктрината. Ще проверя в архивите ни дали има сведения за нещо

подобно в миналото. Но знам, че това божество е нарушило правила, които са обвързващи, както дишането и храненето за нас. Който и да е изпратил тук това същество, е знаел, че последиците може да са също толкова катастрофални, колкото това, което се опитва да предотврати.

— Отчаяните времена искат отчаяни мерки — намеси се Магнус.
— Това е наша поговорка.

— Възможно е — каза старата вещица. — Понякога е разумно да запалиш насрещен огън, за да се сбориш с пожар. Но ако нещата излязат от контрол...

— ... се получава истинско бедствие — довърши Пъг и замълча.

— Щом не съм този, който си мисля, защо съм тук? — обади се съществото, представящо се за Макрос.

— Не мога да ти кажа — отвърна Аударун. — Преди десет години получихме сведение, че се е появил някой, представящ се за Градинаря. Знаехме, че зад теб стоят могъщи сили, защото още с появата си започна да трупаш последователи, сякаш си водил Бялото дълги години. Мартук е един от най-надеждните ни агенти и беше помолен от лейди Наруийн да се свърже с теб и да проучи истинските ти цели. Бяхме убедени, че това е план, създаден от слугите на Мрачния, но имаше твърде много... странности. Мартук не само че не откри нещо нередно, но и беше увлечен, подобно на останалите, и призна водачеството на Градинаря. Затова ние зачакахме.

— След няколко месеца вече бе ясно, че това същество има мисия, която до голяма степен съвпада с нашите интереси. Освен това той осигуряваше силен фокус и ясна цел, която ни липсваше. Дотогава Бялото беше просто съвкупност от Кръвни вещици и няколко симпатизанти, които обменяха информация и спасяваха жени и деца от преследване. Имаме подобни убежища из целия свят. Появата на Градинаря ни даде нужния фокус. Събрахме могъщи съюзници като младия Валко и станавме още по-ефективни и силни... Но въпреки че се облагодетелствахме от появата на това същество, знаехме, че в него има нещо дълбоко фалшиво. Никога в историята на дасатите не се е случвало обикновен Низш да се издигне и да стане такъв лидер. Освен това да използва магия, която не познаваме? Невъзможно — тя се обърна към Макрос. — Каква е твоята цел, странно същество? Това искаме да разберем.

Създанието, представящо се за Макрос, я погледна немощно.

— Знам само, че ми повериха водачеството на Бялото, за да го подготвя.

— За какво? — попита Аударун.

— Не знам.

— Аз знам — намеси се внезапно Пъг.

Всички се обърнаха към него. Пъг погледна Макрос и каза:

— Дълбоко в паметта си имаш съобщение от някой, който отчаяно иска да се свърже с нас. Но е трябвало да изчака да видим с очите си срещу какво сме изправени.

— Но нищо не се раздвижва — отвърна Макрос. — Нищо не е очевидно.

Магнус погледна съществото, което твърдеше, че е духът на дядо му в дасатско тяло, с подновен интерес.

— Как се чувстваш?

— Отварата възстанови част от силите ми, но като цяло... се чувствам празен.

— Фалшивият живот, който ти е даден, изтича — каза Аударун. — Остава ти малко време. По някое време ще затвориш очи и ще се свърши. Няма да има болка.

Макрос се излегна и загледа тавана.

— Би трябвало да се чувствам уплашен или ядосан. Вместо това се притеснявам за мисията си. Ако действително съм създаден само за да ти предам послание, Пъг... — той си пое дълбоко дъх. — Странно е да имам тези спомени, за които казвате, че дори не са мои.

Магнус се обърна към Аударун.

— Ами това дасатско тяло?

— Предполагам, че е умряло в онзи момент на слабост, вероятно от сърдечна болест или нещо друго. Някой се е възползвал от този миг и е вкарал вътре фалшивите човешки спомени — тя поклати глава. — Невероятно постижение. Магията изглежда съвсем проста, но е изключително могъщо некромантство. Ще ми се да зная чие дело е.

— На Банат — отвърна Пъг.

— Кой? — попита старата вещица.

— Банат.

— Богът на крадците? — попита Магнус.

— Калкин — обади се Макрос.

— Кое е това същество? — поинтересува се Аударун.

— В нашия свят имаме много богове — обясни Пъг. — Макар и не толкова много, колкото сте имали вие преди Мрачния.

— Как може в един свят да има повече богове, отколкото в друг? — усмихна се тя.

— Теологията е специалност на духовниците. Може би ние слагаме множество общи елементи под един знаменател, за да го разберем по-добре. Петдесет от вашите божества може да са петдесет аспекта на едно от нашите.

— Разкажи ми за този Банат.

— Банат, наричан също Калкин, Адериос, Яшамиш и с още множество имена от различните народи. Определят го като Шегаджията, но той е много повече. Бог на крадците, но също така на изгубените каузи и безнадеждните начинания, майстор на заблудата и нарушител на правилата.

Тя се засмя горчиво.

— Олапанги! Нашият народ го е наричал Измамника. Изучавала съм десетте хиляди божества и той ми беше любимото. Има много истории за това как крои номера на останалите богове и на смъртните. Името Датамай, което това същество спомена, също е от митовете. Датамай е инструмент на Измамника, който казва на хората едно, докато Олапанги върши съвсем друго. Измамника е един от най-колоритните и най-опасните богове. Той може да бъде нежен или рязък, съчувстващ или груб, но винаги постига целта си. Имаме стар израз, макар че малцина от дасатите знаят, че произлиза от Олапанги: „С всякакви средства.“

— Целта оправдава средствата — обади се Магнус.

— Виждам, че и вие имате подобна поговорка.

— Често се случва, когато целта е жизненоважна, да се прибегне до иначе немислими... — очите на Пъг се разшириха. — Толкова съм глупав!

— Татко?!

— Аз... ние сме използвани.

— От Банат?

— Да — Пъг се наведе над Макрос и се взря в очите му, сякаш искаше да надникне вътре в него. — А теб са те използвали най-грубо. Който и да си ти, дори не са ти позволили да умреш и да получиш достойно погребение.

— Сега си спомням — каза Макрос.

— Какво? — попита Пъг.

Дасатът се усмихна.

— Спомням си теб, Пъг. Когато с Томас и дракона Риатх дойдохте да ме освободите от Градината... — той се засмя. — Ха, Градинаря! Калкин е гадно копеле, но му признавам чувството за хумор — Макрос млъкна и преглътна. Пъг виждаше, че страда. — Стояхме в Градината, в покрайнините на Вечния град, и говорехме за опасностите от завръщането на Драконовите господари на Мидкемия. Ти попита защо боговете не са се намесили. Спомняш ли си как ти отговорих?

Пъг кимна.

— Ти каза: „Намеси са се. Защо мислиш, че сме тук? Това е игра, а ние сме пионки.“

— Нищо не се е променило, Пъг. Това е съобщението. Това все още е играта на боговете, а ние сме пешките. Калкин може да изкривява правилата, защото това му е в природата, но и той си има лимит. Освен това не действа сам. Не би могъл да пробие в тази реалност без помощ от останалите богове — гласът му съвсем отслабна. — Аз... Макрос... винаги е бил слуга на боговете и той прокара пътя. Ти също си тяхно творение, но имаш по-различна съдба — Макрос затвори очи и Пъг разбра, че краят е близо. — Трябва да намериш Накор. Той знае отговорите.

Пъг кимна и каза:

— Ще го направя — сложи ръка на очите на Макрос и добави: — Нямаме повече нужда от теб.

Дасатът, който носеше спомените на древния магьосник, се отпусна.

— Погрижете се за тялото — каза Пъг на вещиците.

— Имаме още въпроси — отговори Аударун.

— Но това същество не разполага с отговорите. То изпълни задачата си.

— И сега какво? — попита старата вещица.

— Трябва да се върнем в града. Някъде там има невероятно опасно същество и един дребен комарджия, който ми е приятел, се опитва да го контролира. Доколкото разбирам, той разполага с отговорите.

— Какво е това същество, което твоят приятел контролира? — попита Аударун и махна на подчинените си да изнесат мъртвото тяло.

— Един странен младеж, всъщност необикновен. Казва се Ралан Бек и е тук, за да спаси две вселени. Вашите пророчества го наричат Богоубиеца.

Трите Кръвни вещици се смълчаха.

— Откъде знаеш за Пророчеството? — попита Аударун.

— От Мартук. Той изтърва от време на време по нещо и аз сглобих парченцата. Все още не съм разбрал напълно каква е нашата роля. Но както каза това същество, което носеше спомените на тъст ми, това е игра на боговете, а ние сме обикновени пешки.

— Само че имаме ум и воля и няма да позволя да ни жертват в този гамбит — Пъг се обърна към Магнус. — Чака ни дълъг път.

— Татко, мисля, че мога да ни пренеса направо в градината.

Пъг се изненада.

— Наистина ли?

— Научих се от майка. Сигурен съм, че мога да ни пренеса без устройство.

— Да вземем Валко и да тръгваме.

Аударун вдигна ръка.

— Младият Валко няма да замине с вас.

Пъг я изгледа предпазливо. Вещиците бяха все пак дасати и бяха склонни към насилие. И въпреки че им липсваше обичайната лудост, не бяха по-малко опасни.

— Защо?

— Той също има роля в предстоящите събития, роля, която е не по-малко критична от вашата. В това поне съм сигурна — тя бавно се надигна. — Ако Мрачният внезапно изчезне, убийствата няма да спрат. Има твърде много заинтересовани, от ТеКарана до най-нисшия слуга, нещата да си останат по старому. В сърцевината на нашето общество има зло, което заразява всички аспекти. Дори сърцето да умре, инфекцията ще продължи още векове. Мнозина ще продължат, сякаш нищо не се променило. Ще рече — нужно е да има цялостно преустройство на културата ни. Не само Мрачният, но и ТеКарана, останалите владетели и духовенството трябва да бъдат унищожени. А след това ще има дълготрайни безредици.

— Докато благородниците се борят за власт — допълни Магнус.
— Говорите за хаос.

— По-добре да има хаос, отколкото ред, който се е изродил в такава култура на смърт и страдание. По-добре да станем животни, защото те поне се грижат за малките си — Аударун го погледна твърдо.
— Нека силните оцелеят, а постепенно ще ги научим да помагат на слабите.

— Тръгвате по тежък път — каза Пъг.

— Ние го избрахме много отдавна, магьоснико — тя се изправи.
— Ние не сме съюзници, но имаме общи цели. Не искаме да видим нашествие във вашия свят. Расата ни оцелява само с експанзия, защото в противен случай се обръщаме срещу себе си. По-добре да предизвикаме гражданска война, която да трае десетилетия, но да прекратим този ужас. Трябва да отрежем собствената си ръка, за да предотвратим по-тежката травма.

Пъг кимна.

— Така е. Но мнозина ще опитат да вземат властта в името на Мрачния, дори той да е изчезнал. Ще използват съществуващия ред, за да смачкат опозицията.

— Ние сме единствената опозиция. Едно време, когато сме имали множество божества, сме били нещо повече. Служели сме им с радост и те са ни водили. Но сега единственият ни избор е да се борим с Мрачния. Може би, ако боговете ни се завърнат, ще имаме по-добра съдба. Но това е в сферата на мечтите. Засега... засега Валко е нашият стълб, който ще се опълчи на ужаса. Той е избран, заедно с още неколцина млади благородници, да станат следващите лидери на расата ни. При добро стечение на обстоятелствата може да стане ТеКарана.

— Нямаме представа, колко забележително е това, че той се учи бързо — продължи тя. — Повечето воители биха започнали да убиват безогледно, при вида на нещата, които той прие спокойно. Мнозина биха ви убили само защото съществувате... Ние, от триарха, живеем в това убежище и сме пощадени от лудостта на Мрачния. Неговата отрова се протяга от ямата и достига до всички дасати. Ние избягваме докосването му, но дори и за нас вашето присъствие тук е... изпитание.

— В такъв случай ще ви освободим от присъствието си максимално бързо — каза Пъг. — Искам все пак да знаете, че основната ми грижа е оцеляването на моята раса, но искрено се надявам, че ще успеем да помогнем и на вас.

— В такъв случай вие сте по-добри — каза Аударун. — Надявам се, че един ден расите ни ще се изравнят.

Пъг се обърна към Магнус.

— Да тръгваме.

Магнус се приближи до баща си и го хвана за рамото, затвори очи и си представи тайното убежище под градината. След секунда двамата се пренесоха там.

Двамата Низши подскочиха от ужас от внезапната им поява. Пъг им махна да се успокоят, огледа се и каза:

— Да си починем и да видим дали Мартук и Хиреа ще се върнат тази нощ. В противен случай ни очаква доста тежка задача, с която да се справим сами.

— Да открием Накор?

— Да открием Накор.

13

ТАЙНИ

Бек замахна с меча.

Инструкторът едва успя да отскочи, но все пак отнесе удар в лявото рамо и залитна. Кое то всъщност му спаси живота, защото Бек спря замаха си и го завъртя в бекхенд надясно. Движение, което изглеждаше непостижимо и за най-могъщите и бързи бойци в дасатската империя. За един новак направо си беше невъзможно.

— Спрете! — извика властен глас отгоре.

Инструкторът и Бек вдигнаха очи. В галерията над арената беше застанал мъж с внушителна черна броня. Носеше знаците на личната стража на ТеКарана. Бронята му беше украсена с широки нараменници, които завършваха със златисти шипове. Украсата на шлема му представляваше влечуго, увито около дърво. Мъжът излъчваше могъщество.

— Кой те е обучил? — извика той и посочи Бек.

Младежът се засмя.

— Сам се научих.

Накор, който стоеше отстрани със сведен поглед, се намръщи на това арогантно поведение.

Едрият воин обаче също се засмя.

— Да ти вярвам ли? Може и да е така, защото никой обикновен боец няма да ти покаже такова движение. Изчакай ме.

Наблюдателят заслиза към арената, а Накор забърза към Бек и му поднесе вода.

— Запомни, ти си протеже на Мартук и си обучен от Хиреа. Запомни!

Едрият воин с украсената броня се приближи и застана пред младежа, който беше единственият присъстващ, по-висок от него.

— Нападни ме.

Бек започна без колебание със серия удари, които слисаха околните. Но мъжът с черната броня беше опитен и се движеше

невероятно бързо за толкова едър боец, при това с такава тежка броня.

Той успя да контрира и нанесе съкрушителен замах към черепа на Бек. Ралан го блокира. Мечовете изтрещяха.

Двамата започнаха да се дуелират настървено. Силата и устремът на Бек бяха контрирани от скоростта и опита на противника му. Зяпачите образуваха кръг около тях, защото усетиха, че наблюдават нещо необикновено, което най-вероятно щеше да завърши със смъртта на единия от противниците.

Двамата разменяха удари и блокове, докато воинът в черно не отстъпи и не извика:

— Достатъчно! Спри!

Бек се поколеба, но отпусна меч си.

— Пак питам: кой те обучи?

— Хиреа от Опустошителите — отвърна този път Бек, гледаше го в очите.

— Знам го. Опустошителите, малко общество, но уважавано. Добър мъж от стар клан. Един от най-добрите на Косриди — воинът свали шлема си. Обсипаното му с белези лице беше строго. — Аз съм Мариан, Имперадо на Съдниците, първия орден на стражите на ТеКарана. Не съм виждал друг като теб.

Бек беше подгизнал от пот.

— Ти си бърз. И силен. Труден си за убиване.

Възрастният воин се усмихна.

— Ще спомена името ти. Съвсем скоро ще имаме нужда от заместници. Кой знае? Може някой ден ти да ми вземеш главата, ако не загина на някоя проклета чужда планета.

— Ще го направя бързо и ще ти отдам чест — усмихна се Бек.

Мариан го потупа по рамото и се отдалечи.

— Почетоха те, млади Бек — каза инструкторът.

Накор умираше от желание да зададе няколко въпроса, но знаеше, че тук, повече отвсякъде, ще срещне смъртта си за секунди, ако не играе ролята си както трябва. Инструкторът се обърна към него.

— Почисти тук. Приключихме. Бек, върни се в казармите и изчакай обяда. Заслужи си допълнителната почивка.

Накор започна да събира принадлежностите на младежа. Видя, че Бек му се усмихва, и прошепна:

— Какво?

— Той се умори и се уплаши, че ще го убия.

— Мариан ли? — попита Накор, докато вземаше парцала, изработен от местния еквивалент на вълна, който младежът използваше за кърпа.

Ралан се засмя.

— И той. Но говорех за инструктора. Беше почнал да се уморява.

— Как се чувстваш?

— Чудесно, Накор.

— Добре — каза тихо исаланецът. — Радвам се за теб. Сега трябва да се върнем в казармата и да изчакаме.

— Харесва ми да се бия.

— Знам, но трябва да правим, каквото ни казват. Още малко.

— Добре, Накор.

Излязоха от тренировъчната зала и тръгнаха по коридора към помещенията на новобранците. Вътре завариха двама воители, които си почиваха от тежките сутрешни тренировки. Единият имаше шев на бузата — безцеремонният инструктор му бе показал, че е важно да държи висок гард, а другият — лека рана на бедрото. Накор внимателно наблюдаваше дасатите и се чудеше как подобна култура е успяла да оцелее толкова време. Ако някой от двамата бе получил по-сериозно нараняване, щеше да бъде оставен да умре на арената, а останалите щяха да се забавляват на агонията му. По-предишния ден бяха видели подобна случка. Дасатите се забавляваха при подобни инциденти и ги използваха, за да си починат от упражненията.

Накор беше обиколил целия Велики Кеш. Беше роден в подножията на южните планини, където бяха васалните държави, и беше виждал много странни неща, но нищо не можеше да се сравни с дасатите. В един малък град, Ахар, беше срещнал трупа пътуващи артисти. Спомняше си разговора с водача им, който пишеше текстовете на пиесите и песните и отговаряше за поставянето им. Накор го попита какъв е начинът да разсмива публиката, защото знаеше, че колкото по-весело, толкова повече пари се изкарват.

Двамата играеха карти и Накор не мамеше, поради което мъжът печелеше, беше в добро настроение и реши да му отговори. „Всичко е в болката, Накор. Ако те е грижа за героя и съпреживяваш болката му, значи е трагедия. Ако му се смееш, е комедия. Комедията е в болката на другите хора.“

Дасатите бяха издигнали тази концепция на невиждани висоти. Откакто беше пристигнал на този свят, бе видял множество страдание и смърт, а смехът беше обичайна реакция. Само някои от Низшите се опитваха да помагат и затова бяха презирани. За дасатите съчувствието беше слабост.

Изведнъж се разнесе дълбок звън, който сякаш разтърси камъните на сградата. Накор погледна другите двама воители, но явно и те нямаха представа какво се случва.

След миг в помещението се появи воин в черна броня.

— Останете по местата си! Това е сигналът за сбор на стражата. Вие ще чакате да ви повикат за обяд.

Сигналът прозвуча отново, след това и трети път. Накор чуваше шума от тичащи крака и знаеше, че стотици Низши се щурат, за да са готови за това, което се иска от тях. Беше му страшно любопитно, но не можеше да направи нищо. Ако беше сам, можеше да рискува, защото с годините бе усъвършенствал уменията да остава жив. Но не смееше да остави Бек дори за минута.

Така че продължиха да чакат. Малко преди обед се върнаха останалите новобранци, свалиха потните си дрехи и започнаха да се мият, а Низшите тичаха насам-натам и прислужваха на господарите си. Накор седеше в краката на Бек и гледаше почти небрежния маниер, с който воините ритяха слугите си, когато се ядосаха. Въздъхна. Цял живот беше скитал и не смяташе за дом дори селото, в което бе роден, но сега изпита носталгия. Искеше му се да е на Мидкемия. Където и да е. Дори знойната пустиня Джал-Пур изглеждаше по-привлекателна от това място.

Бек се изправи, без да каже нищо, и тръгна към столовата. Накор и другите слуги трябваше да изчакат воините да излязат, след което да почистят казармата, да обядват набързо в друго помещение и да се върнат преди господарите си. Съществуване, напълно лишено от радост.

Обядът беше някакво задушено и парче клисав хляб. Въпреки че Накор вече беше свикнал с дасатската храна, специално тук яденето беше крайно незадоволително. Поредният пример за лишения от удоволствие начин на живот. Дасатите приемаха храната като необходимост и повод за социални събирания, но не и като форма на

изкуство. Спомни си с носталгия за ресторанта на Талвин Хокинс в Оласко и се зачуди дали отново ще опита подобни гозби.

Чу гласове от вратата към двора. Огледа се да види дали не го наблюдават и се промъкна да надникне. Командирът беше застанал на един подиум и се обръщаше към бойците.

— Тази нощ! Събираме се и потегляме на зазоряване! Очакват ни светове за завладяване! Всички вие сте заслужили вниманието на Мрачния и ще застанете до него. Радвайте се, защото започваме кампания, невиджана в историята на нашата империя! Слава на Мрачния!

— Слава на Мрачния! — извикаха събраните стражи.

Накор побърза да се дръпне от вратата, след това остави купата и се върна в казармата да чака Бек.

Тази вечер започваше нещо важно. Не можеше да е очакваното нашествие, защото все още не се бяха събрали достатъчно воини. Но този сбор на гвардията беше прелюдия към нещо жизненоважно.

Искаше му се да бе успял да чуе повече.

Джоми се обърна към Каспар и останалите.

— Е, такова нещо не се вижда всеки ден. А на нас ни се случва за втори път.

Каспар кимна.

— Обзалагам се, че няма да го видим повече — добави капитан Стефан. Четиримата стояха малко по-встрани от елфите. Серван беше приклепнал до стената на главната сграда, а Джоми, Стефан и Каспар се бяха облегли на нея.

Този път на гърба на огромния дракон седяха трима — воинът със златната броня и две жени с дълги черни рокли. Те слязоха на земята и се отправиха към Кастданур и двамата му съветници.

— Кастданур, това е Миранда от Острова на чародея, а това — нейната ученичка Лети — каза Томас.

Девојката с Миранда беше слаба и стройна и наперената стойка ѝ придаваше почти комичен вид. Тя огледа елфите и кимна.

— Добре, тръгвам — каза Миранда и изчезна.

— Какво става? — попита Кастданур.

В следващия миг магьосницата се появи отново заедно с група елфи, облечени като тези в Баранор. Носеха огърлици от необработени скъпоценни камъни и бяха вплели пера в косите си.

— Това са елфи от Севера — обясни тихо Каспар. — Наричат ги „лудите“ заради някаква древна история. Ясно си личи, че не са като тези в Елвандар. Мисля, че Баранор ще им допадне повече.

Водачът на дошлите с Миранда пристъпи към Кастданур.

— Братко, чухме, че искате помощ, и се отзоваваме. Аз съм Таландел.

Старият елф го гледаше с блеснали очи.

— Добре дошли, братя и сестри — огледа групата и видя, че сред новопристигналите има четири деца. — Вие ни връщате живота и надеждата, братко.

Децата гледаха учудено могъщия дракон, който се излежаваше кротко на двора. Миранда ги разбута и изчезна отново. След по-малко от минута се появи с нова група, която се присъедини към първата. Това продължи, докато не бяха пренесени стотина елфи от Елвандар.

Дворът се изпълни с глъчка.

— Не съм чувал толкова шум в Елвандар — обади се Джим Дашър.

Каспар сви рамене.

— Съмнява ме, че сме виждали някога толкова щастливи елфи — и посочи децата от Баранор, които вече бяха почнали да си играят с новодошлите.

Кастданур заговори високо, за да го чуят всички.

— Братя и сестри, има жилища за всички! Харесайте си, които искате, защото това е вече и ваш дом. Тази нощ ще пируваме!

Томас се приближи до Каспар.

— Как са хората ти?

— Ранените ще оцелеят. Помагаме на елфите с лова и като цяло сме по-скоро гости, отколкото пленници.

Томас сниши глас.

— Кастданур е като старите заклинатели в Елвандар. Опира се твърде много на традициите, а това е нож с две остриета. Спомням си достатъчно от човешкия си живот, за да знам, че представите за време на елфите са малко... странни. В този случай за малко щяхме да загубим нещо твърде ценно.

— Слънчевите елфи? — попита Джоми.

— Куор — отвърна Томас.

Каспар му представи капитана и двамата младежи.

— Ти си синът на Калев — каза Томас.

— Може да се каже — отвърна Джоми и се ухили. — Двата с Мари ме приеха като свое дете. Те са добри хора.

Томас отвърна на усмивката и за момент изглеждаше почти като нормален човек.

— Баща му ми беше като брат едно време. Родителите ми почти го бяха осиновили — погледна към насъбраните елфи и добави: — Ще трябва да остана за пира тази вечер — обърна се към Каспар. — Добре, че доведохме тази група. Това са най-буйните сред гламредел. Тук ще намерят сродни души.

Миранда дойде при тях.

— Каспар, Джоми — бившият херцог й представи капитана и Серван. — Къде е Джим Дашър?

Каспар се огледа.

— Нямам представа. Изчезва като сутрешната мъгла.

— Беше притеснен заради съществата, които е видял на север — намеси се Томас. — Дали не е отишъл на разузнаване?

— Не знам, не го познавам толкова добре — отвърна Каспар.

— Познаваш го повече от нас — прекъсна го Миранда. — Дали е отишъл да се прави на герой?

Каспар поклати глава.

— Той е импулсивен, но чак герой... От друга страна, има силно чувство за дълг, така че... не знам.

Томас се огледа.

— Все още има време, докато се стъмни. Ще успеем да уловим следата му, ако е тръгнал натам.

— Скучно ми е. Ще дойда с теб — заяви Джоми.

— Ако това, което каза Джим, е вярно, ще имате нужда от мен — добави Миранда. — Момент, само да се разбера с Лети.

Капитан Стефан и Серван също изявиха желание да се включат, но Каспар отказа.

— Ще станем твърде шумни.

Погледна към Миранда, която обясняваше нещо на младата магьосница, и добави:

— Чудя се как ли ще се справя в гората.

Джоми се ухили.

— Не я познаваш. Ако онези същества имат поне малко акъл, ще си плюят на петите още щом я усетят.

— Томас, ще е добре да кажеш на Кастданур, че отиваме на разузнаване на север — каза Каспар. — Двамата имаме... споразумение, но доверието е все още крехко.

Томас кимна и се отдалечи.

— Мислех, че сте дружки с вожда — обади се Джоми.

— Помниш ли какво каза Томас? За елфите и представата им за време?

— Да.

— През последните години те са срещали само бандити, пирати, контрабандисти и всякакви отрепки. Мнението им за човешкия род не е никак високо. Ще отнеме известно време, докато почнат да ни вярват — Каспар посочи оживено разговарящите елфи. — Все пак това е добро начало да спечелим доверието им.

Джоми се замисли какви неща бе чувал за Каспар и реши, че е иронично точно той да говори за доверие. От друга страна, бившият херцог се бе доказал като надежден агент след завръщането си от изгнание.

Томас дойде с Миранда и каза:

— Ако ще търсим Джим Дашър, по-добре да тръгваме веднага.

Каспар праметна на рамо лъка, който носеше, откакто Кастданур им бе разрешил да ловуват.

— Знам, че с вас двамата сигурно няма да ми трябва, но се чувствам по-сигурен с оръжие.

Джоми само потупа дръжката на тежкия си ловен нож в знак, че е съгласен с думите му.

Томас махна за сбогом на Риатх и драконът се издигна в небето. Елфите мълчаливо наблюдаваха отлитането му.

Излязоха през портите и тръгнаха на югозапад, след което завиха на север по една животинска пътечка. След четвърт миля Томас посочи едно счупено клонче, от което все още капеше мъзга.

— Улеснява ни.

— Доколкото го познавам, го прави нарочно — отвърна Каспар.

Продължиха по пътеката още около два часа и в късния следобед се натъкнаха на друго счупено клонче, което показваше, че Джим е завил на североизток към една седловина между два върха. Не след дълго го видяха — беше залегнал на билото и наблюдаваше нещо от другата страна.

— Много се забавихте — каза Джим, щом стигнаха при него.

— Социални ангажименти — отвърна Каспар.

Томас бавно извади меча си.

— Къде са?

— Точно под нас. Още почиват. Доколкото видях, се активизират по залез и най-вече през нощта — Джим погледна слънцето, което преваляше западния хоризонт. — Ще се задействат след около час.

— Кастданур каза, че тези същества изсмукват живота от телата.

— И ги изяждат, доколкото видях — прошепна Джим.

Томас се надигна и без колебание тръгна напред.

— Стойте тук!

— Е, явно свършихме с промъкването — обади се Джим.

Миранда също стана и тръгна след воина.

Дашър се обърна към Джоми и Каспар.

— Явно свършихме и с изчакването — извади двете си ками и се приготви да последва Миранда.

Каспар протегна ръка, дръпна го за яката и почти го събори.

— Какво искаш? — сърдито попита Джим.

— Знаеш ли, когато човек, който командва дракони, ми каже да изчакам, съм склонен да го послушам.

Джим се обърна към Джоми. Изражението на младежа недвусмислено показваше, че не смята да нарушава заповедта на Томас.

Воинът излезе на поляната и видя първото същество — един от огромните „вълци“: лежеше пред една от колибите и щом видя Томас, нададе вой и се хвърли срещу него. Златното острие разсече въздуха и удари създаването. Избухнаха ослепителни искри, които накараха Джим, Каспар и Джоми да извърнат очи. От раната изригнаха сребристи пламъци, вълкът падна на една страна и цялото му тяло се запали.

Суматохата изкара хуманоидните „ездачи“ и останалите същества от колибите. Томас се задвижи с невероятна бързина.

Миранда стоеше по-назад и от разперените ѝ ръце излитаха стрели от синя енергия, които поразяваха противниците. Заклинанията отхвърляха съществата назад и помитаха колибите.

Разнесоха се странни писъци, сякаш звуците отекваха в стените на невидим каньон. Миранда смени атаката и около нея започна да набъбва бяла сфера. Не оказваше никакъв ефект върху Томас, но когато докоснеше съществата от черен пушек, те падаха на земята и започваха да се гърчат с още по-силни писъци.

Томас размахваше меча си и с всеки удар поваляше противник. Движеше се като фермер с коса сред зашеметените от заклинанието на Миранда същества.

Спря пред клетката на стрелите от бездната, които се опитваха да излязат на свобода, и попита:

— Миранда, можеш ли да ги унищожаш, без да отваряме вратата?

— Какво ги убива?

Той кимна към меча.

— Това оръжие съдържа магия отпреди появата на човека. Не съм съвсем сигурен как действа. Тези същества се хранят с живот, но и мечът е подобен.

— Ще опитам нещо — отвърна Миранда, размаха ръце в сложен жест и пред нея се появи пулсираща лилава сфера. Магьосницата я запрати в клетката. Съществата започнаха да пищят по-силно, но заклинанието явно не можеше да ги убие.

Миранда реши да опита с друг подход и от дланите ѝ изригна оранжев пламък, опърли създанията и те нападаха по земята. Томас отвори клетката и бързо ги довърши с меча. От тях останаха само пушещи купчини пепел.

— Много трудно се убиват — каза Миранда.

Джоми, Каспар и Джим се приближиха. Каспар бе получил видение от Калкин да предупреди Конклава за дасатите, но не бе виждал подобни създания преди.

— Това някакъв непознат вид дасати ли са?

— Въобще не приличат на жреците им — отвърна Миранда.

Томас се беше навъсил.

— Не са дасати. Те са нещо много по-лошо.

— По-лошо? — попита невярващо Джим.

— Има пукнатина в тъканта на вселената. Това са същества от Бездната. На това място съществува разлом. Може да се появят още такива, ако не... — воинът се огледа и се обърна към Миранда. — Можеш ли да унищожих всичко наоколо?

— Всичко ли? — попита тя.

— Включително земята под краката ни. На дълбочина... поне двадесет стъпки. Трябва да остане само кратер.

— Взривяването на разни неща беше специалитет на Магнус, когато беше по-малък. Но щом трябва да унищожа всичко, ще се справя — Миранда тръгна да излиза от центъра на селището и подметна на четиримата: — По-добре се отдалечете повече.

Те побягнаха, а магьосницата се покатери на една скала, за да вижда целия лагер, и започна дълго и сложно заклинание. Внезапно земята започна да се тресе, сякаш предстоеше опустошително земетресение, само че се клатеше много по-силно и странично. Последва неописуем звук, който премина в свистящо пиццено. Джоми, Каспар и Джим си запушиха ушите. Внезапно се чу трясък и в небето се издигна колона от скали, дървета и пръст. Все едно две гигантски ръце бяха изгребали целия лагер и го стриваха на прах.

Миранда изтича до тях.

— По-добре да побързаме, защото след малко ще завалят камъни.

Забързаха по пътеката и след секунди зад тях започна да се сипе дъжд от камъчета и пръст. За щастие вече се бяха отдалечили достатъчно.

— След като унищожихме тази частица от техния свят, вероятно ще им трябва доста време да се върнат тук — каза Томас.

— Кои, или по-скоро, какви са тези същества? — попита Миранда.

— Деца на Бездната. Когато Джим ми разказа за тях, въобще не разбрах за какво става въпрос. Мислех, че са някакви слаби духове или пък проява на агентите на Мрака. Но тези същества са деца на Ужаса. Валхеру нямат дума за създанията, които яздят, нито за летящите, които изпълняват ролята на ловни соколи и гонят плячка за Ужасите.

— Елфите ги наричат стрели от бездната — каза Каспар.

— Подходящо име. Те са опасни, но не колкото Ужасите, господарите, на които служат.

— Кой са Ужасите? — попита Джоми.

— Същества, които са толкова неземни, че пред тях дасатите са ни като братя. Хранят се с живот и души. И са успели да намерят път до нашата реалност.

Каспар се опитваше да поддържа крачката на Драконовия господар надолу по склона.

— Може ли да са част от плана на дасатите?

— Не! — отвърна рязко Томас. — Това е нещо много по-лошо — спря и се обърна към Миранда. — Събери всички магьосници и жреци, на които имаш доверие. След три дни ще се срещнем. Първо трябва да се върна до Елвандар и да говоря със старите заклинатели и летописци. Кастданур нямаше представа кои са тези същества и това показва колко са западнали аноредел. Имат старейшини, но не разполагат със знания. Ще трябва да говоря и с Куор.

— Кой са Куор? — настояха Каспар и Миранда в един глас.

Томас отново тръгна.

— Древни същества, сърцето на Мидкемия. Дори валхеру не са ги закачали, защото имат някаква необяснима връзка с живота на този свят. Според легендата, ако Куор загинат, ще загине и светът.

Отново спря и се обърна към тях.

— Тези същества, които унищожихме, са... деца. Група хлапета, излезли да си поиграят на открито.

Миранда пребледня.

— Но аз не можах да ги убия. Само ги зашеметих.

— Не можеш да убиеш нещо, което не е живо. Те са деца на Бездната и живите същества не могат да ги разберат. Ужасите са най-могъщият противник, на който са попадали валхеру. Ние сме нападнали техния свят и мнозина от нашите са загинали. Въпреки това сме се завърнали с чувството, че сме страшно могъщи...

— Дватамата с Пъг се сблъскахме с Господар на ужаса преди много години, докато търсехме Макрос. Победихме го повече с хитрост, отколкото с мощ, а и бяхме двама. Доколкото знам, моят меч е единственото нещо на този свят, което може да им навреди. Разбира се, може да има и други артефакти, за които не съм чувал. Затова искам да поговорим с най-могъщите магьосници и жреци. Ако Ужасите са намерили път към този свят... — той спря и посочи планината. — Тези хлапета може да са се натъкнали случайно на прохода, без да знаят

какво са открили. Но ако се промъкне някой от техните господари, целият континент ще се превърне в пепел. Принцовете на Ужаса са невероятно могъщи, може би не по-малко от боговете, и ако имат нещо общо с това... — Томас си пое дъх. — Искате ли се Пъг да беше тук.

— И на мен, всеки ден — отвърна Миранда.

Томас продължи да слиза.

— Ще извикам Риатх и ще отида в Елвандар. Ще се върна със заклинатели. Трябва да говорим с Куор и да изследваме мястото, което унищожи. Трябва да знаем дали в тъканта на вселената все още има дупка, която ни доближава до Бездната. Каспар, обясни това на Кастданур — с непосилен за нормалните хора скок той се метна на една скала и разпери ръце. — Риатх! Призовавам те!

След минута грохотът на пляскащите крила обяви пристигането на дракона.

— Дойдох, ездачо.

— Отново имам нужда от помощ, приятелко. Светът ни е заплашен от разруха и трябва да го спасим.

Томас не изчака дракона да кацне, а направо се метна на гърба му. Съществото махна с крила и се издигна високо над четиримата слисани човечеци.

Миранда забърза надолу по пътеката, без да прикрива яда си. Останалите почти не чуха думите ѝ:

— Къде се дяна Пъг точно сега?

Щом Мартук и Хиреа влязоха, Пъг попита:

— Какво става с Накор и Бек?

— Добре са, доколкото видяхме — отвърна Мартук. — А къде е лорд Валко?

— Със сестра си и другите вещици — отвърна Пъг. — Казаха, че трябва да остане с тях за известно време — подбра следващите си думи внимателно. — Усещам, че нещо ще се случи. Доколкото разбирам, Бялото се гласи да действа, ако се отвори подходяща възможност.

— Аха — каза Хиреа. — Явно Градинаря също е останал.

— Трябва да ви разкажа някои неща, които ще ви е трудно да разберете. Но преди това: какво се чува за мобилизацията?

— Още никой не е издал заповед на водачите на бойните общества и благородните кланове. Знаем, че предстои, но все още не е ясно кога. Има необичайно раздвижване сред имперската гвардия. Предполагаме, че е прелюдия.

— Към какво? — попита Магнус. — Нямате ли агенти в двореца, които да хвърлят светлина по въпроса?

— Нашите съюзи са странни — отвърна Мартук. — В Бялото има множество фракции. Преди да се появи Градинаря...

— Досещам се — прекъсна го Пъг. — Преди това предимно сте си говорили.

Мартук се намръщи, а Хиреа посегна към мечата си.

— Мнозина загинаха, за да изковем тези съюзи, човеко — обади се старият инструктор. — Бащата на Валко доброволно отдаде живота си, за да може синът му да вземе титлата. Ние сме народ от бойци. Заговорите и кроежите не ни се удават. Освен това мразим да чакаме.

— Не мисля, че ще чакате дълго — каза Магнус. — Татко, обясни им за Бялото, за Кръвните вещици и за Градинаря. И най-вече за Банат.

Пъг кимна и въздъхна.

— Чуйте ме, приятели. Знам, че думите ми ще ви се сторят невероятни, но всичко е истина.

И магьосникът започна да им обяснява за Черния Макрос и Измамника.

14

БЕДСТВИЕ

В Съвета цареше пълен хаос.

Няколко от лоялните на императора фракции се бяха обединили, за да спрат това, което според тях бе нагъл опит на Военачалника да възстанови предишната си позиция. Тецу Минванаби, Властелин на войната на нациите на Цурануани по милост и благоволение на своя братовчед Небесната светлина, се изправи и вдигна ръце.

— Тишина!

Постът на Военачалник беше най-важният в отсъствието на владетеля, но насреща му имаше поколение благородници, които не бяха приучени да се съобразяват с новата му власт и не бяха склонни да се подчиняват безпрекословно като предците си преди столетие. Тецу обаче беше харизматичен лидер, а и беше довел десетина имперски стражи, които се опитваха да въдворят ред.

— Чуйте ме! — изкрещя Тецу.

Разкъсваше се от противоречиви чувства. Беше отраснал по различен начин от другите. Кланът Минванаби беше един от петте най-големи, така че мястото му сред управленския елит му бе гарантирано още отпреди да се роди. Но Минванаби трябваше да живеят в сянката на рода Акома, от който произлизаше имперската династия. Тецу бе заговорничил и упорствал цял живот, за да се докопа до най-влиятелната позиция в държавата. Но каквито и убийствени фантазии да имаше, си ги пазеше за себе си, защото все пак бе цуранин. Днес обаче беше дълбоко развълнуван. Днес бе първият ден, в който трябваше да води Съвета от името на императора. Сутринта, в старото имение на Акома, Небесната светлина му бе казал неща, които не можеха да не смутят всеки нормален човек. Беше му дал нареждания и каквито и амбиции да имаше, Тецу ги бе загърбил, защото все пак бе цуранин.

— Чуйте ме! — изкрещя отново Тецу и в помещението настъпи тишина. Той огледа събралите се, мнозина от които му бяха стари

приятели и политически врагове. — Днес говоря от името на Небесната светлина. Преди малко бях прехвърлен тук с помощта на Великите. Първо трябва да ви предам пожеланията на Небесната светлина да сте живи и здрави — направи пауза за по-голям ефект. — Втората ми задача е да ви напомня за немислимата атака срещу нашия владетел в този дворец.

Възцари се абсолютна тишина. Никой благородник не можеше да си представи по-ужасно дело. Според цуранските традиции императорът беше символ на надеждата, поставен на трона от боговете, за да бди над народа. Императорът беше свещен.

— Чуйте думите на Небесната светлина! — извика Тецу. — Армията е мобилизирана! Червеният печат на войната в храма на Джастур е счупен! Небето е озарено от символите на войната! Империята Цурануани е във война с расата на дасатите!

— Къде са тези дасаги? — извика Азулос Кечендава. — Какви са? Никога не съм чувал за такъв народ!

— Дасати — поправи го Военачалникът. — Колкото до това къде са... Чуйте думите на Великия Аленка, който ще говори от името на Събранието и Небесната светлина.

Старият магьосник стоеше близо до трона и очакваше този момент. Бавно излезе в центъра на залата и огледа всички присъстващи.

— Нека ви разкажа за дасатите... — започна старецът.

И за около един час обясни всичко научено за предстоящото нашествие, като надграждаше предишното предупреждение на Миранда. Благородниците, които бяха присъствали предния път, гледаха разтревожено, но новодошлите бяха скептично настроени. Отначало имаше множество прошепнати въпроси, но към края на речта на Аленка всички бяха убедени. Империята беше в ужасна опасност. Бяха изправени срещу по-могъщ, по-решителен и по-многоброен противник.

— Благодаря на Великия Аленка за тази трезва оценка — Военачалникът се изправи. — Сега ще говоря от името на Империята!

Официалната фраза привлече вниманието на всички. Каквото и да последваше, нямаше да е плод на лична облага, а щеше да е за благото на нациите.

— Всички сме обвързани с Империята и Небесната светлина. На мен се пада тежката грижа да поведе тази война. Днес ще издам няколко декрета. Всеки от водачите на двадесет и петте клана ще получи командването на регион...

Чу се оглушителен трясък и Аленка отхвъркна назад, сякаш пометен от гигантска ръка, падна на пода и остана да лежи неподвижно.

Във въздуха се отвори овал от лилава енергия и от него започнаха да изскачат воители с черни брони със златен кант. Крещяха на неразбираем език и се хвърляха върху първия видян благородник.

Церемониалните мечове и копринените роби не можеха да предложат голяма защита и цураните бяха изклани с плашеща ефикасност. Мъжете от имперската стража бяха самоотвержени, но нямаха шанс пред превъзходящия ги противник.

Докато дасатите се разпръсваха из двореца, от един сервизен коридор, който се ползваше от бюрокраичните служители, излезе човек. Приближи се до неподвижния Аленка, който вероятно умираше от вътрешни наранявания, погледна го с фалшиво съжаление, вдигна крак и премаза гърлото на стареца.

Рязкото движение го накара да залитне и той за малко щеше да падне. Тялото на Винтаката, което приютяваше Лесо Варен, имаше леки недъзи и това го дразнеше. Но не можеше да си осигури ново, докато не намереше безопасно място, за да започне отново черните си магии. Усмихна се на писъците и кръвопролитие. Цуранските благородници гинеха като мухи под остриетата на гвардейците на ТеКарана. Махна с ръка и изрече заклинание, така че бойците да не го атакуват по погрешка. Знаеше, че въпреки договорката с жреците от Омадрабар едва ли някой е предупредил дасатите да не убиват куция невзрачен тип в черна роба.

Варен беше свикнал с кръвта и болката, защото смъртта бе в основата на черното му изкуство, но намираше цялата касапница за недостатъчно забавна. Вече беше вдигната тревога и все повече стражи се хвърляха, за да умрат като котенца срещу лъв. Просто не беше честно. Дасатите бяха твърде могъщи в тази реалност. Все пак, за негов интерес, някои от първите пристигнали вече показваха признаци на онова странно опияняване, същото като при малкия симулакрум, който беше пратен на разузнаване. След известен престой на слънце

дребното създание бе избухнало в пламъци. Варен се зачуди дали някога ще разбере напълно концепцията за различните реалности и енергийните потоци между тях. Великите изучаваха доста съвестно тази материя. Специално той никога не се бе интересувал, освен от жизнените енергии, и то когато се опитваше да ги плени в момента на смъртта. Тези фанатици цураните обаче бяха доста полезни. Щяха да изгинат до крак, за да защитят императора, който несъмнено беше укрит на друго място. Гвардейците на ТеКарана също бяха обречени, защото който оцелееше след клането, щеше да загине от излишъка на енергия. Зачуди се дали просто ще паднат на земята и ще умрат, или ще избухнат в пламъци като малкото създание. Жалко, че не можеше да остане и да види.

Огледа залата, която се бе превърнала в кланица. За негово забавление, част от кръвта беше оранжева, което означаваше, че дасатите понасят жертви, докато унищожават елита на империята Цурануани.

Войниците продължаваха да прииждат и взе да му става скучно да гледа как съществата се избиват. Обърна се и тръгна по коридора към административната част на двореца. Докато минаваше покрай кабинетите, където се помещаваше канцеларията на първия съветник, спря, за да се наслади на собствената си работа. Десетина служители лежаха в сгърчени пози, неколцина бяха издрали лицата си в агонията, която ги бе погубила преди няколко минути. Ето това вече беше изкуство!

Започна да си подсвирква несвързана мелодия и продължи покрай пълните с трупове канцеларии. Убийството на почти всички благородници в империята щеше да създаде сериозни проблеми. Той се усмихна. Да видим как това хлапе ще управлява държавата си без бюрократичен апарат!

Мартук бързо се спусна по стълбата в убежището.

— В двореца се разнесе мълва и вече знаем за какво е била вчерашната суматоха.

Пъг, Магнус и Хиреа се надигнаха от наровете.

— По повеля на Мрачния ТеКарана е изпратил Трети и Пети легион, десет хиляди воители, във вашата реалност.

— Къде? — попита Пъг.

— В света на цураните. Не знам подробности, но според слуховете всеки воин е приготвил смъртното си наследство.

— Какво значи това? — попита Магнус.

— Всеки боец на служба при ТеКарана има кутия с принадлежности, които после отиват при семейството или бойното общество. Може да са лични вещи, писма до бащи и въобще всичко, което воинът иска да остави като наследство — обясни Хиреа.

— Това означава, че са били изпратени на смърт — добави Мартук. — Това е било самоубийствено нападение. Обяснили са им, че ще загинат в името на Мрачния.

Хиреа поклати невярващо глава.

— Два легиона. Знаеш ли, че най-големият син на Астамон Хинглара служеше в Пети?

— Харесвах Астамон, макар че Хинглара са Салмоди — отвърна Мартук и обясни на Пъг и Магнус. — Салмоди и Садхарин почти винаги са на враждуващи страни. Но пък добри мъже могат да се намерят във всяко общество.

— Какво означава това? — попита Пъг. — Защо такова самоубийствено нападение?

— Означава, че много цурани са загинали, а на Мрачния не му пука колко от нас ще жертва, за да изпълни целите си — Мартук въздъхна. — Много от нещата, които отричам, се възприемат за нормални от моя народ. Но дори най-закоравелите трудно ще преглътнат загубата на десет хиляди само за да обезкървим противника. Ние сме завоеватели, а не чатак, че да ни колят!

— Това не го разбрах — обади се Магнус.

— Добитък — обясни му Пъг.

— Въпрос на чест е да запазим това, което сме завзели — допълни Хиреа. — От издигането на Мрачния сме завладели шест свята и никога не сме отстъпвали. Всички очакваме да умрем, но го правим, за да може империята ни да се разширява. Не умираме заради самата смърт. Това не е пътят на дасатите.

Мартук видя, че двамата човеци продължават да не го разбират. Той обаче беше живял сред съществата от първата реалност и беше наясно с техните виждания.

— Ние не сме философски народ като ипилиакците. Те разбират неща, които ние не си представяме. Представят си неща, до които дори не може да се докоснем. Ние сме насилствена раса и за нас завоеванието е висшата форма на успешно насилие. Иначе безсмисленото кръвопролитие е...

— Комедия — довърши Пъг. — Болката на другите.

— И това е обидно. То е подигравка с това, което тези десет хиляди бойци, най-добрите сред нас, е трябвало да направят!

— Да се смееш на болката на другите е едно — добави Хиреа. — Но подобна загуба...

— Зависи каква мисия са имали — намеси се Магнус. — За какво са ги използвали.

— Какво искаш да кажеш? — попита Мартук.

Магнус изгледа замислено стария воин.

— Ако ТеКарана искаше да превземе Келеуан, щеше да изпрати милион.

Мартук и Хиреа кимнаха.

— Цураните са доблестни воители и ще измрат до крак, за да защитят дома си, но нямат шанс в такава битка.

— Така че трябва да има някаква причина за жертването на десет хиляди гвардейци вместо започването на мащабно нашествие — каза Пъг. — Не съм сигурен, но предполагам, че за дасатските воители ще е нужно обучение, за да оцелеят в първата реалност, точно като в нашия случай.

— Абсолютно — отвърна Мартук. — Аз мога да пътувам до Делекордия, без да изпитвам сериозни неудобства. Ипилиакците са като мен и Хиреа, но живеят между нашата и вашата реалност. Вероятно са им трябвали векове, за да свикнат с енергиите на света си. Без подготовка ще е трудно на който и да е дасат да живее там повече от седмица. Някои сигурно ще се приспособят, но повечето ще умрат. Направо ще е невъзможно без подготовка като вашата дасат да оцелее повече от няколко часа в първата реалност.

Пъг си спомни колко тежки тренировки бяха преминали с Магнус, Накор и Бек.

— Нима се надяват да подготвят цяла армия без магически способности?

— Не — отвърна Мартук. — Ние не се нагаждаме към новия свят. Ние променяме света според нуждите си.

— Как? — попита Магнус.

— С магия — отвърна Хиреа, сякаш отговорът беше очевиден.

— Но толкова могъща магия... — Пъг замълча. — Ясно. Мрачният не се нуждае от милионите животи, за да отвори разлом и да прекара армията си. Той използва енергията, за да променя световите!

Магнус видя, че баща му е поразен от необятното могъщество на противника им.

— Татко?

— Днешната атака не е била завоевателска, а диверсия.

— Как така, човеко? — попита Мартук.

— ТеКарана има съюзник. Лудия некромант Лесо Варен. Той може да обсебва тела и се крие в империята на цураните. Жена ми и неколцина други го издирват, но той може да е навсякъде. Търсят следи от смъртоносната му магия, но докато не се разкрие...

— Но защо да са съюзници? — включи се Хиреа.

— Защото имат общи цели: да донесат разруха и смърт на Келеуан.

— Защо един човек ще има такива желания?

— Защото е луд — обясни Магнус.

— Но не е глупав — добави Пъг. — Ако мисли, че ще има полза да ви отвори портал на Келеуан, ще го направи — Мартук и Хиреа слушаха внимателно. — Вече е научил достатъчно за цураните. Знае, че ако силите на Мрачния направят пробив, императорът ще изпрати милион воители, всеки готов да се жертва. Заедно с комбинираната мощ на духовниците и Събранието ще успеят да отблъснат нашествието. Няма да им е лесно, но ще затварят всеки разлом, който засекат — Пъг спря за момент, обмисляйки думите си. — Мрачният има нужда от време, за да разгърне силите си, така че цялата воинска и магическа мощ на цураните да не може да го спре.

— Кое то означава, че му трябва хаос — каза Магнус.

— Да — съгласи се Пъг. — Трябва да хвърли империята в хаос, така че тя да не може да реагира.

— Как? — попита Мартук.

— Като убие императора — отвърна Магнус.

— Или унищожи Събранието. Не могат да нападнат храмовете, защото се твърде разпръснати, така че трябва да е Събранието или императорът.

— Или Върховният съвет — предположи Магнус.

— Да, може би това... — Пъг се изправи и погледна Хиреа и Мартук. — Трябва да говоря с Накор веднага.

— Невъзможно — отвърна старият воин. — Вече се сбогувахме официално като инструктор и ментор. Не може да отидете сами. Няма причини двама Низши да искат среща с друг, слуга на новобранец от гвардията.

— Има ли начин да следим какво правят новобранците, в случай че ни се отвори възможност?

— Възможно е — отговори Мартук. — Разполагаме с членове на Бялото на ключови места. В двореца на ТеКарана, при останалите владетели, в храма на Мрачния. Никой не знае какво ни разказахте за Градинаря и Кръвните вещици. По-добре да си мислят, че сме под нечие мъдро ръководство — изглеждаше уморен. — Ще направим каквото трябва. Нямаме избор. Ако се наложи да ударим, ще ударим.

— Без значение дали сте готови — каза Магнус.

— Ако успее да се свърже с Накор, може би ще успее да ви помогна някак.

— Ще видя какво мога да направя — Мартук се изправи и тръгна към стълбите. — Починете си. Боя се, че скоро няма да имаме време за почивка. Освен ако не намерим вечен покой.

— Това, което казахте за Градинаря, го разтърси дълбоко — каза Хиреа, след като приятелят му излезе. — Ние разчитахме, че той ще ни избави от лудостта на Мрачния.

Пъг внимателно обмисли следващите си думи.

— Може все пак да сте прави.

Хиреа го изглежда любопитно.

— Последните думи на частичката от Макрос, която се намираще в онова тяло, ме карат да вярвам, че Накор е ключът към всичко. Накор и Бек.

— Бек — повтори Хиреа. — Обучил съм някои от най-великите воители на моето време, но това същество е необикновено. Доколкото знам, никой човек не би трябвало да е способен на подобни неща. А сега вече е по-могъщ и от останалите дасати. Какъв е той все пак?

— Според мен е оръжие — отвърна Пъг. — Но само Накор знае със сигурност.

Хиреа разкопча колана с ножницата и се излегна на един нар.

— Тогава трябва да почакаме.

— Но не твърде дълго — отвърна Пъг и се обърна към Магнус.
— Каквото и да открие Мартук, трябва да се свържем с Накор още тази вечер.

Миранда беше ужасена от информацията, която пристигаше от Келеуан през Академията. Свещеният град беше подложен на тежко нападение.

Според докладите хиляди дасатски бойци се бяха изсипали през разлом в залата на Върховния съвет. В радиус от половин миля не бе останал жив човек.

Имперската гвардия, с изключение на онези, които пазеха Сезу, бе дала живота си в защита на благородниците. Аленка и още десетина Велики бяха загинали в първите минути на атаката. Други се бяха притекли на помощ и също бяха убити. Повечето магии нямаха ефект срещу дасатите. Един находчив маг бе оцелял, след като бе съборил каменна статуя върху връхлитащите воители. Миранда се замисли и за съществата в подножието на Върховете на Куор. Може би трябваше да пробва да стовари огромни скали отгоре им. Това можеше и да ги убие.

Отпусна се в стола на Пъг, потресена от текущите събития. След няколко минути влезе Калейб.

— Още новини от Келеуан.

— Какво?

Той ѝ подаде съобщението.

— Последните дасати са умрели преди два часа. Някои са били отслабени от престоя на слънце или от въздуха. Във всеки случай последният воин е бил разкъсан на площада в търговския квартал от озверяла тълпа.

— Хубаво е да се знае, че поне са смъртни — отвърна горчиво Миранда. — Какво друго?

— Жертвите възлизат приблизително на петдесет хиляди.

— Богове! Толкова много?

— Десет хиляди дасати са нахлули на три места в града. Един отряд в залата на Съвета, посред заседание, втори в административната част на двореца и трети в най-богатия търговски квартал.

Миранда вече бе видяла доклада, че атаката е започнала по време на заседанието. Все още нямаше окончателна равностметка за щетите, но във всички случаи бяха потресаващи.

— Това е работа на Варен.

— Откъде знаеш?

— Дасатите няма как да организират толкова фокусирана атака. Варен им е дал информация. С един удар успяха да обезглавят цуранската империя.

— Императорът е жив — каза Калев.

— Но кого ще управлява? — Миранда стана и закрочи нервно. — Първородните синове? Дъщерите? Съпругите? Всяка значима фамилия в империята Цурануани е осакатена, което значи дестабилизация на политическите партии и кланове. За всяко семейство, което разполага с подходящ наследник, ще има сто потънали в скръб и без ефективен водач. Това е по-лошо, отколкото ако бяха убили императора.

— Е, поне той е оцелял — каза Калев.

— Да, и това дава на цураните едно сериозно преимущество.

— Какво?

— Сляпото подчинение — отвърна Миранда.

Калев я погледна колебливо.

— Какво предимство е това при липсата на ефективно командване?

— Цураните имат нужда от пълководци. Ние можем да им предоставим. Трябва само да им бъде заповядано да се подчиняват на чужденци...

— А ако императорът им нареди, те ще се подчинят — довърши Калев.

— Какво става със срещата, която поиска Томас?

— Всички ще се съберат преди залез.

— Добре. Не знам какво точно ще каже Томас, но имам идея. Виждала съм го само няколко пъти, но от думите на баща ти знам, че не се паникьосва лесно. Този път изглежда наистина разтревожен.

— Татко разказвал ли ти е за Ужаса? — Калевб се настани на един стол в ъгъла.

Миранда въздъхна.

— Има много неща, за които баща ти не говори. Особено за младостта си. Мисля, че го прави по множество причини.

— Например?

Калевб не беше от празнословните и майка му знаеше, че наистина му е интересно. За пореден път осъзна колко по-различен е от Магнус и от тях двамата с Пъг. Заради липсата на магически дарби той винаги изглеждаше малко встрани от техния живот въпреки опитите им да го приобщиат и голямата им любов.

— Нямаме много време преди срещата, но ще се опитам да ти обясня — тя затвори очи, сякаш си спомняше нещо. — И аз не говоря за младостта си, а знаеш, че съм по-възрастна от баща ти.

Калевб се ухили.

— Казала си ни да не повдигаме тази тема.

Тя отвърна на усмивката. По принцип не беше суетна, но играеше тази роля пред семейството си. Един от малките ѝ недостатъци.

— Това, което помниш, е истинско. Няма значение колко ясни са спомените ти, за теб то е истина. Реалността е това, което възприемаш като реалност.

— Не съм сигурен, че разбирам — отвърна Калевб.

— От всички нас ти живееш в най-реалния свят. Не ти се налага да боравиш с абстрактните концепции на магията. Живееш сред неща, които можеш да видиш, да пипнеш, да помиришеш. Да речем, че си излязъл на лов — тя направи пауза. — И видиш следи от мечка. Само че изкуствено създадени. Да кажем, някой носи ботуши, които оставят мечешки следи.

Калевб поклати глава.

— Дълбочината няма да е същата, заради разликата в теглото.

Миранда вдигна ръце.

— Друго се опитвам да кажа. Да предположим, че аз използвам магия, за да създам перфектните мечешки следи и ти се натъкнеш на тях. Какво ще си помислиш?

— Перфектни? — той не беше сигурен, че подобно нещо е възможно, но сви рамене. — Добре. Ако видя тези перфектни следи,

ще реша, че си мечка.

— Именно. Ще ги проследиш и преди да ме видиш, ще си мислиш само: „Мечка, мечка, мечка“. И като откриеш, че не е животно, какво става?

— Не знам. Трябва да се засмея ли?

Тя се сдържа да не се намръщи.

— Ако преди да разбереш, че съм аз, дойде брат ти и попита какво става, ще отговориш, че следиш мечка. Но след като видиш, че съм аз, вече ще си мислиш: „Майка е оставила следите.“ — Миранда го погледна в очите. — Разбра ли?

— Не съм сигурен.

— Възприятията ти ще са се променили. От този момент, като се сетиш за тези следи, ще си казваш: „Майка беше.“ Или: „Мислех, че е мечка“, но в съзнанието ти няма да има мечка.

— Няма мечка — произнесе Калеб още по-объркано.

Миранда се засмя.

— Ако не те бях раждала, щях да се усъмня чие дете си.

— Не съм глупав, майко.

— Знам — тя се засмя по-силно. — Но си заседнал в реалния свят, където можеш да докоснеш всичко. Баща ти живее в главата си, повече от всеки друг, включително мен и дядо ти. Някой ден Магнус може да го засенчи, но трябва да натрупа огромен опит, за да го настигне. Баща ти е изживял много неща и възприятията му за тях може да са се променили. Но не и чувствата.

Калеб разбра за какво му говори.

— Тоест аз ще си спомням как съм се чувствал, докато съм следял мечката, въпреки че не е имало мечка!

— Да! Баща ти е преживял много болка и страдание като млад. Сега посреща изпитанията с опита и усвоените с труд уроци. Но чувствата от младостта му си остават, и то същите, както ги е преживял. Някога разказвал ли ти е за принцеса Карлайн?

— Не си спомням.

— Тя била дъщеря на лорд Боррик и след осиновяването станала нещо като братовчедка на баща ти. Но като чираче в Крудий той бил влюбен в нея. Съдбата му дала възможност да докаже чувствата си и после му я отнела при пленяването от цураните. Карлайн се омъжила за негов приятел, станала херцогиня на Саладор и накрая починала.

Някъде дълбоко в себе си баща ти пази ехото от тази младежка любов към недостижимата принцеса — тя направи пауза и добави спокойно: — Освен това му липсва жена му.

Калеб я погледна малко изненадано, после се сети.

— Катала.

— Знам, че баща ти ме обича, и в много отношения аз съм перфектната му спътница в живота, както и той за мен. Но да си толкова могъщ и да гледаш безпомощно как жената, която обичаш, чезне от коварна болест... — Миранда въздъхна. — Не мога да си представя как се е чувствал. Освен това скърби и за децата си.

Калеб кимна. Уилям и Гамина бяха загинали в битката за Крондор по време на Войната на студенокръвните.

— Понякога забравям, че съм имал брат и сестра, които са загинали, преди да се родя.

— Но баща ти ги е обичал силно. Все още не може да си прости, че се е отчуждил от Уилям. Това е една от причините никога да не се меси в избора ти на житейски път.

Калеб сви рамене.

— Мислех, че татко ме оставя да скитам и да ловувам, защото съм безполезен като магьосник.

Миранда се усмихна нежно.

— Ако брат ти искаше да ходи на лов или за риба, баща ти щеше да го остави. Това е урокът, който е научил от Уилям.

— Значи затова не говори много за миналото.

— Защото не иска да събужда болезнени спомени. А и в момента си има достатъчно други проблеми.

— Значи татко не ти е разказвал за Ужаса?

— Съвсем малко. Всъщност не се различава от казаното от Томас — тя се изправи. — Трябва да тръгваме. Не исках да се отплесвам в такъв разговор, но въпросите ти повдигнаха нещо, което ме тормози. За тази част от съпруга ми, която не мога да докосна: спомените и чувствата за първото му семейство.

— И аз се тревожа за него.

Миранда примигна.

— Ще речеш, че след всичко, което сме преживели, би трябвало да съм свикнала... — тя се стегна. — Да вървим да поздравим гостите.

Калевб я последва по коридорите на вилата. Излязоха на моравата пред най-голямата сграда на острова, ако не се броеше замъкът на носа. На тревата в полукръг бяха подредени дървени скамейки. Присъстваха четиридесет от най-могъщите магьосници и горе-долу толкова духовници от различни ордени, които бяха повече или по-малко добре разположени към Конклава. Мнозина от присъстващите ги поздравиха, други бяха увлечени в разговори. Миранда не обърна внимание на представителя на фракцията Ръцете на Корш от Академията. Кешийските традиционалисти бяха по-слабо реакционно настроени от другата фракция, Жезъла на Ватум — бяха прекалено увлечени в собствената си значимост, за да представляват някаква политическа опасност. За щастие се изолираха от всякакви социални и политически конфликти, така че Кралството и Кеш не ги смятаха за заплаха. Сигурна беше, че двете монархии ще реагират по друг начин, ако разберат колко магическа мощ е струпана в Академията. Все пак от Звезден пристан имаше полза, защото отвличаше вниманието от Острова на чародея. За останалия свят Черния магьосник живееше сам. През годините тази маскировка бе поддържана от баща ѝ, Пъг, Накор и всеки ученик, достатъчно кадърен, че да прогонва пиратите и отклонилите се от курса си кораби. Няколко сини светлини от прозорците на кулата. Малко ужасяващи звуци. В краен случай две-три илюзии — и готово.

Сега обстановката наподобяваше прием в кралския палат на Ролдем. Само дето нямаше млади придворни.

— Благодаря ви, че се отзовахте — каза Миранда и всички разговори секнаха. — Томас от Елвандар ще пристигне след малко. Преди това искам да кажа нещо.

Огледа събралите се и продължи:

— Всички вие се познавате, поне по репутация. Тук сте, защото сте признати майстори в изкуството си и заемате важни длъжности. Искам да ви предупредя, че това, което ще каже лорд Томас, може да ви се стори невероятно, но е самата истина — чу приближаването на дракона зад гърба си, но не се обърна. Гледаше смаяните лица на събралите се.

Калевб ѝ прошепна:

— Златният е по-хубав.

Този дракон беше доста по-голям от червения. Главата му беше като товарен фургон, а крилата му можеха да покрият главната сграда. Въпреки това кацна леко като носено от вятъра листо. Томас ловко скочи от рамената му, които се извисяваха над покрива, благодари му и драконът бавно се издигна във вечерния въздух.

Томас започна направо:

— Това, че сте тук, значи, че Пъг и Миранда ви вярват. Нося ви изключително важно предупреждение — изглежда ги строго. — Аз съм Томас, консорт на ослепителната Агларана, владетелка на Елвандар. По нейната воля съм Военачалник на Елвандар. Нося бронята на Ашен-Шугар, владетеля на Орлови предели, и неговите неземни спомени. Отреден ми е по-дълъг живот от нормалното, но съм смъртен като вас. Пътувал съм отвъд звездите и в царството на самата Смърт. Говорил съм с богове и демони. Казвам ви тези неща, за да разберете какъв съм и да се вслушате в думите ми, защото сега ще ви говоря за Ужасите... Някои от вас може да са се натъквали на информация за Ужасите в старите легенди, а други никога да не са чували за тях. И в двата случая няма значение. Само двама човека от този свят са срещали Ужас и единият в момента се намира много далече. Затова загърбете всякакви представи и слушайте.

— Току-що ни каза да забравим за мечката, нали? — прошепна Калев.

Майка му кимна.

Томас започна своята история.

Събраните магьосници и духовници бяха потресени. Без преувеличения и драматизъм Томас им бе разказал за единствения сблъсък на валхеру с Ужасите, в място, наречено Границата. То съществуваше между реалностите и Бездната и подобно на Пътя на световите и Вечния град не подлежеше на рационално описание.

— В Кеш, близо до Ролдем, има място, наречено Върховете на Куор — завърши Томас. — Там открихме местност, в която нашият свят и Границата са се сплели. Няколко деца на Ужаса, почти незначителни същества според критериите на Бездната, бяха успели да се промъкнат. Те просто си играеха, но действията им бяха смъртоносни. Двамата с Миранда ги унищожихме и премахнахме

риска. Въпреки това поисках да се съберете, защото опасността може да не е преминала. Ако Ужасите намерят път към нашия свят, няма да има време за реакция.

— Как бихме могли да се справим с толкова голяма опасност? — попита върховният жрец на Дала от Крондор. Носеше проста бяла роба вместо натруфените си церемониални одежди.

— Точно затова помолих Миранда да свика тази среща. Може никога да не се наложи, но по-добре да сме подготвени, отколкото опасността да ни изненада.

— Какво можеш да ни кажеш за тези същества? — попита Комис от Звезден пристан. За разлика от повечето магьосници, предпочитащи черни роби, той носеше богато украсена лилава, везана с бели шнурове. Въпреки че беше относително млад, беше главен инструктор по така наречената сенчеста магия, която изучаваше енергиите, свързани с другите реалности. Изследванията му бяха в основата на въпросите, повдигнати от Томас.

— Не много, освен че докосването им изсмуква живота и умъртвява плътта. Колкото са по-могъщи, толкова са по-интелигентни. Тези, които унищожихме вчера, бяха като деца. Дори не можеха да комуникират, поне според нашите представи. Но нямаха търпение да ловуват в този свят. По-силните обаче могат да бъдат разбрани. Говорил съм с един и знам къде е затворен.

— Трябва да го изследваме! — възкликна върховният жрец на Ишап от Риланон. Това беше най-старият орден и единственият, който служеше на някой от великите богове. Всички храмове бяха автономни, но ишапианците имаха голямо влияние и бяха предотвратили не един религиозен конфликт с напътствията си.

Томас поклати глава.

— Пътуването е опасно, а мястото е почти невъзможно за достигане — той се замисли за момент. — Може да се обсъди подобна експедиция, ако се комбинират способностите... — погледна Миранда, която само сви рамене.

Знаеше за какво говори Томас. Двамата с Пъг бяха пленили Господар на Ужаса в подземията на черната цитадела във Вечния град.

— Ако проучим това същество, може да създадем заклинание! — каза един магьосник.

— Или ритуал за прогонване! — добави един жрец. — Щом не е от този свят, може да бъде изгонено с правилен екзорсизъм.

Това даде начало на оживена дискусия. Томас махна на Миранда и двамата отидоха малко встрани.

— Добро начало — каза воинът.

— Надявам се — отвърна тя. — Свърши отлична работа, като не описа заплахата докрай, това я направи още по-страшна — лицето ѝ помръкна. — Не че съм сигурна, че може да има нещо по-страшно.

— Ужасите не могат да бъдат убити. Онзи, който пленихме, сигурно е още жив, ако някой не го е освободил — Томас хвърли поглед към дискутиращите. — Сигурно ще имат много въпроси. Може ли да остана тук тази вечер?

— Разбира се. Не е нужно да питаш. Ти си част от семейството.

— Повече от всякога ми се иска Пъг да е тук. Неговите познания в тази област далеч надвишават моите.

— И аз искам същото, даже повече от теб.

— Естествено.

— Имам чувството, че всичко е свързано — каза тя. — Появата на тези същества при Куор и дасатите. Възможно ли е Варен да се опитвал да докара създания от Бездната, преди да избяга?

— Всичко е възможно. Варен е тотално луд. Но е слуга на Безименния. Той може да желае да потопи света в хаос, но със сигурност знае, че появата на Ужасите няма да му е от полза. Боговете са им естествени врагове, защото представляват есенцията на тази реалност, а Ужасите са точно обратното.

— Искам да дойда с вас, когато отидете да проучвате плененото същество. Искам да знам дали може да бъде убито, или поне прогонено.

Томас се съгласи, после каза:

— Сега няма да е зле да поговоря с тези влиятелни хора.

— Кога ще потърсиш Куор? — попита тя.

— До няколко дни. Защо?

— Искам да дойда с теб.

— Ще видим — отвърна Томас и се обърна. — Има неща на света, които е по-добре да не научаваш.

Миранда кимна. Много добре го знаеше.

15

РАЗСЛЕДВАНЕ

Пъг изчезна.

Мартук беше подготвен за заклинанието, но въпреки това потръпна. След като научиха какво се е случило на Келеуан, бяха взели решение да потърсят Накор и Бек. Агенти на Бялото носеха късчета информация през целия следобед и ранната привечер. Когато тези късчета се съберяха, се получаваше ужасяваща картина.

Три отряда бяха нахлули на Келеуан. Жреците бяха създали разломи, през които можеха да преминават по десетима воители наведнъж. Бяха ударени Залата на Съвета, административното крило, където се намираше целият бюрократичен апарат, и центърът на търговския квартал.

Пъг не се съмняваше, че дасатите са получили информация от Лесо Варен. Те знаеха ползата от това да се унищожи командването и администрацията, но никога нямаше да им хрумне да нападат търговци. На този свят нямаше и помен от търговия, така че концепцията за удар по финансовата стабилност можеше да дойде само от Варен.

Усети, че му се вие свят. Ако успееше да открие кой се е свързал с Варен, може би щеше да издири лудия магьосник.

— Това е лудост — каза Мартук.

Пъг се засмя и откри, че не може да спре. Хиреа и двамата Низши, които служеха на Бялото, се стреснаха от смеха, който звучеше от видимо празния въздух. Ефектът беше двойно по-объркващ, защото в дасатското съзнание смехът се свързваше с болка и смърт.

— Татко, какво има? — попита Магнус и Пъг спря да се смее.

— Извинявам се — той си пое дълбоко дъх и издиша бавно. — Бях поразен от необятността на това, което правим, а после Мартук го нарече лудост... Откакто се сблъскахме с Лесо Варен, всичко ми се струва лудост. Представих си колко откачено трябва да е сегашното

начинание, за да бъде отделено от всичко останало. И аз не знам защо ми се видя смешно.

— Просто си уморен, татко — отвърна Магнус.

— Всички сме уморени.

— Не виждам нищо смешно — обади се Хиреа и стана. — Ако искате да намерите приятелите си, трябва да тръгваме — изкатери се до капака на тавана и го откряна. Искаше да се увери, че в градината няма никого.

Пъг и Магнус го последваха, след тях се изкачиха Мартук и двамата Низши, които отново замаскираха входа.

Беше вечер, но градът бе достатъчно оживен, че двама воители, яздещи по работа, да не бият на очи. Мартук беше категоричен, че трябва да свършат с мисията преди зазоряване. Беше дал точни инструкции на Пъг как да стигне до казармата на новобранците, където най-вероятно щеше да открие Накор и Бек.

Пъг и Магнус яздеха зад двамата воители и се държаха здраво, защото бойните варнини не бяха свикнали с допълнителна тежест. Мартук и Хиреа потеглиха с висока скорост, понеже присъствието на двама воители в пустата градина можеше да събуди подозрение.

Минаха по първия тунел и навлязоха в града. Булевардите бяха по-малко претъпкани от обикновено. Великото клане си бе казало думата. Дасатите бяха свикнали със смъртта, но във въздуха се усещаше някакво напрежение, подсказващо, че клането е само прелюдия към много по-страшни събития.

Когато бяха пристигнали на този свят, Пъг бе забелязал, че привечер мнозина воители се разхождат без доспехи и яздат по-кротки създания от бойните варнини. Освен това жените се движеха свободно и посещаваха места за хранене, подобни на човешките кръчми. Или пък Низшите с еднаква професия се събираха на места, наподобяващи работилници. Тази вечер не се виждаше нито една жена, а всички воители бяха с брони.

Нямаше следа от жреци и йерофантис. Явно бяха заети, което бе поредният знак, че предстои нещо важно. Пъг не знаеше дали се готвят за нашествието — все пак на командирите на бойните общества още не бе дадена заповед. Може би подготвяха ново клане, ако Мрачният се нуждаеше от още енергия за създаването на разломи.

Когато стигнаха квартала с казармите, Хиреа и Мартук забавиха варнините.

— Ще продължим да обикаляме по задните улички — заговори Мартук, без да се обръща. — Ще се върнем на това място по изгрев. Ако имате възможност, бъдете видими и ще ви приберем, все едно принадлежите на нас. Ако не, ще спрем и ще ни кажете какво става. Ако не сте тук... — той млъкна. Пъг знаеше какво има предвид.

— Ако не се срещнем, ще се върнем сами до градината.

— Късмет — пожела им Хиреа.

— И на вас — отвърна Пъг, смъкна се от гърба на варнина и щом ездачите се отдалечиха, каза тихо:

— Магнус?

— Тук съм — чу се глас отдясно и Магнус се пресегна и го хвана за ръката.

— Трябва да вървим покрай стената. Ако се бутнем в някой Низш, сме свършени.

Влязоха в тунела и тръгнаха покрай затворените врати.

— Всички са се покрили — прошепна Магнус.

— Това е в наша полза — отвърна баща му.

Проходът беше достатъчно широк, че шестима воители да могат да яздят един до друг, но в момента беше пуст. Пъг се притесняваше, че стъпките им се чуват в тишината, но нямаха избор. Никъде не се виждаха стражи и това му се стори странно. После си спомни, че тук няма работа с хора. Дори цуранските владетели бяха имали вътрешни проблеми през вековете. Но тук ТеКарана разполагаше с пълно подчинение. Само Бялото му се противопоставяше, а в него членуваха шепа дасати. Когато огромна част от населението е въоръжена и ти е фанатично предана, няма голяма нужда от охрана.

Мартук им беше обяснил как да открият казармата и скоро стигнаха до спалното помещение. Щом влязоха, осъзнаха колко трудна е задачата им. В залата имаше стотици легла, на които спяха дасатски младежи. Как щяха да открият Бек?

По пода бяха налягали Низши, което правеше преминаването още по-трудно. Двамата решиха да се придържат към стената и бързо обиколиха помещението. От младия воин и Накор нямаше следа.

Минаха през втора, а след това и трета зала, без да открият приятелите си. Дасатите не хъркаха и почти не помръдваха насън.

Абсолютно всички спяха по гръб със съвсем малки разлики в позите. Пъг се зачуди дали това е талант за оцеляване. Може би неподвижността пречеше на хищниците да те видят или пък позволяваше по-бърза реакция в случай на атака. Нямаше представа, но тези еднакви пози му се струваха странно обезпокоителни.

Късметът им се усмихна в четвъртото помещение. Бек седеше на леглото си в отсрещния ъгъл, а Накор на пода до него. Дребосъкът говореше много тихо.

— Скоро нещата ще се променят и ще трябва да свършиш нещо важно.

— Знам, Накор. Разбирам — прошепна Бек.

— Добре. Не винаги ще съм до теб и искам да съм сигурен, че знаеш какво да правиш, ако ме няма.

— Разбирам — повтори младият воин.

— Добре. Сега заспивай. Аз трябва да поговоря с Пъг и Магнус.

Бек легна в същата поза като останалите, а Накор се обърна към двамата магьосници.

— Чудех се кога ще ме откриете.

— Как ни усети? — попита невидимият Пъг.

— После — Накор се изправи. — Направете ме невидим. Трябва да ви покажа нещо, а ако ме открият, ще ме убият.

Пъг веднага изпълни искането му.

— Трябва да излезем през лявата врата и после по коридора надясно. Като стигнем разклонението, ще ви обясня.

Излязоха през вратата и Пъг видя, че са напуснали казармата. Коридорът беше пуст и шепотът на Накор се чуваше ясно.

— Скоро ще се случи нещо голямо. Всички са ужасени. Дори воините. Не знам защо. Никога не съм виждал такова нещо сред дасатите. Е, Низшите се плашат, но при тях е по-скоро роля, отколкото истински страх. Не биха се поколебали да убият жрец или воин, ако това ще им донесе издигане. Но в момента дори воините едва прикриват страха си.

— И аз го усещам — каза Магнус. — Нещо ги притеснява.

Пъг въздъхна.

— И аз имам такова чувство, откакто напуснахме градината.

— Ние сме със силни съзнания — каза Накор. — Представи си какво им е на тях, които не познават страх.

— Какво го предизвиква?

— Точно това искам да ви покажа... Тук сме наляво и коридорът е доста дълъг. Предлагам да тичаме. Като стигнете края, ще видите къде да спрете.

— Чакай — спря го Магнус. — Можем да прелетим дотам, ако се държим ниско.

Издигнаха се над пода и полетяха по коридора. Пъг се надяваше, че синът му ще удържи прецизния контрол, защото магическите сили нямаше да помогнат, ако се забиеха в някоя стена с тази скорост.

Коридорът беше дълъг поне миля и нямаше осветление. Пъг разчиташе на невидимата за човешкото око светлина на камъните. Усиленото зрение на дасатите щеше да му липсва, когато се върнеше вкъщи. Неочакваната мисъл за дома го прободеше.

Знаеше, че ще се прибере някак. Лично Богинята на Смъртта бе предрекла съдбата му. Той щеше да изпълни поставената му от боговете задача, но трябваше да види как всички, които обича, умират преди него. Щеше да се прибере, но не можеше да е сигурен за Накор и Магнус.

— Забави — прошепна комарджията. — Скоро ще стигнем.

Стигнаха края на коридора. Според изчисленията на Пъг бяха изминали над две мили.

— Предния път за малко да ме спипат — каза Накор. — Не бях невидим. Отдавна трябваше да науча този трик. Наложих се да се измъкна с приказки.

Пъг се усмихна. Искаше му се да види подобна сцена. Нямаше съмнение, че дасатите щяха да са не по-малко объркани от хората, когато Накор започнеше със своите трикове.

— Трябва да ми разкажеш някой път.

— Вече може да станем видими — каза Накор.

Пъг спря заклинанието и попита:

— Къде сме?

— При едно много удобно изобретение — каза Накор. Намираха се на платформа и можеха да усетят вибрации под краката си, както и да чуят приближаващо бучене. — Скоро ще се появи нещо като каруца и трябва да се качим. Бъдете бързи, защото не спира.

— Какво? — попита Магнус, но в този миг нещото, за което говореше Накор, се появи.

Наистина приличаше на каруца със скамейка отпред, но не го теглеха животни. И вместо товарен отсек отзад имаше още пейки.

— Скачайте! — извика Накор.

Тримата се метнаха тежко върху една скамейка.

— Трябва малко практика, докато му свикнеш — отбеляза Накор.

— Какво е това?

— Не съм сигурен, но според мен е голяма вагонетка.

— Какво? — попита Магнус.

— Миньорите ги използват — обясни баща му. — Кралят на джуджетата Долган ми обясни за тях. Докато пътувахме през древните мини, видяхме изоставени релси с вагонетки.

— Виждал съм такива и по мините в Кеш — каза Накор. — Имат колела и ги теглят мулета. С тях извозват рудата на повърхността. Понякога използват малки, които бутат на ръка, за да натоварят големите. И строят дървени релси.

— Как работи това нещо?

— Има някакъв голям двигател. Задвижван от вода или нещо друго. Той върти цялата система. Ако се возим достатъчно дълго, ще се върнем там, откъдето тръгнахме. Дръжте се, защото напред... — преди да довърши, вагонетката се разтресе и ускори. — Мисля, че има устройство, което сменя скоростите. В другия край ще забави пак.

— Кой го е построил? Дасатите ли? — попита Магнус.

Конструкциите на този свят и на Косриди бяха отвъд човешките възможности. Мащабът на постройките изискваше немислими неща, като мостове, които се простираха цели мили, и огромни порти. Дасатите не изглеждаха раса, която притежава таланта и познанията за такива конструкции. Не бяха виждали и нови строежи. Дасатското общество бе застинало почти до степен на некроза.

— Накъде води това? — попита Пъг.

— В сърцето на лудостта — отвърна Накор. Вагонетката ускоряваше по тъмния тунел.

Тунелът изглеждаше безкраен. Пъг загуби представа за времето, но пътуваха от поне половин час. Ако се съдеше по скоростта, бяха изминали повече от десет мили.

— Още колко?

— Минахме половината. Затова ви казах, че трябва да побързаме. Не можем да се мотаем много, като пристигнем. Или поне аз не мога. Вие с Магнус ще прецените за себе си. Аз трябва да се върна, преди Бек да се събуди и да направи някоя от обичайните си глупости.

Пъг бе забелязал, че откакто бяха дошли във втората реалност, обичайното чувство за хумор на Накор е изчезнало. Дребният комарджия може би се чувстваше потиснат, защото дасатите се смееха единствено на болката и страданието. Но имаше и други причини. През последните седмици се носеше някакво отчаяние и обичайните навици на населението се променяха. Малцина излизаха слез залез-слънце и обикновено претъпканите улици сега бяха почти пуси. Низшите се спотайваха в сенките и тръпнеха от ужас от преминаващите воители. Жреците и йерофантите бяха изчезнали. Вероятно се бяха събрали в храма на Мрачния и подготвяха следващата ужасия.

Мартук и Хиреа бяха по-намръщени от обикновено и отговаряха само на директни въпроси. Пъг беше останал с впечатлението, че след Великото клане ще има момент на облекчение и сравнително спокойствие. Но не стана така. Градът беше пълен със слухове, но никой не знаеше какво ще последва, защото досега не се бе случвало нищо подобно. Загубата на два легиона беше без прецедент в историята на дасатите.

Вагонетката премина на по-ниска скорост.

— След малко слизаме — обяви Накор.

Изправиха се и когато стигнаха до една дълга платформа, скочиха от возилото.

— Насам — каза дребният комарджия.

Тръгнаха по един дълъг коридор и след малко Накор ги спря.

— Тук се загубих и не ме убиха само защото Бек се държа добре и никой не се усети, че липсвам. Скитах цял ден и открих това, което искам да ви покажа. Сега поне можем да идем направо там. Пъг, направи ни отново невидими. Магнус, искам да полетим право нагоре — махна към мрака над тях. — Много е високо. След това ще летим право напред, а после надолу към едно много мрачно място. Готови ли сте?

— Да — Пъг махна с ръка и задейства заклинанието за невидимост.

Магнус ги издигна и започнаха да набират височина, докато отвсякъде не ги обгърна мрак.

— Колко нагоре? — попита Пъг.

— Седемдесет и пет етажа, но по едно време се обърках, така че може да са седемдесет и шест, или седем.

Стигнаха до най-горния етаж и Накор ги насочи в нужната посока. Все още не виждаха небе.

— Колко голямо е това място? — попита Магнус.

— Огромно. Използвах най-добрите си трикове и успях да определя, че покривът е на още две хиляди стъпки нагоре.

— Кой би могъл да построи подобно нещо? — възкликна Пъг.

— И как? — добави Магнус.

— Според мен само боговете — отвърна Накор. — Старите богове на дасатите.

Пъг си спомни Некрополиса на Новиндус.

— Може би. Не мога да си представя смъртен да построи подобно нещо.

— И аз — каза Накор. — А имам огромно въображение.

Стигнаха до гигантска пещера.

— Много ли е дълбока?

— Мили — отвърна Накор. — Има асансьорно устройство, но ми отне много време да го намеря. Каквито и трикове да опитах, не успях да видя отсрещната страна. Все едно си в голям залив. Виждаш бреговете от двете страни, но не и хоризонта.

— Къде сме? — попита Магнус.

— Мислех, че вече сте се сетили. В храма на Мрачния. Той е там, долу.

Спускаха се през тъмнина, каквато Пъг дори не си беше представял. Не само че нямаше никаква светлина, а сякаш самият живот бе изсмукан от тъканта на реалността. Скоро в дъното се забеляза оранжево-червен блясък със зелен оттенък в краищата.

— Богът е там — каза Накор тихо, сякаш се боеше, че ще го чуят.

— Няма ли да ни види? — попита Магнус.

— Изглежда, че си има собствени грижи. Поне предния път не ми обърна внимание.

Продължиха надолу, докато не различиха нещо сред сиянието. От това разстояние приличаше на безформена черна маса, но когато приближиха, видяха, че се движи по краищата.

— Какво е това? — прошепна Магнус.

— Мрачният бог.

Пъг беше стъписан. Боговете на Мидкемия винаги се проявяваха в приблизително човешка форма. Нещото под тях нямаше никаква прилика нито с хората, нито с дасатите.

Беше огромно, поне стотина метра, и без определена форма. Сякаш бе мърдаща се течност, но с доста по-бавни движения. Приличаше и на коприна, полюшвана от вятъра. Нямаше цвят, но и не можеше да се нарече черно. Сякаш беше лишено от всички оттенъци, видими за дасатското око. Пъг го възприемаше като зло, макар че това описание беше твърде жизнено и придаващо смисъл. Не беше срещал подобно нещо... освен един път! Едва овладя напирещата паника.

Главата на съществото беше огромна и се издигаше над тялото на нещо като врат.

— Някъде отдолу трябва да има крака и ръце — каза той пресипнало. Магнус и Накор никога не го бяха чували да говори така.

— Какво има, татко?

Пъг огледа по-внимателно съществото и двете пламтящи петна оранжева светлина на мястото на очите. Около главата му подобно на корона играеха червени пламъчета.

— Знам какво е.

— Как така знаеш какво е? — попита Накор.

— Това не е бог, или поне не според нашите разбирания.

— А какво е? — обади се Магнус.

— Мрачният бог на дасатите не е от тази реалност, нито от другите. Това е същество от Бездната. Господар на Ужаса.

— Какво?! — възкликна Магнус и ги пренесе към ръба на дълбоката яма. Не знаеше много за Ужасите, но бе чувал достатъчно, за да разбере странния тон на баща си. Пъг беше уплашен. Нещо, което Магнус не бе виждал никога. — Какво търси тук?

— Аха — каза Накор. — Това обяснява нещата — изобщо не изглеждаше изненадан от това разкритие. Магнус видя, че

комарджията се е съсредоточил върху Ужаса и наблюдава движенията му из ямата.

Усещаха как се надига странна и неприятна топлина. Червеникавооранжевата светлина отдолу сякаш се втечняваше и Ужасът седеше в средата на езеро.

— Виждате ли зелените пламъци на повърхността — попита разтревожено Пъг.

— Да — отвърна Накор. — Животът се опитва да избяга.

— Нима виждате жизнената енергия? — учуди се Магнус.

— Случвало ми се е и преди. Когато с майка ти помогнахме на Калис да унищожи Камъка на живота.

— Това е едно от подобренията на дасатското зрение — обясни Накор. — Това чудовище живее в море от пленени животи и се е раздуло. Като лакомник на пир, който никога не свършва, като кърлеж, смучещ кръв. Вижете!

На ръба на широката яма течеше някаква церемония. Десетина жреци се бяха подредили в две редици, а зад тях имаше воители в оранжеви брони, вероятно стражи на храма. Към тях се точеше дълга колона Низши. Жреците ги благославяха и ги хвърляха в ямата един по един. Низшите падаха и потъваха в течността, която явно се състоеше предимно от кръв.

Повечето плачеха, но някои опитваха да се съпротивляват. Стражите ги посичаха и хвърляха телата им при останалите.

— Ето там! — Накор посочи малък подиум, който бе издигнат за някое официално лице, може би дори за ТеКарана, за да наблюдава безкрайните жертвоприношения.

— Магнус, може ли да запомниш това място, така че да ни пренесеш веднага тук в случай на нужда?

— Според мен ще е по-добре да ни пренеса вън от тук веднага.

— И това също — прошепна Накор. — Съществото спи понякога, но не бих искал да се промъквам по трудния начин. Предния път се бях смесил с нещастните жертви и никой не ми обърна внимание.

— Как успя да се измъкнеш? — попита Пъг.

— С няколко трика. Хайде, време е да се връщаме. Не искам да оставям Бек без надзор.

— Накор, Бек ли е Богоубиеца?

— Може би. А може и да не е — отвърна дребният комарджия, докато Магнус ги издигаше нагоре. — Във всички случаи обаче има някаква роля. Когато съм сигурен, че е безопасно да го оставя, бих посетил някои места.

— Какви? — попита Пъг.

— В този храм има помещения с книги и свитъци, които никой не поглежда. Това е бил велик народ. Даже величествен. Мисля, че дасатите са построили тези сгради. Едно време са били като ипилиакците. Тук са живеели велики поети, музиканти, учени и архитекти. Вероятно са били почти като богове, преди да ги застигне този ужас.

— Толкова много неща няма да узнаем — въздъхна Пъг. — Как въобще това същество от Бездната е попаднало на този свят...

— По-добре да побързаме, Магнус — каза Накор. — Времето минава.

Магнус увеличи скоростта и бързо се издигнаха до ръба на ямата, след което започнаха да се спускат към вагонетката.

— Каквато и да е ролята на Бек, мисля, че трябва да опита да го убие.

— Нали каза, че не си сигурен дали е Богоубиеца — рече Магнус.

— Може и да не е, но трябва да опита.

— Откъде знаеш? — попита Пъг.

Дребният комарджия стана отново видим.

— Не съм сигурен. Има неща, които просто зная, без да имам представа как и откъде. Хайде, побързайте.

Пъг и Магнус също станаха видими и тръгнаха по тунела към рампата. Спогледаха се мълчаливо. Накор бе успял сам да свали заклинанието за невидимост.

Пъг се зачуди дали някога ще научи истината за странния дребосък.

СЛЪНЧЕВИТЕ ЕЛФИ

Миранда изпищя.

Не можа да сдържи гнева си и хвърли съобщението на пода.

— Кралят няма да ме приеме!

— Разбираемо е — отвърна Калев. — Татко е в лоши отношения с Короната от много години. Като се замисля, всъщност е в лоши отношения с всички благородници освен тези, които работят за Конклава.

— Аз съм ти майка! Не очаквам да разсъждаваш, а да се съгласиш с мен.

Калев за момент замръзна, след което се засмя.

— Извинявай.

— Почвам да откачам — Миранда закри из кабинета на съпруга си. — Боя се, че няма да видя баща ти отново, въпреки всичките му обещания. Тревожа се за Магнус, че дори и за Накор. Калев, наистина не знам какво да правя.

Калев никога не беше виждал майка си толкова отчаяна. И беше искрена, като казваше, че е безпомощна. Трябваше да има някаква причина за това състояние.

— Какво има?

Тя седна зад писалището.

— Чудя се как ли щеше да постъпи баща ти? Дали щеше да се пренесе в покоите на краля и да го заплаши?

— Едва ли — усмихна се кисело Калев. — Това са по-скоро твоите похвати, не татковите.

Тя го изгледа и се усмихна насила.

— Прав си.

— Според мен той щеше да говори с най-влиятелните благородници, които са благосклонни към нас.

— Тоест със стария лорд Джеймс или с Ерик.

— Джеймс ни се пада роднина. Това може да го накара да пледира пред краля. От друга страна, Ерик е стар другар на Накор и е виждал на какво са способни врагове като дасатите. Той се е бил при Кошмарния хребет.

Битката при Кошмарния хребет беше легендарна. Миранда беше наясно, че ветераните от Войната на студенокръвните отлично знаят каква е цената да не се подготвиш срещу нашествие. Ако дасатите не бъдеха спрени на Келеуан, нищо нямаше да им попречи да нахлуят и на Мидкемия. Проблемът беше, че малцина от тези стари ветерани бяха живи. Повечето вече прехвърляха осемдесетте и бяха заменени от младоци. За тях пък Войната на студенокръвните беше събитие от времето на дядовците им. Също като Войната на разлома или Войната на Джон Претендента. Просто поредното късче история, което не може да се повтори.

Миранда премисли думите на сина си. Отвън се чу чуруликане и тя вдигна поглед. На острова настъпваше красива утрин и слънцето пробиваше остатъците от нощната мъгла.

— Прав си. Трябват ни хора, които разбират риска. Ще изпратя вест на лорд Ерик. Но няма да се откажа от лорд Джеймс. Мисля да използвам посредник.

— Кой?

— Джим Дашър, внук му. Вече е навътре в нашите неща, след като откри съществата от бездната. Скоро ще се видим и ще го накарам да се намеси пред херцога на Риланон.

— Кога ще го видиш?

— Следобед. Тоест след час. Зависи колко на изток се падат Върховете на Куор.

— Интересно ми е какво ще откриете там.

Миранда отиде до сина си и сложи ръка на рамото му.

— Знам, че не ти е приятно да командваш тук. Освен това ти отмъкнах и Лети, така че остана без помощник. Но тя трябва да вникне във всичките дейности на Конклава, ако ще поеме твоята работа.

— Да поеме моята работа ли?

— Мислиш, че не знам колко ти е трудно? Ти винаги си бил единак, Калев. Не знам дали защото нямаш магическа дарба, или просто такава ти е природата. Зарадвах се, когато доведе тук Мари и момчетата, защото се притеснявах, че няма да си намериш половинка.

Не бих имала нищо против, ако един ден ме дариш и с внуци, защото Магнус определено не показва такива признаци.

Калев се засмя, разчувстван от притесненията на майка си.

— Аз съм зрял мъж, както казват в Ябон. Направил съм много избори, различни от заложените от теб и татко. Нямах да съм ваш син, ако не бях стигнал до същото заключение. Ние служим, защото това е наш дълг.

— Благодаря ти — прошепна тя.

— Не се тревожи за Магнус — добави Калев. — Той беше влюбен... веднъж.

Тя кимна. Една младежка любов беше разбила сърцето на Магнус и той се бе отдръпнал от интимните аспекти на живота. Миранда се притесняваше като всяка майка, но често си повтаряше, че самата тя бе създала семейство едва след като навърши двеста години.

— Трябва да тръгвам. Нямам търпение да видя тези Куор. Учудващо е, че за тях няма никаква информация в библиотеката на баща ти. Като се има предвид колко тонове наследя от дядо ти и колко събра впоследствие... — тя си пое дъх. — Странно.

— Преди да замине, само да изясним: какво ще правим с Кеш и другите кралства?

— Източните кралства не са от значение. Там имаме съюзници, но те са бедни на ресурси. Кеш има дълг към нас, защото ги спасихме от Варен. Те ще се отзоват. Боя се обаче какво ще стане, когато поиска следващата услуга.

— Бежанците?

— Да. Ще са милиони. Повече от населението на Кеш и Кралството, взети заедно. Никой владетел не би приел толкова чуждоземци с неясна лоялност. Трябва ни друго решение.

— Уинет?

— Равнините щяха да са перфектни, ако баща ти не беше заселил оцелелите сааурци там. Засега сме в мир, защото не се срещаме. Ако разположим до тях няколкостотин цурански воители, нещата ще излязат от контрол.

— Ами Западните острови?

— Архипелазите след Островите на залеза ли? Стават, ако искаш да живееш в колиба от клони и да ядеш риба. Но за възстановяване на цяла нация... — тя въздъхна. — Трябва ни празен свят.

— Има ли такъв?

— Баща ти щеше да знае — отвърна Миранда с неприкрита горчивина.

Калеб замълча. Знаеше, че родителите му се обичат, но като при всяка женена двойка, и двамата се дразнеха от някои качества на другия. Пъг мразеше това, че Миранда често си правеше собствени планове, без да се съобразява с решенията на Конклава. Тя дори поддържаше собствена агентурна мрежа. Миранда пък завиждаше на Пъг за широките му познания за другите светове. Въпреки могъществото си тя бе посещавала само Келеуан и Пътя, а нямаше да стигне и до там, ако не беше съпругът ѝ.

— Скоро ще тръгна към селището на Слънчевите елфи. Върви да закусиш и се върни.

Калеб кимна и се прозя.

— Съжалявам. Станах още по тъмно.

Миранда се усмихна. Знаеше много добре, че Калеб винаги става призори. Загледа докладите на бюрото. Беше ѝ трудно да се съсредоточи.

Пъг ѝ липсваше повече, отколкото си бе представяла. А и това налудничаво пътешествие... Бяха се разделяли и преди, но винаги уверени, че ще се видят отново. Този път не беше толкова сигурна. Съпругът ѝ имаше тайна. Нещо, което бе забелязала още при срещата им по време на Войната на студенокръвните. Дълбоко в себе си таеше нещо, за което отказваше да говори, но тя го познаваше добре. Понякога го засичаше да гледа нея или момчетата някак странно. Сякаш се опитваше да прогори образите им в съзнанието си, уплашен, че няма да ги види повече.

Надигна се от стола. Не издържаше вече. Калеб нямаше да се сърди, когато разбереше, че е тръгнала. Тя затвори очи за секунда, представи си къде точно в укреплението иска да отиде и се пренесе там.

— Миранда! — възкликна Томас. — Мислех, че си се отказала.

— Никога — отвърна тя с храбра усмивка. Каквито и тревоги да имаше, нямаше да позволи на другите да ги видят. Първо, защото мразеше да демонстрира слабост, и второ, защото Конклавът трябваше

да вдъхва увереност в съюзниците си. Тези елфи бяха все още твърде подозрителни. Присъствието ѝ тук беше необходимо, за да се спечели напълно доверието им.

Миранда се огледа. В селището се долавяше някаква промяна, но не можеше да разбере каква точно. Може би така ѝ се струваше просто защото беше оживяло.

— Лейди Миранда... — почна Кастданур. Лицето му сияеше от щастие.

— Само Миранда.

— Миранда, народът ми ви е задължен. Лорд Томас ни разказа как сте му помогнали да унищожи съществата от бездната. Те ни тормозеха от години и дадохме множество свидни жертви.

Миранда погледна Томас. По свъсеното му лице разбра, че е по-добре да не зачеква някои неща. Например защо Слънчевите елфи не са се обърнали към другите за помощ. Дебатите за независимостта, упорството и глупостта трябваше да бъдат оставени за по-добри времена. В момента имаха по-належащи грижи.

— За мен беше удоволствие. Всъщност Томас ни отърва от тях. Аз просто разчистих след него.

— Беше необходимо — отвърна воинът. — Иначе можеше да се върнат. Сега трябва да се притесняваме само за слабостта в тъканта на вселената, която им е позволила да се промъкнат.

Тя стисна зъби, за да не каже, че най-способният човек да открие пукнатината във вселената е на друг свят, в друга реалност! Вместо това само кимна.

— С ваше позволение ще накарам най-талантливите ни магьосници да работят с вашите заклинатели по този проблем.

Томас кимна и се обърна към Кастданур.

— Готови сме.

— Тогава ме последвайте — старейшината махна на двама елфи да се присъединят към тях.

— Кастданур, не мисля, че имаме нужда от ескорт.

Старият елф кимна и пак махна на двамата, този път да останат. Докато излизаха от укреплението, Миранда видя, че новодошлите са започнали да възстановяват запуснатите части.

— Явно новите ви сънародници се чувстват като у дома си.

— Те са наши братя и сестри. Върнаха ни това, което бяхме загубили, а вие ни отървахте от тормоза на онези същества. Ще видя как Баранор се преражда, преди да потегля на пътуване към отвъдното.

— Това е добре — Миранда изведнъж осъзна какво е различното.
— Къде са Каспар и хората му?

— След завръщането на нашите братя и добрата работа, която свършиха за нас, решихме да ги освободим. Каспар и онзи, когото наричате Джим Дашър, доказаха, че са приятели на елфите. Върнах амулета на Джим и дадох друг на Каспар. И двамата са добре дошли, когато поискат.

Миранда въздъхна.

— Трябваше да говоря с Джим Дашър.

— До довечера ще са на морския бряг.

— Може да ги настигнем, след като приключим тук — предложи Томас.

— Няма нужда — отвърна Миранда. Вече заобикаляха укреплението и тръгваха нагоре в планината. — Ще настигна Дашър в Ролдем.

Тръгнаха по една пътека и след половин час Миранда установи, че не може да се сравнява с елфа и могъщия Драконов господар. Въпреки тежката броня Томас сякаш нарочно забавяше крачка, за да могат да го настигнат. Миранда малко се подразни и реши да използва магия. Едно незначително заклинание за левитация смъкна тежестта от краката ѝ и тя все едно вървеше по равна морава, а не по стръмния склон.

Продължиха по почти незабележимата пътека още около два часа и излязоха на широка поляна.

— Тук започва истинското царство на Куор — каза Кастданур.

— Спомням си — каза Томас.

Миранда го изгледа въпросително.

— Понякога спомените на Ашен-Шугар се връщат сами. За някои не се сещам, докато нещо не ги отключи — Томас стоеше с юмруци на бедрата и очевидно се опитваше да се ориентира в обзелите го чувства. — Спомням си...

Ашен-Шугар се спусна от небесата и обяви на събралите се:

— Вече сте свободни. Правете каквото искате!

Елфите, или едел, което на техния език означаваше „народа“, сведоха глави пред бившия си господар. Останалите от Драконовото ято бяха тръгнали на бой срещу новите богове, но владетелят на Орлови предели беше поставил съдбата им в собствените им ръце.

Имаше още освободени раси, а други пристигаха през портали в тъканта на реалността.

— Наближава голям сблъсък — извика Ашен-Шугар и благодарение на магията гласът му стигна до всички. — Вземете този свят и го направете ваш!

Народът избра различни пътища. Тези, които пазеха знанията и мъдростта, елдар, поведоха своите последователи и изградиха дом в горите, по-късно наречен Елвандар. Тези, които ги последваха, бяха наречени елфи на Светлината, еледел, и от тях произлизаха първите крале и кралици.

Други решиха да последват стремежа за власт на бившите си господари. Бяха наречени елфи на Мрака, моредел.

Трети бяха обзети от ужас, защото се чувстваха изоставени от владетелите си. Те започнаха да скитат като подивели кучета и бяха кръстени Лудите елфи, или гламредел.

Някои заминаха отвъд моретата и избраха да живеят сред други раси. Забравиха собствената си природа и се отчуждиха. Това бяха Отвъдморските елфи, оцедел.

Високо, във Върховете на Куор, Ашен-Шугар откри същества, които бяха толкова свързани със сърцето на Мидкемия, че дори валхеру не ги закачаха. Те живееха високо в планините и бяха свързани със самата същност на живота. Безобидни и нежни създания, които бяха загадка и за най-могъщите Драконови господари, и за най-мъдрите сред еледел. Тяхното съществуване не можеше да се обясни, но имаше важна цел, която можеше да се усети само интуитивно.

В подножията на върховете живееха загорели от слънцето елфи, които трябваше да пазят това необикновено място от неприятности. Валхеру ги наричаха пазителите, или тиритедел, но самите те предпочитаха името аноредел — Слънчевите елфи.

Ашен-Шугар се обърна към тях накрая.

— Вие сте свободни, но трябва да продължите да изпълнявате задачата си, защото ако нещо се случи с Куор, този свят ще загине — и

с тези думи се обърна и отлетя.

Томас примигна.

— Спомних си.

— Какво? — попита Миранда.

Той поклати глава.

— Много неща. Да продължаваме.

Кастданур кимна и тръгна през ливадата. В другия ѝ край започваше пътечка. Томас го последва. Миранда остана най-отзад. Щом стъпи на пътечката, спря и потръпна. Всичко беше променено. Самият въздух беше различен. Цветовете бяха по-ярки, звуците по-хармонични, а вятърът разнасяше екзотично ухание. Миранда потръпна от удоволствие. Имаше чувството, че се случва нещо прекрасно.

Не беше пътувала толкова, колкото съпруга си, но не се впечатляваше лесно. Това място обаче можеше да повали на колене и най-обръгналия пътешественик. Усети, че в очите ѝ напират сълзи от цялата тази красота. Не можеше да я опише с думи, защото пейзажът не се различаваше от този само преди минути, но в него имаше нещо невероятно. Можеше да види живота! Жизнените енергии на всички същества. Дърветата светеха с лек блясък, а птичките в небето искряха. Насекомите бяха като мърдащи се скъпоценни камъни. Тя проследи една колона мравки, които събираха сок от кората на някакво дърво. Изкачващите се приличаха на диаманти, а слизащите — на смарагди.

— Какво става?

— Куор го правят — отвърна Томас. — Хайде.

Миранда си пое дъх, съсредоточи се и последва стария елф и Драконовия господар. Томас беше като жарко слънце, ако задържеше погледа си твърде дълго. Направо излъчваше неудържима мощ. Кастданур, от своя страна, беше като догарящ огън. Пламъците му бяха взели да стихват, но все още излъчваше приятна топлина.

Приблизиха се до горичка в закътана долина.

— Куор се появи в началото на Войните на хаоса — каза Томас. — Или поне Ашен-Шугар няма спомен отпреди това. Войната се проточи. Нямам представа дали е било седмици, години или епохи.

Самата същност на съществуването се е променила. Когато срещнали Куор, валхеру мигновено разбрали, че има нещо, което дори те няма да посмеят да оспорят.

Пред горичката спряха.

Дърветата бяха гигантски, с цветове, които нямаха място на този свят, а листата им пееха на лекия ветреца. В клоните им се рееха кристални отломки, отразяващи всички цветове на дъгата. Във въздуха се носеше смес от аромат на цветя и подправки, едновременно познат, но и неземеен.

Навсякъде се лееше музика. Странни мелодии, свирени на непознати инструменти. Толкова тихо, че едва се долавяха сред шумоленето на листата и падащите капки роса.

— Какво е това място? — прошепна Миранда, сякаш се боеше, че гласът ѝ ще развали магията.

— Царството на Куор — отвърна Кастданур.

— Това е едно от най-големите чудеса на нашия свят — добави Томас и посочи някакви приближаващи се фигури. Бяха зелени, с хуманоидна форма, но с по-издължени глави, без коса и с остри челюсти. Имаха заострени уши и дълги тънки крака. Бяха облечени с къси туники от някакъв кафяв материал, пристегнати с колани на кръста, и носеха сандали от нещо като тръстика. Имаха черни очи и малки нослета, а формата на устата им придаваше постоянно изненадано изражение. Държаха дълги пръчки — може би жезли, а може би копия.

Зад тях вървяха светещи създания.

Миранда не можеше да ги опише. Приличаха на колони от кристал, светлина или енергия, но някак си се разбираше, че са интелигентни същества. Те бяха източникът на всички чудеса. Леката музика се излъчваше от тях, а светлината им придаваше невероятните оттенъци наоколо. Вероятно странните аромати също идваха от тях.

Кастданур се обърна към Томас.

— Ездачо, трябва да изчакаш тук. Те не могат да търпят досега до хладния метал. Лейди, ще дойдете ли с мен?

Миранда го последва, поразена от чудесата наоколо.

Кастданур се поклони с уважение пред първото зелено същество.

— Миранда, това са Куор — и заговори на някакъв непознат напевен език.

Съществото отвърна по същия начин, но гласът му звучеше като тръстикова флейта. То също наклони глава и Миранда видя, че вратът му е слабо подвижен. Кожата му приличаше на кора на растение.

Кастданур посочи колоните светлина.

— Това са господарите на Куор, Свен-га ри.

Миранда нямаше думи. Тези същества излъчваха красотата.

— Кастданур... — усети се, че шепне. — Какво са Свен-га ри?

— Не знам. Те са нещо невероятно, което съществува от зората на времето.

— Никога не съм чувала за Куор или Свен-га ри, а съм живяла много години. Бродя още отпреди да се родиш, но никога не съм виждала подобно нещо.

— Малцина са виждали — обади се Томас зад тях.

Миранда внезапно осъзна нещо.

— Те не са от този свят.

— Да, не са. Но са част от него — отвърна Томас.

— Как е възможно? — Миранда бе поразена от красотата на светещите създания. Носеха се на около стъпка от земята и бяха високи десетина-дванадесет стъпки. Бяха заострени в двата края и по-широки в средата. Някои бяха по-високи, други по-широки, но всички излъчваха светеща аура. Около главите им кръжаха разноцветни светлини. Имаше зелено-златисти, сребристосини, червено-бели и най-различни комбинации. Гледката беше зашеметяваща.

— Никой не знае — каза Томас и пое дълбоко дъх, сякаш се опияняваше от въздуха. — Ако на света има добро, то се намира тук. Тези същества се уникални. Не знам откъде, но чувствам с костите си, че ако нещо се случи с тях, последствията за света ще са катастрофални.

— Могат ли да ме разберат?

— По някаква причина те не могат или не искат да използват човешка реч — каза Кастданур. — Куор говорят от тяхно име.

Миранда кимна и се обърна към Томас.

— Значи затова настоя да се срещнем с магьосниците и жреците и беше толкова притеснен от появата на Ужасите.

— Да. Това, че децата от Бездната са влезли в нашия свят, е тревожно, но самата им поява точно на това място е вече ужасяваща.

— Защо? Какво ще направят? — попита Миранда.

— Ще изсмучат всичко тук. Светът ще се промени... или дори по-лошо...

— По-лошо?

— Кастданур, кажи й.

— Ние, както и валхеру, вярваме, че тези същества са свързани със сърцето на Мидкемия. Ако нещо се случи с тях, светът ще бъде наранен и ще загине.

Изведнъж очите на Миранда се напълниха със сълзи и тя възкликна:

— Какво ми става?

— Свен-га ри говорят с теб — отвърна Кастданур.

— Това са били единствените същества, които валхеру са уважавали и може би дори са се грижили за тях. Никога не се опитали да ги подчинят или наранят, което е уникално за тях като раса. Не ги разбирали, но не били неподатливи на чудесата им. Това може би е бил единственият път, в който валхеру се разчувствали — Томас за момент се замисли. — Според мен Свен-га ри говорят чрез чувствата.

— Да — отвърна Миранда. Очите й бяха пълни със сълзи, гласът й трепереше. — Бих дала живота си за тях.

— Така се чувства всеки, който ги срещне — каза Кастданур.

— Трябва да тръгваме — обади се Томас.

Миранда не искаше да се откъсне от приятната топлина, която излъчваха тези същества, но се налагаше. Тримата тръгнаха обратно и постепенно чувствата взеха да избледняват. Когато излязоха от Горичката на Куор, както я бе нарекла, нещата се върнаха в рамките на нормалното. Тя си пое дъх и разтърси глава, за да проясни мислите си.

— Дали това е някакъв защитен механизъм?

— Ако беше така, за какво щяха да се нуждаят от Куор, а те от нас? — отвърна Кастданур и погледна Томас. — Валхеру не случайно са ни направили пазители.

Воинът сви рамене.

— Спомените ми са непълни, но в думите ти има мъдрост. Аз лично не бих оставил съдбата на света в ръцете на Свен-га ри. Няма гаранция, че дасатите и Ужасите ще реагират като нас на прекрасните им песни.

— Съгласна съм — отвърна Миранда. Преди да тръгне от Острова на чародея беше почти отчаяна, но сега усещаше, че устремът

й се е подновил. Закле се, че няма да позволи тези чудесни същества да бъдат наранени.

Тръгна надолу с нов хъс. Наближаваха ужасни събития, но тя нямаше да се крие по ъглите и да гледа как всичко, което обича, загива. Напротив, щеше да срещне противника в битка и да даде всичко от себе си, за да спаси този свят.

17

ПРЕЛЮДИЯ

Валко замахна.

Противникът му беше опитен и успя да парира, но се откри и младежът го промуши с върха на меча си. Завъртя се бързо, търсейки нов враг, и за малко щеше да бъде повален от удар отгоре. Блокира, като хвана дръжката на оръжието с две ръце, след което приклепна и посече краката на нападателя. Извъртя се, разсече гърлото му и се огледа за следваща схватка.

Неговите хора едва удържаха пълчищата на ТеКарана. Въпросът как бяха открили седалището на Кръвните вещици и ръководството на Бялото трябваше да почака. Може би имаше предател или пък някой заловен член не бе издържал на мъченията. Във всички случаи непоправимото беше станало. Дори да успеяха да победят, което в момента беше съмнително, трябваше да избягат и да се разпръснат. Това щеше да предизвика сериозни трудности в координацията на Бялото.

Валко махна на двама от бойците на Бялото да подсилят десния фланг и огледа обстановката в големия двор. Кръвните вещици се бяха вкопчили в битка с половин дузината жреци, които придружаваха войните на ТеКарана.

Облечените в черно-червени брони нападатели не бяха проблем. Бойците на Валко бяха по-добри. Но надеждите за победа угасваха, защото жреците сякаш вземаха превес над вещиците, а войните на Бялото не можеха да се борят срещу магия.

Внезапно прозвуча нечовешки писък и наред битката се появи някакво същество, поне два пъти по-високо от дасатите. На раменете му имаше мантия от пушек, а кожата му излъчваше синкава светлина. Косата на Валко настръхна от енергията, която се излъчваше от него.

Съществото размаха дългите си ръце, черните му нокти оставяха пушеци рани, където удареха. Първата му жертва беше един от

бойците на Валко, но след това счупи с ръка врата на жрец, който тъкмо бе убил една вещица.

— Назад! — извика младият благородник.

Беше забелязал, че повечето хора около чудовището са от противниците, и веднага реши да се възползва от възможността. Нареди на мъжете си да се изтеглят и остави дворцовите стражи да се оправят със съществото. Кръвните вещици губеха двубоя с жреците и затова той нареди на четирима от войните си да им помогнат.

Те се подчиниха безпрекословно.

Валко нямаше командващ ранг в Бялото, но след започването на нападението преди петнадесет минути спонтанно бе застанал начело и останалите се подчиняваха. Не беше най-опитният воин, но като лорд на Камарийн бе най-високопоставеният благородник. Освен това бе признат за един от най-добрите ученици на Хиреа. Беше успял да удържи катастрофалното положение и сега сякаш имаха шанс да спечелят.

Стига да откриеше как да се справи с чудовището.

Въобще и не помисляше за отстъпление. Това не беше в природата на дасатите. Беше просто — или побеждаваш, или умираш. Но Валко не гореше от желание да жертва живота си — нито живота на останалите — безцелно. Със задоволство откри, че войните, които бе пратил срещу жреците, са си свършили работата. Така сестрите можеха да си починат малко, докато противниците се биеха с чудовището.

Валко изтича до Аударун, която беше изхабила цялата си енергия в битката.

— Какво е това същество?

— Никога не съм чувала за подобно нещо. Дори не знам кой го призова. Жреците изглеждат също толкова объркани като нас.

Младежът махна на хората си да се регрупира и те се подготвиха за защита на вещиците. Бяха останали само шепа от войните на ТеКарана и Валко се вгледа в опитите им да наранят съществото, за да открие някаква слабост. Сестрите зад него започнаха да напаяват със затворени очи — опитваха се да проучат чудовището чрез магия.

То вече почти се бе справило с дворцовите стражи. Валко искаше всичките да загинат, но ги уважаваше за проявената храброст.

Скоро последният останал боец започна да отстъпва и Валко се подразни, когато неколцина от хората му се разсмяха при тази проява на страх.

— Стига! Колкото и да е забавно да видим как този страхливец ще умре, имаме по-важни грижи. Например как да победим това същество.

— Не мога да открия никаква слабост — каза Лурин, която бе застанала до него.

— Не трябва да си тук — отначало бе възприел трудно идеята, че има сестра, но впоследствие започна да открива у Лурин приликите с майка им и се привърза към нея, което беше едновременно приятно и плашещо. Сестрите служеха за скрепяване на съюзи с могъщи фамилии, не бяха нещо, за което да си загрижен.

Нещата, които бе научил от майка си, сега разкриваха нова и плашеща перспектива. Валко откри, че го е грижа за тези наоколо. Целта му беше не само да победи чудовището, но и да защити вещиците и войните, служещи на Бялото. Тези чувства му създаваха вътрешен конфликт вместо простото желание да убие всичко пред себе си.

Внезапно се появиха Мартук, Хиреа, двамата човеци и още четирима воители. Онзи, когото наричаха Пъг, веднага започна заклинание.

Чудовището мигом бе обвито от енергиен купол. По купола се появиха кристали, които излъчваха ярки лъчи и се свързваха един с друг, образувайки мрежа.

Същество се хвърли към мрежата и от рамото му изригна пламък. То нададе болезнен писък, от който Валко настръхна отново. Чудовището продължи да се блъска, но всеки път се нараняваше повече.

Валко го гледаше с нарастваща погнуса. То продължаваше да се стрелка из енергийната клетка, а по тялото му цъфваха димящи рани.

Пъг каза нещо на Магнус и той пристъпи напред и започна друго заклинание. От ръцете му се изстреля енергиен импулс и удари чудовището. То изпищя за последен път и избухна в сребристочервена светлина. В двора се разнесе неприятна миризма на изгоряло.

Двамата магьосници бяха унищожили съществото за по-малко от минута. Мартук и Хиреа гледаха смаяно. Дългогодишният им опит не

ги бе подготвил за подобно нещо.

Пъг и Магнус бяха оставили Накор при Бек и бяха побързали към мястото на срещата, но откриха, че са изгървали Мартук и Хиреа. По зазоряване градът се бе оживил, защото бе дошла дългоочаквана команда за мобилизация. Всички воители трябваше да получат нареждания от ТеКарана по обед на следващия ден.

Магнус бе използвал способността си, за да ги пренесе до градината, а малко след това дойдоха Мартук и Хиреа. След кратка дискусия решиха, че трябва да открият Валко, защото отсъствието на младия лорд на Камарийн щеше да се забележи на сбора. Все пак Пъг успя да ги информира какво са открили в храма на Мрачния.

Мартук огледа касапницата на двора.

— Всички трябва да се махнат. Веднага.

Аударун плесна с ръце и извика:

— Пригответе се за евакуация — обърна се към Мартук и Валко.

— Имаме план за такива случаи. Знаехме, че рано или късно слугите на Мрачния ще открият това убежище.

Невредимите вещици се втурнаха да приготвят най-ценните вещи, а петте ранени лежаха, където бяха паднали. Мартук ги посочи и Аударун кимна.

Старият воин извади меча си и тръгна към ранените. Те бяха затворили очи и стоически очакваха смъртта си.

— Защо? — попита развълнувано Пъг.

— Пътуването ще е трудно — отвърна Аударун. — Ако ги оставим, жреците може да извлекат информация, въпреки твърдостта им. Всички знаем риска и бихме предпочели да загинем, вместо да станем предатели.

— Предателство — каза Хиреа. — Сред нашите редици има предател. Тази атака е твърде добре организирана, за да е плод на случайността. Освен това се случва само няколко дни, преди да нахлуем в света на хората. Мрачният иска да си подсигури тила, преди да започне нашествието.

Пъг се обърна към Аударун.

— Може ли да откриете предателя?

Тя кимна.

— Имаме начини, след като знаем, че трябва да търсим — вещицата повика една от по-младите сестри и ѝ даде нареждания. Жената кимна и се отдалечи. — Готово. Ако предателят не е избягал или загинал по време на атаката, ще го открием.

— Него? — попита Магнус.

— Сестрите преминават през дългогодишно обучение, човеко. Трябва да е някой Низш мъж, защото тук нямаме жени.

— Какво беше това нещо? — попита Валко.

— Същество от бездната — отвърна магьосникът и огледа следите от клането. — Какво точно стана?

— Призори съгледвачите съобщиха, че отряд от дворцовата охрана и група жреци приближават по рядко използвания южен път. Аударун каза да запазим спокойствие, защото подобни групи са минавали и преди, без да разкрият илюзията. Аз обаче наредих на нашите воители да се подготвят.

— Мъдро решение — Хиреа видимо беше доволен от съобразителността на ученика си. Повечето младежи щяха да атакуват, без да изчакат да се уверят дали е необходимо.

— Явно се знаели къде да търсят — каза Пъг.

— От това, което се вижда, си личи, че са дошли подготвени — допълни Магнус.

— Да — каза Аударун. — Отпуснахме се, защото останахме скрити толкова много години. Може би досега просто не сме били достатъчно силни, че да привлечем внимание.

Мартук се приближи към тях и застана до Валко.

— Ще трябва да дойдеш за всеобщата мобилизация. Лордът на Камарийн трябва да се присъедини към Садхарин. Хиреа ще се върне при Опустошителите.

— Не — отсече Валко.

Мартук се намръщи.

— Как така?

— Време е.

— За какво говориш? — попита Хиреа.

— Едва ли ще има друг момент, в който толкова воители от обществата, дворцовата и храмовата охрана да отсъстват. Те ще са в друга реалност — Валко се обърна към Пъг и Магнус. — Вие доведохте Богоубиеца, а аз съм избран да убия ТеКарана. Когато

неговите хора се появят тук, ще решат, че членовете на Бялото са избягали и се крият по дупките като майки и деца. Вместо това ние ще съберем силите си и ще ударим ТеКарана, когато изпрати войските си през портала.

— Водачите на обществата ще видят, че някои от воините им липсват, но ще предположат, че са загинали при Клането. Когато този отряд не се завърне, може би ще заподозрат някои от нас, че сме от Бялото — очите на Валко горяха със страст. — Време е! Мартук, разпространи слух, че съм мъртъв. След това се свържи с нашите хора, но им напомни, че е важно да са потайни. Ще изчакаме, като криеци се деца. След това ще ударим ТеКарана точно когато е най-сигурен в победата си!

Воините се развикаха одобрително, включително Мартук и Хиреа, и Пъг осъзна, че макар да бяха по-разумни от останалите представители на расата си, те са само на крачка от това да се превърнат в кръвожадни главорези. Тук очевидно бе намесено някакво пророчество и Валко нямаше да отстъпи.

Пъг се обърна към сина си.

— Тук няма какво повече да направим. Можем само да се надяваме, че майка ти е подготвила цураните за предстоящото и е успяла да унищожи Лесо Варен.

Магнус уважаваше майка си и упорството ѝ, когато захапеше някаква задача, но се съмняваше, че би успяла да се справи с некроманта.

Овациите заглъхнаха и Валко се обърна към тях.

— А вие какво ще правите?

Пъг се замисли. Почваше да се убеждава, че времето му на този свят изтича.

— Ако ще действате срещу ТеКарана, Накор трябва да реши какво да прави с Бек — не беше сигурен дали младежът е предреченият Богоубиец. Имаше много неща, които не разбираше, включително причината да дойдат в този свят. Нямаше представа дали Накор може да хвърли светлина върху тези мистерии. Но във всички случаи не искаше да изоставя дребосъка, а щеше да върне и Бек на Мидкемия, ако не му бе писано да загине тук. — Надявам се, че ще успеете да свалите ТеКарана и да разклатите властта на Мрачния. Аз

трябва да си тръгна, защото вашите воители ще атакуват света, който едно време смятах за свой дом. Така че засега ще дойда с вас.

Валко прецени думите му и кимна.

— Може ли да ни пренесете с магия?

— Ако искате да се върнем в градината, мога да взема петима — каза Магнус. — Ще се наложи да направя няколко курса.

— Веднъж ще е достатъчно — отвърна Валко. — Ще вземеш само мен, Мартук, Хиреа и баща ти — обърна се към останалите воители. — Придружете сестрите до новото им скривалище. Пазете ги! Ако ние не успеем, вие ще сте семената на новото Бяло.

Воините отдадоха чест на младия лорд.

— Да тръгваме — каза Валко. — Имаме много работа и съвсем малко време.

— Достатъчно ясно ли се изразих, лорд Ерик? — попита Миранда.

Ерик фон Даркмоор се отпусна в голямото си кресло и въздъхна.

— Да, Миранда. Дори да не беше, Накор нямаше да си прави труда да ме поддържа жив, ако ситуацията не беше критична. Този факт е достатъчен сам по себе си, за да гледам крайно сериозно на всяко предупреждение от Конклава — той се размърда и направи гримаса.

— Добре ли си?

— Не. Умирам отново — погледна през прозореца към любимата си гледка. Слънцето залязваше над пристанището на Крондор. — Нямам нищо против смъртта, но самото умирање ме съсипва — той посочи големия сандък до леглото си. — Моля те, отвори го и ще намериш една малка стъкленица. В торбичка от черно кадифе.

Миранда отвори сандъка и извади торбичката. Ерик внимателно развърза връзката и хвана стъкленицата. Махна запушалката и изля съдържанието в устата си. После остави стъкленицата на масата.

— Край. Това беше последната доза. Свърших еликсира на Накор, който ме държеше в добра форма... като за стотинагодишен.

— Мислех, че си по-близо до деветдесет — каза Миранда.

— Истината не бива да разваля драматичния ефект — отвърна той с усмивка. Лицето му започна да възвръща цвета си и бръчките

взеха да изчезват.

— Колко време ти остава?

— Не знам. Може би няколко месеца — Ерик въздъхна. — Уморен съм. До мозъка на костите. Седемдесет и пет години служа на Короната. Вече заслужавам почивка.

— Всички заслужаваме — Миранда реши да не зачеква темата, че тя и съпругът ѝ се борят със силите на злото още отпреди Ерик да се е родил. Все пак той беше служил предано и бе изнесъл своя дял битки. Никога не се беше женил, нито имаше деца. Това правеше живота му доста по-тъжен в сравнение с нейния. Освен това беше остарял, докато тя продължаваше да прилича на жена в края на тридесетте.

Ерик плесна с длани по облегалките на креслото.

— Не мога да направя нищо по повод на първото ти искане. Кралят е непреклонен. Той не храни добри чувства към съпруга ти, а още по-малко към цураните.

— Защо? Империята и Кралството са в мир след Войната на разлома. Цураните дори ни помогнаха в битката при Сетанон. Имате повече неприятности с Кеш, за последните десет години, отколкото с цураните за цял век.

— Ти не говориш за няколкостотин или за няколко хиляди бежанци. Става дума за милиони. Повече цурани от населението на Кеш и Кралството, взети заедно. Никой херцог няма да ги приеме. Кой ще ги изхранва?

— Те могат да работят. Те са добри занаятчии и фермери.

— Те са от друг свят. Дори графът на Ламът няма да е доволен, а той е от цуранско потекло! Те са твърде голяма заплаха.

Миранда знаеше какъв ще е отговорът, но беше длъжна да настоява.

— Ти колко ще вземеш?

— Аз? — херцогът се засмя и жизнеността взе да се връща по лицето му. — Ще си затворя очите, ако натикаш няколко хиляди в Ябон и Крудий. Няма да ми пука и ако пробутах още няколко хиляди по селата около Зъбите на света. Да му мислят граничните лордове. Но няма как да бъда верен на клетвата си, ако не изпълнявам заповедите на моя суверен. Съжалявам, Миранда.

— Някакви идеи?

— Бих ти предложил Новиндус. Все още се възстановява от опустошенията на Изумрудената кралица и може да поеме много цурани. Ако искат, да завладяват целия континент. Тук няма да ни пука.

— Каспар е там в момента. Говори със свой приятел.

— Дано да има по-голям късмет, защото ти нямаш никакъв — той въздъхна отново, но този път от емоции, а не от умора. — Гарантирам ти, че и Джим Дашър Джеймисън няма. Дядо му е хитър и коварен, също като собствения си дядо, който си беше подло копеле. Той е лоялен на Короната, така както ти си отдадена на твоята кауза. Джим няма да повлияе на дядо си, който пък няма да повлияе на краля. Тоест няма да приемат нито един цурански фермер в Източните предели.

— А какво става с втората ми услуга?

Ерик се ухили.

— Това е друга работа — изправи се и Миранда видя, че годините му сякаш изчезват. Вече приличаше на мъж в средата на петдесетте. Все още във форма и опасен. — В Западните предели е бъркотия, но е време подчинените ми да си изкарат хляба. Ще се оправят и без мен.

— Какво предлагаш?

— На теб ти трябва генерали за цуранската армия, а аз съм генерал. Или по-точно — рицар-маршал, което значи, че командвам генералите.

— Принцът ще те пусне ли?

— Принцът ще се боядиса в зелено и ще отиде да танцува на площада, ако му кажа, че е добра идея.

Миранда се засмя.

— Едмунд не е лош човек. Но всеки с малко акъл ще ти каже, че е пратен тук като временен управник, защото е бездеен и в Изтока не ги е страх, че ще стане твърде амбициозен — Ерик внезапно стана сериозен. — Може би ще сме на ръба на гражданска война, когато се върна. Стига въобще да се върна. Заклевам те да пазиш тайна. Здравето на краля се влошава.

Миранда се разтревожи. Кралят беше млад и нямаше мъжки наследник.

— Какво му е?

— Никой не знае, но подозирам, че е нещо тежко. Всички доверени жреци вече го прегледаха и щях да се обърна за помощ към вас, но не мога да го убедя да ви се довери. Здравето му се влошава с всяка година. С кралицата нямат мъжки деца, а принцесата е на седем години. На трона на Крондор се въртят поредица братовчеди и кралят ги размества през няколко години, за да не станат твърде амбициозни.

— Ерик, какво ще стане, ако кралят умре утре?

— Принц Едмунд и още десетина роднини ще цъфнат в Риланон и ще изявят претенции за трона пред Събранието на лордовете. Всеки ще си има достатъчно поддръжници. Ще започне купуване и продаване на гласове, точно както старият ми приятел Ру въртеше далавери с житото и овеса. Доколкото ми е разправял, търговията е по-гадно нещо и от войната. Ако никой от кандидатите не постигне консенсус със Събранието, ще се отделят фракции и може да се стигне до сблъсък.

— Гражданска война.

— Да. Не сме имали такава от дълго време.

— Кой е най-близкият потомък на Кондуин?

— Труден въпрос. Лорд Хенри от Крудий. Хари е чудесен човек, но неговият прапрадядо Мартин, брат на крал Луам, се е закле, че потомците му няма да изявяват претенции към короната. Навремето може да е било отлична идея, но сега ми се иска да си е държал езика зад зъбите — Ерик беше видимо раздразнен. — Хари би имал безусловната подкрепа на западните благородници, а и на част от източните. Само че мнозина от тях не могат да го подкрепят точно заради тази клетва. Така че единственият, който може да предотврати гражданската война, най-вероятно ще я предизвика, ако някой предяви претенции към трона от негово име.

— Не ти завиждам — каза Миранда.

— Единственият друг Кондуин е дете. Принц Оливър, син на починалия брат на краля, Ричард. Още е само на шест.

Миранда погледна през прозореца. Беше взело да се здрачава.

— Ще те оставям. Кога ще можеш да ми помогнеш с цураните?

— Трябва да довърша делата си и да посрещна моя наследник утре. Лорд Джон Девре от Батира ще пристигне към обед от Саладор. Ще трябва да изтърпя церемонията по предаване на поста и оттегляне от служба. Принцът ще настоява да ми даде земи, които няма да видя,

та да ми носят доход, който няма да имам време да похарча. Накратко, ще се освободя след три дни.

— Ще дойда лично, за да те отведа до разлома — Миранда направи пауза. — Имам едно предложение.

— Кажи.

— Ако нещо се случи с краля, ще е разумно принц Едмунд да отиде в Риланон и да се провъзгласи...

— За регент на принц Оливър — усмихна се Ерик. — Вече го обсъдихме с лорд Джеймс.

— Накор каза, че си много умен за ковач.

Ерик я погледна тъжно.

— Има дни, а и утрешният се очертава такъв, когато наистина съжалявам, че не си останах ковач.

— Напълно те разбирам. Ще се видим след три дни.

— Да. Три дни.

Миранда изчезна. Ерик остана да седи умислен.

Каспар премести коня.

— Шах.

Генерал Пракеш Аленбурга въздъхна.

— Предавам се. Ти си най-добрият, с когото съм играл от години.

— Просто късмет — отвърна Каспар. — А и ти беше разсеян.

— Така е. Говорих с махараджата за твоето предложение.

Каспар очакваше отговора на махараджата. Беше пристигнал преди два дни и откри, че столицата на Мубоя е във възход. На хълма над града се изграждаше нов дворец, за да замени старата цитадела, която напомняше на Каспар за неговия дом в Оласко. Сякаш беше напуснал херцогството си преди векове.

— И той как реагира?

Аленбурга се облегна назад и сбърчи чело.

— Като се има предвид, че не си виждал обичния ни владетел, със сигурност знаеш как да го заинтригуваш.

— Това е опит, придобит в дългогодишно уговаряне на съседите да не те смачкат, докато кроиш планове как да ги завладееш — отвърна Каспар сухо.

Аленбурга се засмя.

— Много точно казано. Както предложи при предишната ни среща, махараджата ожени най-малката си сестра за втория син на краля на Оканала и така подsigури южната си граница. Но се оказва, че новата принцеса не може да търпи докосването на принца. Който, от своя страна, въобще не се занимава с нея, а предпочита да проиграва богатството на баща си и да го пилее по курви. Освен това се състезава със специално построени лодки, ако можеш да си представиш подобна глупост. Въобще, нашият владетел не е доволен от сегашното статукво. Така че предложението ти да приемем армия, готова да се закълне във вярност, и да я разположим по южната граница, е много примамливо. Но махараджата се притеснява доколко ще са лоялни тези войници?

Каспар сви рамене. Очакваше подобна реакция.

— Предполагам, че думата на един чуждоземец няма голяма тежест, но те са най-преданите хора, които съм виждал. Ако се закълнат на махараджата, ще са готови да си отрежат палците при негова заповед.

— Вярвам ти, Каспар. Мисля, че успях да те преценя добре при кратките ни срещи. Ти си бил много горд мъж, който се е смирил. Освен това си доста добър военен. Според мен си бил благородник.

— Добре си ме разчел.

— Ти никога не си ме лъгал. Може би защото не ти се е налагало. Иначе не се съмнявам, че щеше да си убедителен като млада курва, която се кълне в любов на някой богаташ.

Каспар се засмя.

— Вярно е, че съм премълчавал истината, когато ме е устройвало.

— Какво предлагаш?

— Ела с мен. Има неща, които не мога да ти кажа, но които трябва да знаеш. Ако аз съм те преценил правилно, ти си лоялен не само на владетеля, но и на народа си. Знаеш, че махараджата си търси претекст, за да довърши започнатото. Исква да завладее всичко до Града на Змийската река и да изгради империята си. Ти знаеш рисковете. Вие трупате сили, но същото правят и враговете ви, включително Оканала.

Аленбурга прокара ръка през сивата си коса.

— Каспар. Защо не приемеш службата при мен? Ще те направя мой заместник и ще командваш армиите на Мубоя.

— Загубих интерес към завоеванията преди известно време. Знам какво е, а знам как е и от другата страна.

— Тогава върви на служба при Оканала — засмя се Аленбурга.
— Срещу теб ще ми е много по-интересно, отколкото срещу тези смешници. Единствената причина да не сме ги помели е, че ни свърши времето и ресурсите.

— И хората — Каспар си спомни мъртвите тела на Бандамин, жена му Йойхана и сина им Йорген и как командирът на обоза скърбеше над тях. — Останахте без хора.

— И затова реши да ни предложиш няколко хиляди ветерани?

— Нещо такова. Макар че ще са повече от няколко хиляди.

— Колко повече?

— Колко ти трябва?

Аленбурга се облегна и го изгледа съсредоточено.

— Подозирам, че имаш повече, отколкото ще са ми нужни.

— Повече, отколкото ще трябва на когото и да е.

— Колко повече?

Каспар усети, че надеждата му се изпарява.

— Генерале, доколкото знам в каква ситуация са цураните, може да се окаже, че няма да им остане голяма армия. Но ако са достатъчно умни, ще избягат навреме. Това би означавало около милион воини и три пъти повече цивилни с жените и децата.

— Четири милиона? — възкликна генералът с искрено изумление. — Каспар, нашето население е по-малко от милион.

— Знам. Съмнява ме, че на целия континент има повече от четири милиона.

— Всъщност колко са цураните?

— Не знам точно. Но според последните преброявания за данъците преди седем години са били около двадесет милиона заедно с робите.

— Човек понякога чува истории и слухове, но смята, че са твърде преувеличени. Като дете съм слушал за Войната на разлома. Беше почти като легенда. Тук, на изток, рядко идват търговци от вашия континент. Знаем, че сте там, но рядко поддържахме контакт. Войната на разлома беше невероятна история, за чужденци от друг свят, които нападат Островното кралство. Десетгодишна война с финален сблъсък. Почти като в легендите. Нито веднъж не чухме за стратегиите,

логистиката и осигуряването на ресурси, които съпътстват една война. За нас това беше само приказка.

— Но не и за жертвите, генерале. Може да ти се стори невероятно, но познавам хора, които са преживели войната, както и следващата, която опустоши този континент, и за тях това не са легенди.

— Но милиони цурани?!

— Ще ти разкажа всичко, но нямаме много време.

— Каспар, знаеш, че вероятно ще препоръчам на махараджата да приеме поне част от бежанците ти, ако мога да съм сигурен, че ще се държат както трябва.

— Значи трябва да ги видиш — отвърна мрачно Каспар.

— Така ли? — Аленбурга го погледна над дъската за шах. — И как предлагаш да стане това?

— Уредил съм ти и целият ти щаб да вземете участие в нагледната демонстрация на цуранските бойни способности.

— Сега вече взе да ставаш нагъл.

Каспар се усмихна.

— Нека ти разкажа за дасатите — и спокойно заобяснява ситуацията на Келеуан. Минутите постепенно преминаха в часове. По някое време се появи адютантът на генерала, но бързо беше отпратен. Когато Каспар приключи с историята, вече бе настъпила нощ и палатът бе затихнал.

Генералът си пое бавно дъх.

— Невероятна история.

— Кълна се, че е вярна до последната дума.

— Милионна армия без ефективно командване?

— Имам нужда от теб. Цураните имат нужда от теб. Разполагам с офицери, но не са достатъчно. Имам един много опитен командир, отличен тактик и логистик — Ерик фон Даркмоор. Няма да излъжа, ако кажа, че аз не му отстъпвам. Но ни трябва стратег. Ако дойдеш на Келеуан и ни помогнеш да изградим защита, ще разбереш за какви воини ти говоря. Те са лоялни, корави и безстрашни. Само че ми трябва върховно командване, при това пълен щаб. И то бързо.

— Колко бързо?

Нещо на колана на Каспар започна да жужи и той бързо го откачи. Беше сигнално устройство, изработено на Острова на чародея

по поръчка на Миранда. Всеки член на Конклава с военно образование носеше такова, от Каспар до Джоми, Серван и останалите момчета.

В момента жужаха устройствата на ключови офицери от Ролдем, Риланон и Крондор. Това означаваше, че дасатите са започнали нашествието си на Келеуан.

Каспар погледна твърдо генерала.

— Веднага.

18

НАШЕСТВИЕ

Жената изпищя.

— Помогнете ми! — притискаше бебето към гърдите си. Беше покрита с кръв и някаква оранжева течност, непозната за скаутите.

Жената се приближи и конете запристъпваха нервно. Единият разузнавач слезе на земята и се приближи да погледне бебето. След това поклати глава и погледна спътника си. Детето беше мъртво.

Другият ездач отвърна с жест, че ще продължи с патрула, а другарят му да отведе жената до армейския лагер. Там имаше жреци, които щяха да ѝ помогнат и да кажат молитва за бебето.

Първият разузнавач продължи да успокоява жената, а другият пришпори коня си по северния път. Преди два дни бяха получили сведения, че е било нападнато малко село в подножието на планината. Изпратиха най-бързия ездач на юг, а след това чрез магия вестта стигна до Свещения град. След няколко часа бе дадена заповед за мобилизация и започнаха да се събират воители от всички кланове. Сборният пункт бе малък кавалерийски пост на рода Амбукар близо до мястото на нападението. Местните конници бяха едни от най-добрите в империята и задачата им бе да патрулират из северните хълмове.

През вековете основната им цел бе да внимават за нападения на воините на тюн, така че бяха в добро състояние да отвърнат на дасатите. Ездачът изкачи един хребет и погледна на север. Пътят и селото, което се бе сгушило в една долинка, бяха част от обичайната му зона за патрулиране и той я познаваше по-добре и от лицето на сина си. Повечето сгради изглеждаха непокътнати, но в другия край на площада, до кладенеца, две пушеха, но това по-скоро се дължеше на кухненските огньове, отколкото на нападатели.

Жената, която бяха срещнали на пътя, бе единственото доказателство за атаката. Сто и двадесетте жители, служещи на клана Амбукар, бяха изчезнали. Скаутът беше опитен следотърсач и бързо разбра какво се е случило.

Селото беше ударено от отряд ездачи. Или поне така изглеждаше, макар че следите не приличаха нито на кон, нито на нийдра, нито бяха оставени от тюн. Той огледа по-подробно и видя следи от влачене. За момент ги гледа объркано, след което осъзна, че нападателите са омотали жителите в големи мрежи и са ги отнесли.

Беше твърде опитен, за да се съмнява в очите си, но в това нямаше смисъл. Като новобранец бе изкарал една кампания отвъд Кървавото море — сражаваха се срещу изгубените племена Цубар. Жестоките джуджета използваха хората като роби. Но никой робовладелец нямаше да влачи така стоката си, рискувайки травми и смърт. Обикновено пленниците се оковаваха в колона или се товареха на фургони.

Първото нападнато село беше на половин час езда. Ако побързаше, можеше да настигне ездачите — те щяха да се бавят заради пленниците. Пътят беше само един, защото от едната страна се спускаха бързеите на река Гагаджин, а от другата имаше стръмен склон. И беше тесен — можеха да минават максимум по трима ездачи или една каруца.

Скоро видя облаците прах отпред и разбра, че настига нападателите. Крайно време беше, като съдеше по кървавите следи. Ако селяните бяха нахвърляни в мрежите, както предполагаше, мнозина вече щяха да са мъртви. Задушени и смазани от тежестта на останалите.

От следващия хълм щеше да види селото. Скаутът пришпори коня си и го спря на билото.

Нападателите яздеха същества, каквито нямаше нито тук, нито на Мидкемия, и влачеха мрежи с натъпкани вътре тела. Слабите писъци показваха, че някои от клетниците са още живи. Това, което обаче привлече вниманието му, се намираше напред.

Над село Тастиано се издигаше сфера. Беше висока поне триста стъпки и сякаш бе заровена наполовина в земята. Това означаваше, че има диаметър шестстотин стъпки. Явно беше някаква магия, защото първият дасатски ездач мина през стената ѝ като през пушек.

Двама от неприятелите се обърнаха и скаутът разбра, че са го забелязали. Ездитните им животни изглеждаха бързи и той също извърна коня си и го пришпори в галоп. Жребецът беше отгледан и за издръжливост, а не само за скорост, така че може би щеше да

изпревари противника. Трябваше да отнесе предупреждение. В последните мигове, преди да се обърне, видя, че сферата се увеличава.

Великият Томатака изрече заклинание. Двамата дасатски жреци издигнаха защитна бариера, но единият бе изпепелен от огненото кълбо. Вторият отхвърча на почти тридесет стъпки и се удари в една скала, достатъчно силно, че да потроши костите си.

Битката продължаваше цяла сутрин. Хиляди цурански воители се стичаха в тесния проход, който водеше към закътаната долина. Бяха на юг от село Тастуано, което се намирало в склоновете на Стената, планинската верига, бележеща северната граница на империята. Един от двата основни притока на река Гагаджин течеше през тази долина.

Дасатите бяха подбрали добре мястото на десанта си, защото имаше само един достъп — тесен проход на няколко стъпки над реката. Гагаджин течеше бързо и имаше стръмни брегове, което правеше невъзможно използването на лодки срещу течението. Ако тръгнаха на юг, нашествениците щяха да влязат в провинция Хокани и да заплашат старите имения на Минванаби, които сега принадлежало на императорската фамилия. Оттам можеха да се насочат към град Джамар и после към Равнинния град и Залива на битката, където все още съществувало оригиналният разлом, от който бе започнала войната с Мидкемия. Можеха да завият и на югозапад и да нападнат Силмани, най-северния град на Гагаджин, а оттам да се смъкнат към каквото бе останало от Кентосани, Сулан-Ку и старите имения на Акома, където се намирало императорът.

Томатака беше един от дузината магьосници, които бяха решили да се включат в тази ответна атака, щом научиха, че нашествието е започнало. Империята беше в хаос, макар че редът беше възстановен донякъде благодарение на императорските едикти. Десетки хиляди воители бяха потеглили в поход, но повечето щяха да пътуват още дни. Все пак първите няколко навлязоха в прохода призори.

Великият се огледа. Ушите му все още бучаха от експлозията. Десетки дасати продължаваха да се изсипват от Черния купол. Беше непрогледен като нощта и с размерите на малка планина, откъдето идваше и името. Отвътре не излизало никаква светлина и нямало врати и прозорци, но дасатите преминаваха през стената без проблем.

Стотици цурани бързаха нагоре по прохода и жертваха живота си, за да спрат дасатското настъпление. Главата на Томатака още бучеше и той не можеше да им помогне с някакво заклинание. Реши да се изтегли назад, за да се поосвести. С тревога установи, че Черният купол се е разширил. Преди на ръба му имаше поразено от светкавица дърво и щръкнала скала. Сега вече бяха изчезнали от поглед. За последния час сферата се бе увеличила с десетина метра.

Той се обърна и заслиза покрай настъпващите воини. Някъде долу имаше кавалерийско подразделение. Конете бяха рядкост на Келеуан, но благородните фамилии поддържаха известен брой. Разбира се, нямаше да ги жертват в щурм нагоре по тесния проход. По-скоро ги пазеха в случай, че дасатите достигнат равнините.

Магьосникът знаеше, че това ще се случи. Беше видял как се бият воините им и как гинат сънародниците му. Империята, а и целият свят, не можеха да разчитат само на цуранската храброст и отдаденост.

Новоназначеният Върховен главнокомандващ Пракеш Аленбурга огледа помещението. В древни времена тук бяха живели лорд Сезу и легендарната му дъщеря Мара, известна по-късно като Господарката на Империята. Аленбурга не разбираше напълно значението на тези имена, но бе започнал да оценява дълбочината на цуранската история. Всичко на този свят говореше за древни времена и дълбока традиция. Това бе велик народ и той бе обзет от някакво странно уважение. Може би защото неговата нация бе млада и не страдаше от историческите капани, с които се сблъскваха цураните.

Аленбурга се поклони на императора. Все още го болеше глава от заклинанието, с което предната вечер бе научил цурански само за час.

— Залагам живота си, че ще понеса голямата отговорност, която поставяте в ръцете ми, ваше величество.

Император Сезу, кръстен на последния управник на този род, наклони глава.

— Ние ви благодарим, главнокомандващ — огледа помещението. До Аленбурга стояха Каспар от Оласко и Ерик фон Даркмоор. Зад тях беше импровизираният им щаб — Джоми, Серван, Тад, Зейн и още множество офицери от Кеш, Ролдем и Кралството. Две от момчетата

щяха да служат като адютанти на Каспар, а другите двама на Ерик. Императорът кимна и на щаба. — Благодарим и на вас, които дойдохте да защитите нашия свят.

Владетелят се обърна към цуранските благородници, които се бяха стълпили в другия край на помещението. Залата вършеше работа на провинциален благородник, но бе малко тесничка за имперското командване.

— Благодарим и на оцелелите наследници на великите родове за вашето разбиране. В тази тежка ситуация трябва да се доверим на чуждоземците. Затова нареждаме да им се подчинявате безпрекословно в тази война. Сега вървете да подготвите войниците си, защото сме в страшна опасност — пое си дъх и каза високо и ясно: — За Империята!

— За Империята! — извикаха събраните благородници. Каквото и да мислеха за новия си главнокомандващ, щяха да стиснат зъби и да се подчиняват.

— Пригответе се за поход, ваши благородия. Свободни сте — каза генералът.

Всички се обърнаха към императора.

Владетелят седеше спокойно, но пръстите му бяха побелели от стискане на трона. Аленбурга разбра, че е нарушил протокола, и сведе глава.

— Ако Небесната светлина позволи...

За момент императорът не помръдна, след което кимна.

— Ще се съберем след един час, през което време искам да се подготвят сведенията от разузнаването. Всички воители трябва да са готови за поход максимално бързо. Логистичната подкрепа също трябва да бъде уредена. Ще действаме рязко и решително.

Цуранските благородници се поклониха като един и излязоха от помещението. Аленбурга се обърна към хората от Мидкемия.

— Трябва да обсъдим някои неща. Командната верига е в този ред: Каспар, Ерик и генерал Шавон. Ако нещо се случи с мен, Каспар застава начело — обърна се към младия владетел и заговори с искрено съжаление: — Ваше величество, простете ми бъдещите нарушения на протокола, но трябва да си вършим работата. Ще ми позволите ли?

— Разбираме. Ще наблюдаваме мълчаливо.

Каспар кимна на генерала да продължи. Двамата бяха измислили титлата върховен главнокомандващ по две причини. Първо, за да се покаже, че Аленбурга няма никакви амбиции, и второ, за да се избегнат подозренията, че титлата на Военачалник и Властелин на войната е присъдена на чужденец. Въпреки задаващото се нашествие това можеше да предизвика брожения сред традиционалистите.

Обикновеното население тепърва чуваше мълвата за унищожаването на Съвета и все още не знаеше за десанта. Аленбурга огледа помещението.

— Трябва ни план, но преди това трябва да сме наясно с ресурсите си — обърна се към заместниците си. — Какво знаем досега?

Каспар посочи картата.

— Пробивът е тук, в малка долина на двадесет и пет мили нагоре по реката. Около десет хиляди цурански воители се приближават от две посоки, тук и тук — той посочи реката и източните планини. — Ако дасатите пробият защитната линия, могат да тръгнат във всяка посока. Според мен най-добре за тях ще е да продължат на юг, по пътя покрай реката. След като свършат бързеите, ще могат да я ползват за придвижване и да транспортират припасите си по нея.

— Не мисля така — каза Ерик.

— Защо? — попита Аленбурга.

— Ще трябва да установят нов пост надолу по реката, а това ги поставя в риск. Те са по-добри воители, но засега ние ги превъзхождаме като численост. Ако ги заобиколим във фланг, тилът им ще се окаже в реката.

— Според мен ще тръгнат на запад — пръстът му посочи западните равнини. — След това ще завият на юг и ще нападнат Силмани. Там има само пасища и ферми.

Аленбурга се втренчи в картата, опитваше се да си представи терена.

— Аз бих избрал това място — той посочи източно от град Силмани. — Ако се ориентирам правилно, там има няколко брода и голяма гора на юг, от която да си набавят дърва за обсадните машини. Така няма да се притесняват от коя страна им е реката, ако контраатакуваме.

Джоми започна да се върти и след като никой не му обърна внимание, прочисти гърлото си.

— Капитане, искате да добавите нещо? — каза Аленбурга, без да се обръща. Момчетата бяха временно повишени, за да имат повече авторитет пред цураните.

— Генерале, не се обиждайте, но не мислите ли, че пропускаме нещо?

— Какво?

— Тези дасати не са хора, нали?

— Какво точно искате да кажете? — попита нетърпеливо Аленбурга.

— Ами... цураните се по-различни от нас, но все пак са хора. Можем да предположим как ще мислят. Но дасатите са нещо друго. Ами ако не им пука за жертвите при пробива или не им трябва дървета за обсадни машини? Тогава какво, сър?

Генералът се намръщи.

— Момчето е право. Насреща ни не е човешка армия — обърна се към императора. — Ваше величество, има ли как магьосниците ви да ни пренесат до фронта, за да огледаме със собствените си очи?

— Веднага ще наредя, генерале.

Аленбурга благодари и добави:

— И да донесат нещо за пиене, докато чакам. Главата ми все още кънти като наковалня.

Ерик се ухили.

— Знам какво имаш предвид.

Слугите донесоха столове и освежителни напитки. Докато чакаха появата на магьосник, новите цурански командири започнаха да се опознават.

— Вижте там! — посочи Каспар.

Беше на следващата сутрин и офицерите от щаба наблюдаваха разширението на река Гагаджин от един хълм. Аленбурга погледна в указаната посока и видя, че нова колона дасатски воини се включва в схватката.

— Явно са отворили нов портал в сферата — каза Миранда, която стоеше до Каспар.

Черният купол вече заемаше по-голяма част от долината и се извисяваше над околните хълмове. Продължаваше да расте, точно както бе предрекла Миранда след пристигането си от Мидкемия. Тя и още стотина цурански магьосници бяха опитали всички налични заклинания срещу сферата, но без никакъв ефект. Това, което бе научила при бягството си, явно не можеше да се използва в този случай. Очевидно жреците на Мрачния бяха намерили начин да контрират човешката магия.

— Проклятие! — възкликна Аленбурга.

— Какво има? — попита Ерик.

— Фон Даркмоор, какво е съотношението на жертвите? — попита върховният главнокомандващ.

— Двадесет към едно.

— По-скоро тридесет — обади се Каспар.

— Цураните са най-безстрашните воители, които съм виждал — каза старият генерал от Мубоя. — За мен е чест да ги командвам — и кимна на лорд Джеурин Анасати, който беше почти дете, но в момента управляваше едно от най-влиятелните семейства в империята. Бяха го взели в щаба по политически причини, но момчето се оказа добър ученик и Каспар го бе зачислил към другите си адютанти, Тад и Зейн. Младият лорд прие комплимента на генерала мълчаливо.

— Но не искам да пиляя живота им напразно — продължи Аленбурга. — Каспар, искам да заемеш позиция южно от хълмовете, където реката навлиза в равнините. Трябва да си достатъчно далече, за да не те нападнат, но и достатъчно близо, за да може да ги отрежеш, ако тръгнат да те заобикалят от югоизток или югозапад. Досега не съм видял кавалерия и обсадни машини, така че очаквам пехотен щурм — според Миранда и другите магьосници дасатските жреци бяха намерили начин да държат армията жива достатъчно дълго, за да си свърши работата, но не можеха или не искаха да го прилагат към ездитните животни и машините. Миранда бе обяснила защо дасатите трябва да стоят в сферата или да използват магия на открито — заради разликата в енергийното състояние. Аленбурга бе схванал основната концепция и нямаше нужда от подробности. След като излезеха от сферата, воините се опияняваха от енергията и след няколко часа умираха.

— Ще се справим, освен ако не ни нападнат с летящи килимчета — каза Каспар.

— Има още нещо. Искам да измислиш план, с който да ги забавиш. Трябва да прекосят тази територия за три дни, а не за един. Можеш ли да го направиш?

Каспар кимна.

— Вече имам идея.

— Добре. Накарай един от магьосниците да те прехвърли там и почвай да проучваш терена.

Каспар се подчини, а Аленбурга продължи да наблюдава конфликта. Оценяваше мълчаливо всяка схватка и се възхищаваше на героизма на цураните. По едно време заговори тихо, така че да го чуят само Ерик и Миранда.

— Ако имах десет хиляди от тези войници, щях да завладее цял Новиндус. Каква зашеметяваща храброст!

— Ще загинат до един, за да спасят света си — каза Ерик.

Аленбурга понижи глас още повече.

— Не могат.

Ерик погледна новия си командир. Бързо беше преценил, че Аленбурга е един от най-добрите стратегии на своето време и заслужава не само подчинение, но и приятелство.

— Защо? — попита той също толкова тихо.

Аленбурга се обърна към Миранда.

— Дасатите отварят нови портали при всяко разширяване на Черния купол, нали?

Тя кимна.

Ерик пребледня.

— Това значи, че мащабът на атаките им ще се увеличава.

— Като дете не бях силен в математиката, но сферата удвоява големината си всеки път, нали?

Миранда кимна отново.

— Това е експоненциално.

— Значи, че ако днес има четири разлома, утре може да са осем, след седмица шестнадесет, а до месец шестдесет и четири?

— Вместо десетки дасати тук ще пристигат хиляди — отвърна Миранда.

Аленбурга кимна, сякаш това потвърждаваше най-лошите му страхове.

— Трябва да се прегрупираме. Нашите мъже умират ненужно — видя червен проблясък до ръба на сферата. — И не само войниците. Миранда, изтегли магьосниците ни.

Миранда не беше свикнала на военния протокол и не скочи да изпълнява заповедта.

— Защо? Точно те нанасят по-големи щети на дасатите.

Генералът ѝ обясни търпеливо:

— Вярно е, но когато се уморят от убиването на воини, стават лесна плячка за жреците. Доколкото знам, дасатите имат много повече жреци за жертване, отколкото ние магьосници. Освен това имам за тях по-важна работа от мятането на огнени топки.

— Каква? — настоя Миранда.

— Рядко ми се налага да се обяснявам. Но ти не си войник и ще ти разясня, за да може после да предадеш думите ми на цуранските магове. В момента най-голямото ни предимство е теренът. Аз не го познавам, но лорд Джеурин и полевите командири са наясно. Трябва да се възползваме от това. Другото предимство, което може да ни дадете и за което всеки генерал би продал душата си, са мигновените комуникации. Ако цуранските магьосници не смятат, че е под достойнството им, ще могат да предават заповедите ми на различните части. Плановете рядко оцеляват след първия час на битката. После печели командирът, който се ориентира по-добре и успее да разположи силите си правилно, дори да отстъпва по численост.

— Значи мислиш, че можем да победим дасатите?

— Не. Това е невъзможно. Губим тридесет войници срещу един техен. Засега имаме предимство в магическата мощ, но маговете се изтощават. Рано или късно ще загубим прекалено много и жреците ще пометат останалите. Не, можем единствено да ги забавим и да ти дадем повече време.

— За какво?

— Да спасиш колкото се може повече хора. Ние ще загубим. Не можем да спасим този свят без някаква божествена намеса. Трябва да се евакуираме.

Миранда замълча за момент.

— Разбирам. Ще се върна в Събранието и ще започна да разработвам план за евакуация максимално бързо.

— Не знам къде ще ги сместиш, но всеки, който остане тук, ще загине — каза старият генерал от Мубоя.

Миранда изчезна, а Аленбурга видя, че Ерик фон Даркмоор го гледа въпросително.

— Какво?

— Мислиш да останеш, нали?

— А ти?

— Аз съм по-възрастен от теб, нови приятелю. Ако някой ще остава, по-добре да съм аз.

Аленбурга се усмихна.

— А аз, нови приятелю, не мисля, че ще мога да се върна при моя владетел, да слушам местните клюки и политически интриги и да знам, че съм се отказал твърде рано. Нямам желание да умирам, но ако ще оцелея, то ще съм последният, преминал през разлома, а ако загина, то ще е спасявайки колкото се може повече хора.

Ерик кимна и го потупа по рамото.

— Ще ми се да те бях срещнал по-рано.

— И аз. Омръзна ми да падам на шах от Каспар, а доколкото чувам, ти си доста по-слаб играч.

Въпреки касапницата долу Ерик се засмя. Само след миг обаче веселието му се стопи.

Мартук, Хиреа и Магнус гледаха как Пъг затваря очи.

— Опитвал съм това нещо само на моя свят, при това едва няколко пъти. Не знам дали ще успея.

Пъг се мъчеше да използва магическо зрение, за да види какво се случва в убежището. Преди малко в градината на Делмат-Ама се бе чул силен шум. Сякаш стотици хора бягаха отгоре и вдигаха по-голяма глъчка от Великото клане.

Зрението на Пъг си проби път през почвата и той вече виждаше какво става. Никога не беше наблягал на този тип заклинания и нямаше голям талант, но само за миг успя да схване ситуацията.

Отвори очи и каза:

— Убиват наред.

— Кой? — попита Мартук.

— Всички. Легионът на ТеКарана подкарва хората към Черния храм. Все едно гонят дивеч към ловджии.

Мартук и Хиреа се спогледаха.

— В нашата история никога не се е случвало подобно нещо... — старият инструктор поклати глава. — Трябва да направим нещо.

Пъг се облегна назад, уморен от заклинанието.

— Мисля, че трябва да изчакаме още.

— Защо? — попита Мартук и се изправи, сякаш бе готов да се качи горе и да надникне сам.

— Ако провеждаш такава мащабна операция — каза Пъг с нетърпелив тон — и знаеш, че някои от Низшите са много добри в криенето, какво ще направиш?

Мартук мълчеше.

— Ще оставиш воини, които да се появят по-късно и да ги изловят, след като излязат от скривалищата си, глупако — каза Хиреа.

Мартук сякаш щеше да се нахвърли срещу стария си другар, но след кратка вътрешна борба пусна дръжката на меча и седна на един стол. Овладея гнева си и се обърна към Пъг.

— Какво предлагаш?

— Да изчакаме. Скоро ще мине и втората вълна.

— А след това?

— Ще се опитаме да открием някак си Валко, както и Накор и Бек. Трябва да сме бързи, защото Мрачният вече се задейства. Жертва десетки хиляди, за да разшири нашествието на Келеуан. Сигурен съм, че ще избие целия свят, ако се наложи.

— Целият свят?! — възкликна Хиреа. Пъг му беше обяснил за Ужаса, който се представяше за Мрачния бог на дасатите, но той все още не можеше да схване пълната концепция.

— Защо не? — отвърна Магнус. — Има още единадесет свята. На Косриди има милиони дасати за убиване, като свърши тук. А след това може да се прехвърли на някой от следващите.

— Как стигнахме дотук? — попита старият инструктор.

— Поколения наред сте живели в лъжи и манипулации — отвърна Магнус.

Пъг кимна и каза:

— Нека ви разкажа за Войните на хаоса — и започна да им обяснява за видението си в Кулата на изпитанията на Келеуан и за всички истории, които бе научил впоследствие. Борбата на двата слепи бога, възходът и падението на валхеру, битката при Сетанон. Говореше, без да преувеличава, а воините го слушаха мълчаливо.

— Мислиш ли, че тази война се води и тук? — попита Мартук накрая.

— Мисля, че тя съществува във всеки аспект на реалността. Това е една и съща битка. Балансът във вселената е нарушен и ние се борим да го възстановим. Винаги ми се е струвало нелогично това да е двубой само между доброто и злото, защото те не могат да съществуват едно без друго. В противен случай биха се обезсмислили. В моята реалност няма място, доминирано от злото, като дасатската империя. Но ето, че вие, агентите на Бялото, се мъчите да върнете баланса. Защото злото не може да съществува без контраста на доброто.

— Не разбирам — призна Хиреа. — Но ще приема обяснението ти.

— Не е просто — каза Магнус. — Някъде в миналото се е получил пробив между цялостната вселена и Бездната. Оттам е дошло нещото, което наричате Мрачния. Той е изкривил баланса толкова много, че е успял да измести вашето божество на злото и е заел неговото място. След това силата му е нараснала и е прогонил останалите богове.

Магнус знаеше, че Пъг бе споменал за талноите на Мидкемия.

— Сигурно така и няма да разберем кой им е предложил убежище на нашия свят. Може би ако се завърнат... балансът в тази реалност ще се възстанови по-бързо.

Отгоре се чу шум и всички замръзнаха. Отново се разнесоха звуци на ожесточено преследване.

— Ще може да тръгнем скоро — каза Пъг.

— Надявам се Валко и неговите хора да са в безопасност — обади се Магнус.

— Трябва. В противен случай всички сме загубени — отвърна Хиреа.

— Къде са те? — попита Пъг.

— Подготвили сме едно място за подобен случай. Не е ползвано досега. Близко е до древния вход на палата, който ще ни отведе в покоите на ТеКарана. Планът е да нахлуем вътре, да убием ТеКарана, преди стражите да ни пометат, и да вземем престола.

— Да вземете престола ли? — попита Пъг. — В какъв смисъл?

Мартук и Хиреа са спогледаха.

— Все забравям, че въпреки маскировката ви липсват сериозни познания за нашата култура. Ако убия моя приятел в битка, е едно. Тогава ще донеса чест и слава на моето общество и мога да взема всичко от трупа. Но ако убия баща си, ставам глава на клана и вземам титлата. Както стана с Валко, когато уби Аруке. Ако успея да взема главата на суверена си, всичко негово става мое.

— Ако Валко убие владетеля, той ще стане новия ТеКарана — дообясни Хиреа. — Защо мислиш, че управниците се обграждат с фанатично верни талнои?

— Но това означава... — започна Магнус.

— Че някой трябва да убие Мрачния — довърши Пъг. — Иначе царуването на Валко ще е кратко.

— Какво предлагаш? — попита Аленбурга.

— Цураните са най-храбрите войници, които съм виждал, но им липсва организация над ротното ниво. Координирането на този план може да е трудно — Каспар погледна младия Джеурин Анасати. — Приятелю, имам тежка задача за теб.

— Каквото заповядате, господарю.

Цуранското командване се намираше в шатра, издигната на половин миля от мястото, където реката се спускаше в равнините. Прахът от битката вече се виждаше, а скоро щяха да чуят и шума. Дасатите изтикваха цураните постепенно и Каспар търсеше вариант да забави настъплението, както бе поискал генералът. Миранда и половин дузина магьосници се бяха появили след началото на евакуацията и бяха готови да помогнат с каквото могат.

Генералът се обърна към Каспар, който говореше с младия цурански благородник.

— Искам да пресрещнете авангарда тук — той посочи между сегашното им местоположение и първите хълмове от двете страни на

реката. — Искам и две подразделения, с колкото войници съберем от двете страни. Лорд Джеурин, вие ще започнете да отстъпвате бавно, като подмамвате дасатите. А ние ще ги обградим и ще ги притиснем.

Младият благородник отдаде чест и излезе да даде нареждания на подчинените си.

— Ами тези, които идват след авангарда? — попита Каспар.

Аленбурга се обърна към Миранда.

— Можете ли да ги забавите за около час?

Тя въздъхна.

— Ще опитаме.

— Как върви евакуацията?

— Зле. В момента отварят втори разлом, към Новиндус, но ще отнеме поне ден. Единственият отворен в момента е в тясна стаичка в Събранието и прекарваме твърде малко хора. Освен това те излизат на остров в Морето на сънищата, в спорната зона между Кеш и Кралството. Добрата новина е, че хиляди цурани се отправят към разломите и когато ги задействаме, ще могат да преминат.

— Хиляди — повтори Ерик фон Даркмоор тихо, но премълча това, което си мислеха всички. Ако не се случеше чудо, щяха да загинат милиони цурани.

Три часа след обяд беше дадена заповед за отстъпление и оцелелите цурани започнаха да излизат от каньона. Дасатите ги последваха, но спряха, когато видяха строената в равнината армия.

Тридесет хиляди войници бяха разделени на три отряда. Облаците прах отзад показваха, че идват още, и командирът на дасатите разбра, че се изправя срещу достоен противник. Досега беше просто клане, в което неговите воители имаха тотално предимство, но им беше трудно да се приспособят към енергийното ниво на тази реалност. За всеки убит от цураните имаше по двама болни, които трябваше да се върнат в Черния купол. Там жреците се грижеха за тях и убиваха най-отслабналите.

Въпреки това през портала продължаваха да прииждат нови воители, а сферата се разширяваше. Каспар и останалите офицери смятаха, че там вече е разположен пълен щаб.

От разказите на Миранда за нейното пленничество знаеха, че това не е просто място на десант, а началната точка, от която щеше да почне трансформацията на света, за да стане годен за дасатите. Хората от Мидкемия съзнаваха съвсем ясно, че техният свят е практически на една крачка от Келеуан.

— Скоро — каза Ерик. Бяха достатъчно далеч от бойното поле и нямаше да участват в схватка, освен ако планът не се провалеше тотално, но той бе изтеглил меча си по навик. Беше участвал пряко в твърде много битки и имаше нужда да го чувства в ръката си.

Миранда и останалите Велики се бяха разположили на един хълм в западна посока, откъдето имаха добра видимост. Трябваше да изчакат уговорения сигнал, да атакуват тила на колоната и да нанесат максимални поражения. Срещу тях, скрита в една долина, се намираше цуранската кавалерия. Шест хиляди конници, готови да ударят при заповед.

— Идват! — каза Аленбурга.

Дасатите се приближаваха, но с бавна крачка, а не с обичайния устрем.

— Добре — каза Ерик. — Приеха гамбита.

— Да се надяваме, че никога не са играли шах.

Каспар се ухили.

— Да се надяваме, че младият ни лорд ще удържи хората си да не реагират като цурани.

Дасатите се приближаваха бавно към чакащата армия.

— Стрелци! — извика главнокомандващият. В този момент му се искаше да има поне няколко катапулта и требушета.

Развя се флаг и рота стрелци лашики изпрати залп стрели във въздуха. Дасатите явно не познаваха този елемент от военното изкуство. Стотици воители паднаха пронизани. Останалите просто ги прегазиха и продължиха марша си напред.

Аленбурга понечи да даде нова заповед, но Каспар го спря.

— Чакай!

— Колко още?

— Една минута. Сега!

Аленбурга даде знак на Джоми, който чакаше на кон в подножието на хълма. Младежът кимна и смуши животното към отстъпващите цурани. Имаше само една задача и знаеше какво точно

да прави, но това не намаляваше притесненията му. Там, където отиваше, щеше да стане доста напечено.

Последва нов залп стрели, а Джоми стигна до лорд Джеурин.

— Заповед от главнокомандващия. Сега е моментът!

— Настъпление! — извика младият господар на Анасати. — Напред!

Цураните бяха получили точни инструкции за ролята си в битката. Тези в центъра знаеха, че почти сигурно ще загинат, но като един пристъпиха напред. Врагът бе по-силен от всичко, което бяха срещали, и бе решен да затрие всичко на този свят.

Каспар се обърна към останалите на наблюдателния пост.

— Започва се.

19

КОНТРАУДАР

Пъг даде сигнал.

Отново бе изпратил зрението си напред. Пътят бе чист, без очевидни капани.

— Време е — каза той на Валко. — Сега или никога.

Мартук, Магнус, Хиреа и Пъг бяха изминали опасния път от градината на Делмат-Ама до скривалището на Валко, грамадно помещение, което събираше около хилядата воители на Бялото.

Заповедите бяха прости, но им бе трудно да ги приемат. Беше им наредено да не се бият, а да се скриват. Да се спотайват като жени и деца, докато не получат други нареждания.

Съобщенията се пренасяха от верни на Бялото Низши. Въпреки годините подготовка за малко щяха да закъснеят. Половин дузина ключови пратеници бяха загубени в масовия лов на жертви за Мрачния. Стотина воители бяха загинали в бой с дворцовите стражи. Всеки боец, останал в града след мобилизацията, се смяташе за враг. Лоялните бяха далече и се подготвяха за нашествие на Келеуан. В града бяха останали само хората на ТеКарана и храмовата охрана.

Валко извади меч си и нареди на бойците да са тихи и предпазливи. Пъг се учуди на дисциплината, защото обикновено дасатските воители не признаваха неща като предпазливост и тишина.

Някой дръпна една ръчка, част от стената се отмести и разкри тъмен тунел нагоре. Валко тръгна напред. Пъг за пореден път бе впечатлен от дасатското зрение, което им позволяваше да се движат без факли.

Навлязоха в тъмнината.

Каспар даде сигнал на Серван и той пришпори коня си, сякаш го гонеха хиляда демона. Беше извадил меч си, но задачата му бе да предаде съобщение на притиснатия Анасати, който удържаше тежестта

на дасатското настъпление. Успя да се добере до лорд Джеурин и изкрещя:

— Сега! Сега, милорд!

Цуранският благородник бе само на седемнадесет. По време на клането на Съвета семейството бе загубило главата си, тоест баща му, първия съветник и военния командир. Въпреки огромната загуба младежът демонстрираше интелигентност и решителност. Беше готов да се защитава, но не бързаше да влиза в схватката, докато не получи разрешение. Сега трябваше да отстъпва с бой, но вече нямаше нужда войниците му да умират, докато го защитават. Той отдаде чест на Серван и извика:

— Отстъпвай в ред. Отстъпвай!

Серван го видя да се втурва напред през отстъпващите войници, които се опитваха да задържат устрема на стотиците дасати. Младежът беше отприщил яростта от убийството на баща си. Прескочи един от повалените си хора и посече дасата, който го беше пробол.

— Назад! — викаше Джеурин. — Отстъпвайте бавно!

Друг дасатски воин се хвърли напред, но мъжете от двете страни на лорда го посрещнаха. Индивидуално цураните бяха по-слаби, но се бяха обучавали заедно с години, а и защитаваха младия си господар. Единият пое тежък удар с щит и падна на колене, но другият се възползва от възможността и прониза дасата под мишницата. От раната бликна фонтан оранжева кръв, а тримата цурани отстъпиха нова крачка.

Дасатът опита да вдигне меча си, но не можа.

Оръжието се изплъзна от пръстите му и той падна на колене. Един от войниците щеше да пристъпи напред, за да го доубие, но Джеурин го дръпна за яката на бронята.

— Не! Отстъпвайте. Бавно! — огледа се и промърмори учудено: — Работи! Планът на чуждоземеца работи.

Цураните натискаха от всички страни, освен в центъра, където Джеурин отстъпваше. Това принуждаваше дасатите да вървят напред, като повече не можеха да вземат участие в боя. Само гледаха безпомощно как цураните съсичат тези пред тях. Ако продължаваха да настъпват, само щяха да избутат собствените си хора към чакащите цурани.

Най-старшият командир се оглеждаше, несигурен какво да предприеме. Дасатите никога не бяха изпадали в такава ситуация.

Аленбурга наблюдаваше сцената със задоволство.

— Този младеж е достоен за имперските почести — каза той на Каспар и Ерик.

— Всички са достойни — отвърна Ерик.

Дасатите бяха притиснати още по-натясно и Аленбурга очакваше момента, в който авангардът щеше да бъде откъснат от основните сили, идващи от Черния купол.

— Сигнализирайте на Миранда, че е време! — каза той, когато моментът настъпи.

Един от близкостоящите войници започна да размахва зелено знаме.

Миранда видя сигнала и каза високо:

— Сега!

Дузина Велики се издигнаха във въздуха с абсолютна координация. Всеки от тях вдигна по още двама магьосници и така тридесет и шестимата имаха чудесен изглед към падината между реката и хълмовете. Дасатите бяха разкъсали линиите си и тези в падината се чудеха какво става с битката на по-малко от половин миля от тях, а командирите им не можеха да решат как да действат. Миранда не беше военен специалист, но бе наблюдавала достатъчно битки, за да разбере, че дасатите са по-зле от цураните с координирането на голяма армия. Не беше съвсем наясно с плана на Каспар, но оттук се виждаше, че сработва.

— Напред! — извика тя.

Тридесет и седемте магьосници полетяха във формация към дасатите и започнаха да изсипват смърт от небесата.

— Гледайте! — викна Джоми.

В далечината, от другата страна на битката, се виждаха стълбове пушек, колони огън и ярки светлини. Тад се усмихна.

— Никога не дразнете Миранда.

— Хайде — каза Зейн и махна към командния пост. — Трябва да се връщаме.

Бяха заедно за пръв път от месеци и се наслаждаваха на новите си постове, макар все още да не можеха да свикнат. Джоми беше най-самоуверен, но и четиримата съзнаваха, че са неопитни младежи, натоварени с голяма отговорност.

След нападението срещу Съвета цуранското командване беше опустошено. Малкото останали опитни благородници бяха разпределени на ключови места в империята и не присъстваха днес. Повечето фамилии бяха загубили не само главите си, но и съветници, командири и други служители, които щяха да са безценни в тази война.

Сега десетки хиляди войници чакаха заповеди от чужденци, предадени от други чужденци на неопитни командири, които бяха съветвани от воители с ранг на сержанти. Малкото останали ветерани бяха разположени на ключови места със задачата да координират атаките.

— Засега планът работи — каза Зейн и посочи към скупчените дасати.

Успяха да се доберат до шатрата невредими.

— Стрелци! Прицелете се! — извика генерал Аленбурга.

Най-добрите стрелци в империята — лашиките, стреляха с параболоа, та стрелите да падат директно върху позицията на противника. Дасатите не носеха щитове и бяха безпомощни.

Джоми спря коня си, скочи на земята, подаде поводите на един слуга, изтича до щабните офицери и отдаде чест.

— Генерале, заповедите са предадени. Очакват вашия сигнал.

— Не още — отвърна възрастният командир от Новиндус.

Каспар погледна Аленбурга и Ерик и видя, че на лицата им е изписано мрачно задоволство, че са скроили капан на дасатите и ще избият мнозина, без да дадат тежки жертви.

Стрелите продължаваха да се сипят върху враговете.

— Просто не мога да повярвам, че нямат щитове — каза Ерик.

— Въобще не смея да гадая как мислят тези същества — отвърна Аленбурга. — И защо носят само мечове, и то еднакви? Може би са толкова обвързани с традициите, че не им се позволява нищо друго.

— Ако видението ми е истинско, а засега изглежда така, то те са странен и извратен народ, който се е отказал от нововъведенията преди векове — обясни Каспар.

— А може би се мислят за неуязвими? — предположи Ерик.

В далечината летящите магьосници продължаваха да тормозят основната сила на врага.

Каспар се засмя горчиво.

— Още час магически обстрел и ще загубят суетата си.

— Може би — каза Аленбурга. — Обаче се чудя къде са жреците им и защо не отвърщат на магическите атаки?

Миранда започваше да се изморява, но все още черпеше сила от възможността да се развихри срещу противника. Не беше изпитвала толкова силен гняв от Войната на студенокръвните. Тези същества я бяха пленили и измъчвали и заплашваха живота на съпруга и сина ѝ. Сега беше радостна, че има възможност за отплата.

Но с всяка минута ѝ ставаше все по-трудно да се съсредоточава. Огледа се и видя, че много от магьосниците показват същите признаци на изтощение.

Събра всичките си останали сили и отпрати надолу огромно кълбо от алена енергия. То имаше две цели. Първо, щеше да нанесе тежки щети на дасатите, които не можеха да излязат от прохода заради спрелите си другари. Втората цел бе да покаже на Аленбурга, че е време да прати кавалерията.

Лорд Толкадеска, шестнадесетгодишно момче, което не бе участвало в кавга, а камо ли в битка, видя аленото кълбо, опита се да придаде сила на гласа си и размаха оръжие.

— Напред!

Хилядата конници, които се спотайваха в едно дърво западно от мястото, където бе спряно дасатското нападение, се задвижиха като един. Момчето може и да нямаше опит, но ездачите бяха ветерани. Конете се бяха появили на Келеуан по време на Войната на разлома. Касуми Шинцаваи първи бе осъзнал ползата от кавалерията и неговата фамилия се бе заела с развъждането.

През последвалите години много благородници се бяха запалили по конете и се бе стигнало до сериозен внос. Сега цураните се гордееха, че леката им кавалерия не отстъпва на тези в Мидкемия, включително на легендарните конници ашунта от Кеш.

Всеки ездач гореше от желание да отмъсти на нападателите заради вероломното нашествие. Бойците нямаха търпение да се

включат в битката. Зад първите хиляда имаше още два отряда.

Лорд Харуми Толкадеска се помоли на добрия бог Чочокан да не посрами предците си в тази важна мисия.

— Атака! — извика той и вдигна меча си. Никой не забеляза, че гласът му потрепери.

Земята се разтресе от тътена на хилядите копита. Дасатите усетиха вибрациите, преди да чуят шума, защото маговете отгоре продължаваха да ги засипват със смъртоносни заклинания.

Цуранската кавалерия удари десния фланг на противника и се възцари абсолютен хаос. Всеки дасат можеше да излезе срещу няколко пешаци, но срещу кавалеристи нещата се обръщаха. Много чуждоземни воители бяха отхвърлени назад и падаха върху отстъпващите си другари. В блъсканицата някои се затъркаляха по склона и нападаха в реката, където бяха обречени заради тежките си брони.

Лорд Харуми Толкадеска замахна, но бе лесно блокиран от един опитен противник, който го дръпна за крака и го смъкна от седлото. Момчето се удари силно в земята и преди да успее да се превърти, дасатът заби меча си в традиционната кожена броня и прекъсна линията на рода Толкадеска, който водеше историята си от хиляда и петстотин години. Цуранските бойци наоколо отбелязаха, че момчето не посрами предците си и умря мълчаливо.

— Добре, отстъпват — каза Аленбурга и се обърна към Зейн. — Отиди до предните линии и кажи на нетърпеливите цурански капитани да не навлизат в последната долина, ако се стигне дотам — Зейн отдаде чест и забърза към коня си. — И гледай да останеш жив.

— Слушам, сър! — Зейн отново отдаде чест, яхна коня и препусна.

— Добре мина — каза Ерик.

— Да — отвърна Каспар. — Но това е само една битка.

— Дасатите едва ли ще се набутат пак в такъв капан, освен ако не са пълни идиоти — добави Аленбурга. — Не мога да си представя как разсъждават, но ако съм на техния командир, ще потърся начин да вкарам собствената си кавалерия — въздъхна и погледна снишаващото се слънце. — Днес беше дълъг ден. Знаем ли дали се сражават нощем?

— Нямаме информация за това — отвърна Каспар.

— Младият Джоми е прав. Не бива да правим предположения — Аленбурга се обърна към останалите офицери. — Започнете да прибирате ранените и издигнете защитни укрепления. Искam да се подготвим за евентуална нощна атака.

Следващата атака започна по смрачаване.

Пъг се послуша и вдигна ръка, та останалите да изчакат. Беше се нагърбил с ролята на разузнавач, защото беше най-могъщото същество в отряда, може би с изключение на Магнус. Синът му стоеше до Валко и трябваше да го опази на всяка цена.

Откакто бяха влезли в тунела, се чуваха всякакви звуци. Шумът се бе усилил, когато приближиха до прохода, който според Мартук водеше към Черния храм. Пъг не можеше да определи какви са тези звуци, но го караха да настръхва.

Махна на отряда да продължи. Хилядата воители на Бялото се движеха бързо. Никой не знаеше още колко време дворцовите стражи ще избиват населението, но атаката трябваше да се състои, преди те да се върнат.

Пъг усети напред движение и пулсът му се ускори. Отдавна очакваше сблъсък с жреците. Преди да потеглят, бе попитал Валко и останалите за всякаква информация относно предстоящото. За съжаление бе получил мъгляви отговори. Членовете на Бялото знаеха само за този древен проход, който можеше да ги отведе до двореца.

ТеКарана беше защитен от хиляди талнои. Пъг реши да не споделя, че това са само мъже в брони, а истинските божества се намират на неговия свят. Владетелят живееше изолирано от останалите жители. Имаше си дори собствени слуги, различни от останалите Низши, обслужващи двореца. Разполагаше с голям харем, пълен с жени от най-благородните семейства. Досега не беше признавал свой син. Дори нямаше сведения кога и как е взел трона от своя предшественик. Всичко се основаваше на слухове. Вероятно някой от лидерите на останалите планети щеше да го наследи, но само най-близкото обкръжение знаеше как работи системата.

Пъг спря. Тунелът свършваше. Стената пред тях беше изградена от стандартните черно-сиви камъни. Той махна на Валко да се

приблужи и попита:

— Има ли път, или трябва да събарям стената?

За пръв път, откакто се бяха срещнали, Валко изглеждаше впечатлен.

— Можеш да я събориш?

— Не и безшумно.

— Спокойно, има път — и пак за пръв път Валко се усмихна.

Мартук и Хиреа се приближиха и тримата започнаха да опипват стената. Въпреки магическия си взор Пъг не можеше да разбере какво търсят. След няколко минути Хиреа успя да задейства механизма, стената се плъзна надясно с лек грохот и разкри проход нагоре.

— Хайде — каза Валко и останалите го последваха в двореца.

Накор дръпна Бек. Младежът беше облечен със странната броня на талной, добре позната на дребосъка от времето, прекарано в пещерата на Мидкемия в почти мистичното проучване на десет хиляди истински талной. Тези тук бяха просто фанатични воители, носещи древни брони. Червено-черните брони на дворцовата стража бяха по-скромно украсени от златната, която носеше Бек, но и двата вида бяха много по-натруфени от оригиналните. Сякаш слугите на Мрачния имаха нужда да са по-впечатляващи от съществата, които бяха заменили.

Накор беше чул заповедта да отидат в двореца и бе успял да замъкне младия воин в един килер, преди той да реагира. Бек не беше оспорил решението му, но след часовете в тясната стаичка започваше да става нетърпелив.

— Още малко. Скоро ще дойдат — каза тихо Накор.

— Кой? — попита младежът.

— Пъг и останалите.

— А след това какво? Искам да правя нещо.

— Още малко, приятелю — прошепна Накор. — После ще направиш нещо, което ще ти хареса много.

Въпреки обзелата я умора, Миранда се насили да опита още едно заклинание за шпионаж. Изведнъж отвори очи широко и потръпна,

сякаш някой я беше шамаросал.

— Какво става? — попита Аленбурга и се намръщи.

— Заболя ме.

— Как така? — включи се Каспар от Оласко.

— Издигнали са някаква бариера против шпиониране.

След първата битка бяха пристигнали още две дузини магьосници. Появата им бе добре дошла, защото втората атака бе започнала след залез. Цураните бяха прибегнали до различна тактика, защото не вярваха, че дасатите ще се оставят да бъдат обградени отново.

Аленбурга бе накарал рота цурански сапъори да издигнат колкото се може повече прегради на мястото, където реката навлизаше в равнината. Така дасатите не можеха да се изсипят масирано, освен ако не спираха да разрушават бариерите или не прибегнеха до плуване.

След това, малко преди атаката, бяха сглобени дузина тежки балисти и два требушета. Отрядите по хълмовете обсипваха авангарда на дасатите със стрели, като всяка пета стрела беше запалена. През това време требушетите запращаха бурета с масло в прохода. Бъчвите се пръскаха и маслото покриваше всичко. Отначало пожарът тръгна бавно, но след това се превърна в огнен ад, който принуди много от дасатите да скочат в реката. Тези, които не се удавиха, бяха посрещнати от цурански копиеносци, които им пречеха да изкачат стръмния бряг.

След час противникът се отказа от щурма и се оттегли.

Сега се опитваха да разгадаят следващия ход на дасатите. Тъкмо затова Миранда бе опитала със заклинанието.

— Съжалявам, но това никога не ми е било силата — каза тя.

Четиримата уморени млади капитани чакаха наблизко. Зейн почти заспиваше прав и от време на време Тад го ръчкаше. Това привлече вниманието на генерал Аленбурга.

— Предайте на командирите мъжете да си починат. Искam стражи по хълмовете на миля в двете посоки. След това се сврете някъде и поспете.

Младежите побързаха да изпълнят заповедта и да се отдадат на почивка.

Аленбурга се обърна към Миранда.

— Не разбирам от изкуството ви, но изглеждаш, сякаш можеш да проспиш цял месец. Имам шатра, на около миля в тила. Там има легло и храна — махна на един войник да я придружи. — Благодарности на теб и останалите магьосници. Съмнявам се, че щяхме да оцелеем без невероятните ви умения.

Миранда се усмихна вяло.

— Благодаря. Ако имате нужда от мен, ще се появя за минута.

Аленбурга погледна към Черния купол.

— Не мисля, че ще видим нашите приятели до сутринта. Може да виждат в тъмното като котки, но им дадохме доста храна за размисъл — Миранда тръгна след придружителя си, а генералът се обърна към Каспар и Ерик. — Точно това ме тревожи най-вече.

— Какво си мислят ли?

— Да.

— По време на последното нападение ми хрумна нещо — каза Ерик.

— Ами защо не го каза? Не ми изглеждаш от срамежливите.

Ерик се усмихна.

— Искях да видя дали няма да има и трета атака.

— Какво имаш предвид? — попита Каспар.

— Защо въобще предприеха втора атака? Можеха да ни държат на разстояние, докато сферата се разшири. Даже се чудя, защо изобщо нападат? Защо не изчакат купола да се уголеми?

Аленбурга потърка лицето си.

— В очите ми има прах като за цяла пустиня — обърна се към двамата си заместници. — Това са много въпроси, на които нямам отговор. Чудя се как Кралството е успяло да отблъсне цураните едно време.

— Проучвал съм архивите от тази война — каза Ерик. — Доколкото мога да преценя, просто цураните не са били достатъчно сериозни.

— Дванадесетгодишна война да не е била сериозна?

— За тях е било просто поредната схема в голямата политическа игра.

— Не искам да си представям какво е щяло да се случи, ако са били сериозни — обади се Каспар.

— Ами какво — днес родният ни език щеше да е цурански — отбеляза Аленбурга. — Само че ако се провалим сега, наследниците ни няма да говорят дасатски.

— И какво ще правим? — попита Каспар.

— Ще чакаме — генералът потърси къде да седне и си хареса един плосък камък. — Лошото е, че нямам идея какво планират чудовищата в купола. Добрата новина е, че на сутринта ще имаме три пъти повече войници.

Ерик се настани до него.

— Нещо ми подсказва, че ще имаме нужда от тях.

Каспар остана прав. Взираше се в Черния купол, сякаш се опитваше да го пробие с поглед.

— Но дали ще са достатъчно? — промърмори тихо.

Йоаким от Ран беше нервен. Притесняваше се всеки път, когато бе негов ред да пази десетте хиляди талноя. Беше нервен и защото другият магьосник от смяната беше на неговите години, двадесет и шест, имаше още по-малко опит и спеше като заклан отвън.

Конклавът се грижеше за тези неща от доста време. Йоаким не знаеше много освен инструкциите си. Трябваше да наблюдават талноите на смени от по двама, без да предприемат никакви действия, и да пратят вест, ако се случи нещо странно.

Той не беше наясно какво точно означава „странно“, но със сигурност нямаше да му хареса. Нещата в пещерата го изнервяха. Стояха в редици, като чудовищни играчки в еднаквите си брони, и не помръдваха...

Йоаким примигна. Дали един от талноите не помръдна? Той настръхна, сърцето му се разтупка. Взря се и зачака, но не видя никакво движение. Реши, че е игра на въображението му, но не можеше да се успокои.

Дали не трябваше да събуди Милтън, другия маг? Не, само щеше да си навлече подигравки. Пое си дъх, за да се успокои. Намести без нужда единствената факла в поставката ѝ и реши, че трептящата светлина му е изиграла шега. Отново се учуди колко надалеч се осветява тази огромна пещера. Пое си отново дъх и насочи вниманието си към тома в скута си. Не беше от най-силните ученици и трябваше да

зазубря по-сложните заклинания. Особено се мъчеше с тези на кешийски, защото езиците не му се удаваха.

Съсредоточи се върху страницата и постепенно потъна в четене. Изведнъж долови ново движение с крайчеца на окото си и подскочи. Някъде в предната редица на талноите...

Трябваше да обуздае въображението си. Всичко си беше както преди. Дали? Не знаеше какво да прави и зачака с разтуптяно сърце.

Първият страж, който забеляза хората на Валко, загина, преди да осъзнае какво става. Пъг беше решил да действа максимално просто и използваше заклинание за физически контрол, с което захвърли мъжа към отсрещната стена. Имаше същия ефект като падане от петстотин стъпки. Звукът със сигурност щеше да привлече вниманието на останалите стражи. Целият коридор беше опръскан с оранжева кръв.

— Впечатляващо — каза Мартук на Магнус. — Ще внимавам никога да не ядосвам баща ти.

— Умно — отвърна младият магьосник. Проявата на чувство за хумор у дасат го изненада. Макар че в сравнение с останалите дасати Мартук беше почти човек. Освен това беше учуден и от гневното избухване на Пъг. Явно баща му бе натрупал напрежение след пристигането им във втората реалност. Не се притесняваше за себе си, но очевидно се тревожеше за него, Накор и странния Ралан Бек.

Магнус знаеше, че баща му не му е казал всичко. Освен това още не можеше да разбере каква е ролята на Накор и Бек. Но се бе научил да вярва на родителите си. Въпреки големия му талант още като дете му бяха позволили да се развива със собствен темп, без да го пришпорват, макар че майка му често губеше търпение. Това му бе позволило да овладее много добре изкуството си. Знаеше, че един ден ще задмине двамата си родители, но това щеше да се случи след десетилетия. В момента бе по-важно да оцелее през следващите минути, отколкото да мисли за бъдещето.

Пъг зави зад ъгъла и се озова в широка галерия, пълна с талнойски стражи. Очевидно бяха резервен отряд, защото от помещението във всички посоки излизаха десетина дълги коридора.

Някои от стражите бяха свалили шлемовете си и Пъг изведнъж осъзна, че голямото им предимство всъщност идва единствено от това, че изглеждат като легендарните непобедими талнои.

Не се поколеба. Вдигна ръка и над дланта му се появи кълбо от синкава енергия, в което играеха светкавици. Той го метна право сред стражите. Сферата се пръсна и светкавиците полетяха, зашеметяваха всеки, когото докоснеха. Някои стражи падаха и почваха да се гърчат на пода, други замръзваха внезапно. Почти една трета от ротата бе поразена от заклинанието.

Хората на Валко нападнаха.

Двестате талнои бяха изненадани и не можаха да реагират организирано. Голяма част бяха избити, докато страдаха от ефектите на магията. Срещу останалите се изправяха по двама-трима воители на Бялото и всичко приключи бързо. Всички талнои бяха изклани, а Валко бе загубил само двама бойци. Имаше и десетина ранени.

Пъг огледа коридорите. Накъде ли щяха да продължат? Над всеки вход имаше енергиен символ, видим само за дасатското зрение — очевидно тукашния еквивалент на крайпътна табела. Магьосникът огледа всичките и установи, че един е доста по-голям от останалите. Може би това беше знакът на ТеКарана.

Валко сякаш разчете мислите му и посочи същия символ.

— Натам.

Пъг погледна дългия тунел, водещ към покоите на ТеКарана.

— Магнус, ела до мен. Още не сме срещали жреци и нищо чудно да се сблъскаме с голям брой накуп.

— Магията ти е впечатляваща, човеко. Все пак се опитай да си по-внимателен, защото някои от тях са агенти на Бялото. Имаме няколко високопоставени жреци, които може да са си намерили причина да не участват в убийствата в храма. Предполагам, че ще се присъединят към нас, щом нападнем.

— Да се надяваме — прошепна Пъг. — Но засега ще ги приемам за врагове, докато не сме сигурни в обратното — махна на сина си. — Поддържай визуален контакт, но ако се наложи, се върни, за да защитиш лорд Валко.

Магнус не каза нищо, но щом баща му тръгна напред, го последва.

Накор най-после чу това, което чакаше.

— Хайде, Бек. Ще ти намерим битка.

— Чудесно. Започна да ми омръзва да стоя на едно място — каза едрият младеж.

Затичаха се към звуците на схватката.

— Като стигнем, те моля да убиваш само тези с брони като твоята. Другите не ги закачай.

— Добре, Накор.

— А, вземи да си махнеш шлема, че нашите хора да могат да те познаят.

— Добре, Накор — Бек свали шлема си и го хвърли настрани.

— Нали запомни какво ти казах? — попита дребосъкът, когато наближиха.

— Да. Може ли да убивам вече?

— Върви.

Коридорът извеждаше в голям открит двор, където очевидно се водеше сериозна битка. Ако се съдеше по заслепяващите светлини и оглушителния шум, Пъг и Магнус бяха точно там, където ги искаше. Накор усети, че наближава времето, когато дългогодишно подготвяните му планове ще се осъществят.

Притесняваше се единствено дали тотален безумец като Ралан Бек ще успее да изиграе ролята си. Съдбата на трите свята и животът на всички, за които го бе грижа през последните стотина години, щяха да рухнат, ако Лесо Варен не изпълнеше очакваното от него. Имаше моменти, в които това да си комарджия не беше никак добре.

20

ЗАВРЪЩАНЕ

Пъг изрече ново заклинание.

За момент жреците бяха обгърнати в експлозия от множество ярки светлинки. Това бе достатъчно Магнус да завърши своето заклинание. От протегнатата му ръка излетяха десетки хиляди малки диамантчета. Красотата им беше измамна, защото те се забиха в жреците като миниатюрни бръсначи. По кожата им започна да избива оранжева кръв и те нападаха като мухи, защото в мозъците им бяха пробити десетки дупчици.

Нахлуха още половин дузина жреци, спряха за момент и после започнаха да нападат талноите. Пъг забеляза, че всеки от тях е завързал бял колан на кръста си.

Валко се обърна и вдигна меча си, защото от коридора към тях тичаше огромен страж, без шлем.

— Стой! — извика Пъг. — Това е Бек!

Валко се поколеба за миг, но се отдръпна. Бек профуча покрай него. Изражението му беше налудничаво. Един от стражите, който помагаше на другарите си да притискат воините на Бялото, беше разсечен от рамото до слабините и двете половинки на тялото му паднаха сред оранжев фонтан. Бек сграбчи друг от противниците си, с почти танцов пирует го заправи към враговете, след това се завъртя на обратно и посече трети. При удара на острието в бронята изскочиха искри и се чу неприятно стържене.

Пъг гледаше със страхопочитание. Бек беше природна сила, могъщ и от най-ужасяващия воин, когото бе виждал. От разказа на Томас знаеше колко труден противник се е оказал младежът. Сега започваше да се съмнява, че дори легендарните доспехи на Драконовия господар ще устоят пред тази инкарнация на бога на войната. У Бек със сигурност имаше нещо повече от очевидното и то започваше да излиза наяве.

Валко застана до него.

— Никой смъртен не може да се бие така. Какво е той?

— Не знам — виждаше, че нещата отиват към победа. Воините на Бялото надделяваха над стражите, които се бяха хвърлили срещу Бек, за да защитят ТеКарана. — Когато го открихме, приличаше на странен младеж, изпаднал под влиянието на някой бог. Мислехме си, че го разбираме, но откакто дойдохме тук... Не зная. Сякаш е дасатска душа, затворена в човешко тяло.

— Ужасяващ е — каза Валко, без да осъзнава, че е изрекъл най-невероятното твърдение за един дасатски воин.

Останалите също бяха спрели и гледаха Бек, който размахваше меч си като гигант сред дечица. Младежът въобще не обръщаше внимание на раните си и с всеки удар събаряше по един противник. И талноите направиха нещо немислимо — започнаха да отстъпват. Бек посече двама в гръб и се насочи към останалите, които опитваха да се организират в другия край на помещението. Озова се при тях с няколко стъпки и започна да ги избива с ефикасността на опитен касапин в кланица. Възцари се тишина. Воините на Бялото бяха онемели от видяното.

— Това няма да трае дълго — каза Валко. — Без значение от объркването в двореца и в града, щом нахлуем в покоите на ТеКарана, всеки наличен воин ще се отправи натам. Трябва да действаме бързо и без колебание — обърна се към бойците си. — Отвъд тази врата никой не ни е приятел.

Забеляза сред жреците, които се бяха присъединили към тях, отец Джувон. Той беше най-високопоставеният духовник, който членуваше в Бялото, и бе опитен магьосник.

— Майка ти и сестра ти са добре — каза му Джувон. — Открихме предателя. Един жрец, който се бе представил за работник в кухнята. Не се даде без бой. Въпреки това всички вече са в безопасност и Кръвните вещици са готови да служат.

— Какво става в града? — попита Пъг. Върховният жрец го изгледа странно, озадачен от факта, че един Низш говори без позволение.

— Това е човешкият магьосник Пъг — каза Валко, после посочи Магнус. — Този също е човешки магьосник.

— И аз — разнесе се глас зад тях.

Всички се извърнаха и видяха Накор.

— Искам да кажа, че съм човек. Иначе не съм магьосник, а комарджия. Но знам някои трикове.

Жреците бяха озадачени.

— Нямаме много време — каза Пъг. — Какво става в града?

— Цари лудост, за каквато дори не сме чували. Пред това, което се случва, Великото клане изглежда като детска игра. Целият свят е зает от убийства — Джувон за миг затвори очи в много човешки жест. — Мобилизираните воини чакат да бъдат изпратени на чуждия свят, за да загинат в името на Мрачния. През това време цари касапница.

— Навсякъде — добави друг жрец. — Сякаш никой на Омадрабар не е в безопасност.

— Никой не е — отвърна Пъг. — Аз разбирам от разломи повече от всеки на моя свят. Но никога не съм виждал като този, който свързва Келеуан и Омадрабар. Не мога да съм сигурен, преди да се приближа, но прилича на смъртния разлом, който един луд магьосник използва, за да избяга от Мидкемия.

— Какви са тези разломи? — попита Валко.

— Давай накратко, защото нямаме много време — каза Накор.

— Разломите са портали между два свята. Тези, по които съм специалист, се създават от магия, едновременно проста и могъща. Но тукашният е създаден с некромантство, чието могъщество е отвъд възможностите ми за възприятие. Може би ще има някакъв начин да го затворим и да попречим на Мрачния, но не мога да знам, преди да го видя. Мрачният е раздуто същество от Бездната, което е почти обезумяло от глада си за живот. Следващата реалност е много по-богата на жизнени енергии. Точно затова той се стреми натам, вместо да разшири властта си отвъд Дванадесетте свята. Единственият въпрос е как въобще се е промъкнал тук — Пъг направи пауза. — Господарят на Ужаса използва животите на вашия народ, за да намери път към горната реалност. Изсмуквал ви е от векове, готвейки се за тази миграция. Сега използва кланетата, за да подхрани този портал, и не се интересува дали ще трябва да избие всяко живо същество тук и на останалите светове, управлявани от Караните в негово име. Ако се наложи, ще унищожи цялата ви раса, за да се добере до следващата реалност. Нищо не може да промени съдбата ви, ако не го унищожим.

Валко погледна Бек, който стоеше целият в кръв и не откъсваше поглед от вратата към покоите на ТеКарана.

— Той ли е Богоубиеца?

— Ако не е той, не знам кой би могъл да бъде — отвърна Пъг.

— Не е той — обади се Накор.

Всички погледи се насочиха към него.

— Какво? — попита учудено Пъг.

— Казах, че той не е Богоубиеца. Бек е тук, за да помогне на Богоубиеца да унищожи Мрачния.

— Не разбирам.

— Няма време — отвърна Накор. — Бек, отвори вратата!

Ралан Бек натисна с лявата ръка — с дясната стискаше меча, готов да помете чакащите от другата страна.

Пъг чу звука от огъващите се резета, които се предадоха пред силата на Бек много по-лесно, отколкото ако ги бяха разбили с таран. Сякаш дори с магия нямаше да се справи толкова бързо.

Десетина мъже с брони на талнои се втурнаха към Бек. Двама загинаха още преди да са довършили първата крачка, а трети в мига, в който стъпваше.

Валко и останалите воители на Бялото също атакуваха.

Пъг се оглеждаше и се опитваше да прецени откъде ще дойде следващата заплаха. Блъсканицата на вратата му пречеше и той тръгна да заобикаля. Бек поваляше всеки пред себе си, хората на Валко се сражаваха от двете му страни.

Магьосникът очакваше да срещне най-могъщите жреци, които щяха да са готови да защитят ТеКарана.

Тронната зала беше широко овално помещение с една врата и десетина масивни колони. В другия край имаше голяма група дасати.

Пъг и Магнус пристъпиха напред и видяха жреците, които бяха обградили грамадна фигура, облечена в оранжева броня. Между ТеКарана и нападащите имаше и голяма група стражи.

— Нямаме време за тези — каза Пъг.

— Разбирам — отвърна Магнус и се издигна над битката.

Залата беше огромна. Тронът на владетеля беше разположен на кръгъл подиум, издигнат върху дванадесет каменни подпори. Както обикновено, по стените липсваха каквито и да било предмети на изкуството, но имаше множество военни трофеи. Скелети на воители, все още облечени с броня, свидетелстваха за могъществото на ТеКарана.

Зад трона имаше вход към личните покои. Оттам надничаха Низши и жени от харема. Щом видяха Магнус да се издига, повечето се обърнаха и побягнаха.

Воините, които се поколебаха пред летящия Низш, платиха за това с живота си. Магнус прати по тях лъчи от нажежена енергия, които запалваха всичко, което докоснеха, с изключение на стените и пода. Жреците, които не успяха да издигнат защитни бариери, също бяха изпепелени.

Останалите опитаха контраатака, но Магнус вече бе подготвил магически щит. От ръцете на жреците се изстреляха пипала от пушек с ужасна миризма и започнаха да се разпростират из стаята. Жреците не подбираха, убиваха наред и защитници, и нападатели, защото знаеха, че единственият им шанс е да дочакат подкрепленията.

Пъг отговори с ослепителна сребриста светлина, която пресече пипалата и накара много от враговете да изпищят от болка. Жреците насочиха вниманието си към двамата магьосници и отправиха към тях облачета черен дим, които приличаха на рояк разлютени насекоми. Пъг издигна щит пред себе си и Магнус, който продължи с атаката и изпепели още двама духовници.

Бек вършееше из защитниците. Воините на Бялото също надделяваха над талноите. Валко мина отляво на Бек, готов да се хвърли срещу ТеКарана.

Пъг и Магнус действаха като две създания с общ разум: Магнус инстинктивно разбираше кога да издигне защита, за да може баща му да се справи с бойците.

След няколко минути бяха останали само шепа защитници.

ТеКарана беше висок, могъщ воин, с телосложението на Бек. Носеше почти същия меч като младежа, но със скъпоценен камък на дръжката.

— Трупът ти ще заеме почетно място в подножието на трона ми! — извика той на Бек и заслиза по стъпалата на подиума. — Никога не са ме предизвиквали в собствените ми покои!

Пъг се справи с последните двама жреци и така беше елиминирана магическата съпротива. Магнус се спусна на земята невредим, макар че като всички беше покрит с оранжева кръв.

Бек помете последните стражи между себе си и владетеля на Дванадесетте свята и се насочи право към него.

Валко и войните на Бялото довършиха останалите талнои по фланговете и обърнаха очи към предстоящия двубой. Щяха да се сблъскат двама ужасяващо могъщи бойци.

Пъг понечи да започне заклинание, но Мартук го дръпна за рамото.

— Не! Не бива да се намесваш!

Всички останали, включително Валко, гледаха напрегнато двамата дуелиращи се бойци. Звуците приличаха на блъскането на лудия бог на ковачите по огромната му наковалня.

Противниците бяха равностойни и двубоят сякаш щеше да продължи до безкрай. Всеки удар се посрещаше от блок или рипост и двамата продължаваха без наранявания. В стаята бе настъпило мълчание, чуваше се единствено блъскането на метал в метал и ръмженето на двамата съперници.

Внезапно балансът се промени. Сякаш с всеки следващ удар Бек ставаше по-могъщ. Обратно, ТеКарана започна да се задъхва и стана по-бавен. Първият знак за предстоящото бе рана в рамото на владетеля, след като мечът на Бек разсече бронята му, все едно беше от хартия.

— Невъзможно! — възкликна Хиреа.

— Не е — отвърна тихо Накор. — Сега ще видите нещо забележително.

Валко стискаше меч си и Пъг виждаше изписания на лицето му конфликт. Младият воин предполагаше, че той е предречен да унищожи ТеКарана и да подготви пътя за Богоубиеца. А сега този човек с дасатска маскировка заемаше мястото му.

Владетелят замахна диво и залитна, а Бек го повали с тежък обратен удар с металната си ръкавица. Шлемът на ТеКарана отхвъркна и за пръв път хора извън близкото му обкръжение зърнаха лицето му.

Изглеждаше... нормално. ТеКарана имаше могъщо телосложение, но нищо в лицето му не издаваше някакво специално качество. Изражението му беше замаяно заради удара по главата и от носа му течеше оранжева кръв. Той примигна няколко пъти, докато стоеше беззащитно на четири крака. Бек направи една крачка и го ритна с всичка сила в лицето. Зъбите на ТеКарана се разпиляха по пода.

ТеКарана беше зашеметен, но не се предаваше. Превъртя се настрани и извади от колана си кама. Направи застрашителен финт и посегна към меча си на пода. Бек замахна и от острието изскочиха искри, когато удари камъните. Владетелят едва успя да си дръпне ръката навреме.

— Свърши се — каза Мартук.

— Не още — обади се Накор.

Бек се засмя и звукът предаде на присъстващите лудостта на битката. Дори Пъг изпита желание да грабне меч и да се включи. Никога не беше усещал подобно нещо. Видя, че Магнус се чувства по същия начин, и му кимна. Двата бързо изрекоха заклинание, което освобождаваше съзнанието им от разсейващи емоции.

Бек отстъпи и даде знак на ТеКарана, че може да вдигне меча си. Този дребен благороден жест беше толкова необичаен за дасатите, че владетелят не можа да загрее веднага. Но след като разбра, че това не е шега, посегна със светкавично движение, грабна меча си и без да спира движението, замахна към главата на Бек. Младежът блокира лесно само с една ръка, а с другата удари ТеКарана в челюстта. Коленете на дасата се подгънаха. Бек сграбчи с лявата си ръка дясната му китка, за да го задържи прав. След това стисна с всички сили и мечът на ТеКарана се изплъзна от безчувствените му пръсти. Бек го пусна и той се свлече на колене, беззащитен пред страховития младеж.

Победеният владетел изпъшка, дясната му ръка увисна безчувствено. За момент погледът му се замъгли от болката. Вместо да го убие, Бек му обърна гръб и тръгна към Валко.

ТеКарана разтърси глава, видя гърба на отдалечаващия се воин и посегна със здравата си ръка за оръжието. След това с мъка се изправи и тръгна след противника си, за да го прободне в гърба.

Бек спря и се обърна към Валко.

— Убий го.

ТеКарана вдигна меча си, но в този момент Валко пристъпи покрай Бек и го прониза в гърлото. Извъртя китка, за да освободи острието, и почти обезглави владетеля на Дванадесетте свята.

— Какво стана? — попита объркано Магнус.

— Бек току-що подари империята на Валко — отвърна Хиреа.

Валко огледа присъстващите със също толкова объркано изражение. След това осъзна значимостта на момента, вдигна

украсения меч на владетеля и тръгна към трона.

След минута в помещението нахлу отряд талнои. Стражите видяха, че воините на Бялото са коленичили пред трона, на който седеше младият лорд. В краката му лежеше безжизненото тяло на бившия владетел. Джувон забеляза колебанието на талноите и извика:

— Валко! ТеКарана!

Талноите паднаха на колене пред новия си господар. Никой не изрази протест. Според закона на дасатите всеки, който убиеше суверена си, заемаше мястото му. Сега Валко беше върховен владетел на Дванадесетте свята.

— Колко дълго ще продължи това? — попита тихо Пъг.

Мартук сви рамене.

— Кой може да каже? Ако Мрачният наистина вече не се интересува от нас, то докато Валко успее да опази главата си. Мнозина ще са срещу него и мнозина ще загинат, за да го задържат на трона. Но ако Мрачният има нужда от марионетка, то нещата ще се променят в мига, в който ни обърне внимание. Щом се разбере, че някакъв воин е отстранил любимеца му, всички храмови стражи ще тръгнат насам. Те се подчиняват първо на жреците и чак после на ТеКарана. Дори да успеем да победим Мрачния, сигурно ще се изправим пред гражданска война. Въпросът е дали ще е дълга, или къса.

— Къса ли? — попита Пъг.

— Единствените приятелски воители, които не нахлуват в човешкия свят, са в тази зала. Ако Мрачният насочи силите си насам, ще е съвсем къса.

Пъг прецени, че разполагат с около хиляда бойци, включително новодошлите талнои.

— Предполагам, че в двореца има още малко стражи, които ще се преклонят пред Валко. Мрачният разполага с двадесет хиляди в града, плюс още пет хиляди в храма — довърши Мартук. После погледна към Бек, който стоеше неподвижно и зяпаше с празно изражение в далечината, и попита: — Накор, какво става с него?

— Той си е вкъщи — дребният комарджия се огледа. Воините на Бялото и талноите стояха в двата края на помещението и очакваха заповеди от новия си владетел, който също се оглеждаше несигурно. — Валко е млад, но започна промяна, която ще продължи векове. Да се

надяваме, че накрая народът му ще успее да стигне дотам, където трябваше да е сега, ако Мрачният не бе проникнал в тази реалност.

— Накор, очевидно знаеш нещо, което ни убягва — каза Пъг. — Скоро ще се изправим срещу армията на Мрачния, а нашите хора са изтощени — магьосникът погледна стария си приятел в очите. — През годините съм усещал много пъти, че премълчаваш нещо, но знаех, че по природа си си такъв. Но сега, в името на всичко, което сме пожертвали, и заради това, което се опитваме да постигнем, трябва да ни кажеш какво знаеш.

Накор се засмя.

— Това е невъзможно, но все пак заслужавате да узнаете истината. Магнус, можеш ли да ни отведеш при Мрачния?

— Да. Запомних онова място, от което ТеКарана наблюдава церемониите.

Накор се обърна към Валко.

— Владетелю на Дванадесетте свята, времето ми на този свят скоро ще свърши. Ти трябва да издържиш и да поведеш народа си към нова ера. Бек ще остане тук още малко, но скоро и той ще трябва да те напусне — той се приближи до младия воин. — Сбогом, Ралан Бек.

— Сбогом, Накор.

— Нали знаеш какво трябва да направиш?

— Да — отвърна едрият младеж и се усмихна широко. — Най-сетне знам каквото трябва — надвеси се над дребния си спътник. — И ти знаеш какво да правиш, нали?

— Да — Накор се изправи на пръсти и сложи длан на очите на Бек. Младежът за момент замръзна, сякаш го беше ударил, после заприимига. И накрая се усмихна. — Благодаря, дребосъко — огледа се с видимо задоволство. — Ще защитавам това момче, докато дойдат останалите.

— Добре. На добър час, Ралан Бек.

— И на теб, исаланецо.

— Мартук, Хиреа, напътствайте младежа.

— Какви други? — попита Пъг.

— Ще разбереш след малко — Накор се обърна към Магнус. — Хайде, тримата имаме много работа и съвсем малко време. Пренеси ни до ямата на Мрачния.

Магнус се подчини и тримата усетиха потръпването при прехвърлянето. След миг се озоваха до подиума, откъдето ТеКарана наблюдаваше церемониите, и видяха невъобразима сцена.

Хиляди дасати падаха отгоре: Някои се удряха в скалите, други потъваха в кипящото море от оранжева енергия. Трети падаха върху раздутото тяло на Мрачния, като някои от тях оставаха живи. Ужасът повдигаше по някой с магия и го поднасяше към лицето си. Въпреки че нямаше черти, пламтящите му очи поглеждаха за момент жертвата. След това клетникът изчезваше в главата на Мрачния.

— Това е ненужно — обади се Накор. — Съществува може да изсмуква енергията и без докосване. Това с изяждането е представление за пред дасатите.

— Терорът е основният инструмент на Ужасите — отвърна Пъг и се обърна към комарджията. — Защо сме тук? Може да ни забележат всеки момент, а тримата няма да удържим на хилядите жреци или на това чудовище, ако насочи вниманието си към нас.

Под тях, по ръба на ямата и в различните тунели, беше пълно с духовници и стражи.

— Ще чакаме. Чакаме Богоубиеца и когато се появи, всеки ще трябва да изпълни определена задача.

— Накор, какво премълчаваш? — попита Магнус тихо.

Дребният комарджия седна.

— Уморен съм, Магнус. Баща ти отдавна знае, че не съм това, за което се представям. Въпреки това имаше търпението да ме остави да се правя на глупак, когато ме устройва, без да задава прекалено много въпроси.

— Ти винаги си бил добър приятел и верен съюзник — каза Пъг. Накор въздъхна.

— Времето ми тук изтича, така че имате право да узнаете истината. Магнус, ти ще наследиш тежък товар от баща си, но мисля, че ще се справиш достойно. Ако нямаш нищо против, искам да поговоря насаме с баща ти.

Магнус кимна и отиде встрани, за да им осигури уединение.

— Ще трябва да спазиш обещанието си, приятелю. Но ако си твърд, ще преминеш през изпитанията и всичко ще се нареди. В крайна сметка ще спасиш света и ще помогнеш за възстановяването на баланса.

Пъг го гледаше мрачно.

— Нима говориш за...

— Никой не знае за уговорката ти с Богинята на Смъртта. Само ти и тя.

— И ти — прошепна Пъг. — Как е възможно? Не съм казвал дори на Миранда.

— Никой смъртен не може да узнае — отвърна Накор.

— Кой си ти?

— Това е дълга история — Накор извади познатата си усмивка. — Всичко по реда си. Сега ще трябва да изчакаме — той погледна към ужасяващата сцена в ямата. — Дано не е дълго. Това място хич не е приятно.

Мъжете пицяха от болка и ужас, защото Черният купол се бе увеличил внезапно с един гигантски спазъм. Преди момент се намираше на половин миля, а в следващия се издигаше на метри от щаба на Аленбурга. Миранда бе успяла да издигне щит, но се оказа твърде късно.

Писъците престанаха почти мигновено. Войниците, които се намираха в подножието на хълма, бяха разполовени от уголемяването на купола. Ръбът на сферата беше осеян с кървави петна и части от тела.

— Трябва да се изтеглим! — изкрещя Миранда.

Генерал Аленбурга се отърси от вцепенението, в което бе изпаднал.

— Отстъпвай! — обърна се към четиримата капитани. — Тръгнете на юг. Близо до притока на реката има едно хълмче. Вземете колкото се може повече карти и ги занесете там. Каспар, Ерик, време е да тръгваме — след това погледна Миранда. — Мадам, няма да е зле, ако вие или някой от вашите магове ни осветли какво точно се случи.

Командирите на цуранската армия започнаха да отстъпват бързо, но без паника.

Миранда беше сигурна, че за известно време сферата няма да се увеличава, и понеже любопитството ѝ бе възбудено, затвори очи и отпрати съзнанието си напред.

Отново се натъкна на магическата бариера, която я бе отблъснала предния път, и започна да търси начин да я заобиколи. Беше обсъдила проблема с неколцина магьосници, докато почиваха, и получи ценни идеи. Всъщност това не беше бариера, а заклинание, което трябваше да нарани или убие всеки нарушител. В такъв случай можеше да го контрира, стига да изтърпеше болката.

Призова менталната си сила и проникна през преградата. Моментално почувства остро пробождане. Потисна болката и направи заклинание, за да контрира атаката. След това погледна какво се случва в сферата. Отвращението от видяната сцена я накара инстинктивно да се свие. Почти щеше да припадне и побърза да изтегли съзнанието си от другата страна на бариерата.

След известно време осъзна, че Ерик фон Даркмоор се е навел над нея, и осъзна и че лежи на земята. Беше паднала.

— Добре ли си? — попита той спокойно наред целия хаос.

— Видях... — почна тя тихо, докато старият командир ѝ подаваше ръка.

— Какво видя?

— Трябва...

— Какво?

Виеше ѝ се свят и не можеше да се съсредоточи.

— Трябва да се махнем.

— В момента се изтегляме, за да се регрупираме.

— Не. Трябва да се махнем от този свят.

— Миранда, какво говориш?

— Ерик! Те са отворили... Не знам как да го нарека. Не е точно разлом. По-скоро тунел! Проход между двата свята, който заема по-голямата част от сферата! — Миранда погледна към Черния купол, който се беше извисил като чудовищен мехур на повърхността на планетата. — Отворът на тази яма е само на стотина метра от ръба на сферата. Явно се разширява заедно с нея — тя затвори очи и вдиша дълбоко. — Повечето ти войници... сигурно са паднали в тази бездна или каквото е там.

— Богове!

— Ерик — Миранда се огледа и видя, че Каспар и Аленбурга вече са тръгнали. — Трябва да им кажеш. Трябва да евакуираме колкото се може повече хора. В това нещо има жреци, които

зашеметяват попадналите вътре, а войните ги хвърлят в тунела... — тя затвори очи, сякаш опитваше да си спомни. — Те го хранят. Използват собствените ни войници, за да го направят по-силно!

Фон Даркмоор пребледня.

— И когато стане достатъчно силно, ще се разшири отново?

— Да — Миранда не можеше да намери точните думи. — Сферата ще расте... и расте... — гласът ѝ отслабна, — докато не покрие целия свят.

— Не може да расте вечно.

— Няма да расте вечно. Просто проходът трябва да стане достатъчно голям, за да може нещо да премине...

— Какво нещо?

— Мрачният бог на дасатите.

Ерик погледна сферата. Беше успял да оцелее някак срещу армиите на Изумрудената кралица. Сега обаче се чувстваше безпомощен. Сякаш този път никой нямаше да оцелее.

Пъг и Магнус запушиха ушите си, за да се защитят от непоносимия шум. Накор се беше свлякъл на пода.

Цялата пещера се разтресе и мнозина паднаха от ръба с писъци. Накор се надигна и посочи.

— Гледайте!

Отгоре се спускаше въртящо се торнадо, подобно на гигантска фуния, и през нея падаха още тела. Пещерата се освети от ослепителен сребрист блясък. В края на фунията се появи гигантска дупка и през нея продължиха да падат тела.

— Това са цурани! — изкрещя Магнус.

Не можеше да сбърка броните и човешките черти на хилядите мъже, падащи през дупката. Господарят на ужаса потръпна и тялото му започна да трепери като развявана от вятъра коприна. От повърхността му започнаха да се издигат пипала от неприятно миришещ пушек, които се сливаха с тунела и засилваха мощта му.

— Какво става? — изкрещя Пъг.

— Мрачният отвори проход между Келеуан и този свят — извика Накор. — Не като твоите разломи, Пъг. Нито дори като порталите, през които почна нашествието. Сега двата свята са свързани. Господарят на

ужаса ще увеличава силата си, а заедно с нея и площта, която контролира. Колкото по-голяма част от Келеуан покрие куполът, толкова повече хора ще загинат. Колкото повече жертви, толкова по-бързо ще се увеличи сферата. Келеуан ще е новият му дом. Използва енергията, която е натрупал от жертвоприношенията през вековете, за да се изтегли в горната реалност. Боя се, че съвсем скоро ще потегли през този тунел.

— Ами дасатите? — попита Магнус.

— Те са изиграни в неизмерима степен. Баща ти вече разкри истината за Мрачния. Той ги използва, за да се добере до следващото ниво. Идеята, че ще им намери нов свят за завладяване, е лъжа. Ще ги изостави тук, но първо ще източи целия живот от планетата. И щом се установи на Келеуан, ще започне изграждането на нов Черен храм. След това планетата ще се върне към нормалното си съществуване и останките от човечеството ще изградят ново общество, докато той спи. Ще спи векове, но сънищата му ще държат под контрол човешките племена. Келеуан ще стане пародия на предишното си могъщество, а цураните ще се превърнат в почитащи смъртта диваци, като дасатите, докато той подготвя прехвърлянето си в следващото измерение.

— Откъде знаеш това? — попита Пъг.

— Защото се е случвало и преди — отвърна Накор. — На други места, както и тук — той им махна да се преместят в относителното убежище зад трона, за да се заслонят от вихъра. — Това е дългата история, за която споменах.

— Не е ли време да я разкажеш?

— Да — каза Накор. — Време е за истината.

Вдигна ръка и внезапно времето спря.

— Това е много добър трик, Накор — каза Магнус с истинско страхопочитание.

— Наистина — добави Пъг.

— Не мога да го задържа задълго, но поне ще имаме малко тишина — комарджията седна на камъните. — Уморен съм, Пъг. Трябваше да умра преди много време. Но както много добре знаеш, понякога боговете не се интересуват какво мислим.

— Каква истина щеше да ни кажеш, Накор? — притисна го Пъг.

— Има някои неща, които не зная, както и такива, които не са сигурни и не могат да бъдат предсказани. Има дори работи, които ми е

забранено да ти разкрия.

Пъг погледна дългогодишния си приятел, но не каза нищо.

— В мен има нещо. Както и в Бек, но не са едни и същи неща. В Бек има късче от много могъщо нещо.

— Нали твърдеше, че носи частица от Безименния? — попита Магнус.

Накор се ухили и поклати глава.

— Излъгах. Не е това. Според мен като човек той просто си е бил лош. Бандит и убиец, който е очаквал да срещне смъртта си някъде... Но някак си се замеси в нашата борба да възстановим баланса във... всичко.

— Продължавай — подкани го Пъг.

— Първата нощ, когато остана с мен пред пещерата на талноите, беше любопитен и се промъкна да надникне, точно както очаквах. Престорих се на заспал. Знаех, че или ще трябва да го използвам, или да го убия. Затова му направих нещо.

— Какво?

— Надникнах в него и открих странна и чудесна енергия. Имах сън — Накор се усмихна. — По-скоро видение. Времето спря и имах часове за размисъл в рамките на няколко секунди. Внезапно осъзнах... всичко. Бек дойде при мен, защото така бе писано. Това, което го подтикваше, беше същото, което движеше мен като млад. И двамата бяхме инструменти на боговете, но с различно предназначение. Той трябваше да бъде съд и да върне нещо изгубено на Омадрабар, а аз трябваше да бъда негов водач. Затова го направих съд.

— Съд за какво? — попита Магнус.

— За това, което беше в един от талноите в пещерата.

Пъг изгуби дар слово. Дасатът със спомените на Макрос му бе казал, че в талноите се намират душите на изгубените дасатски богове.

— Сложил си бог в него?

— Само малка частичка, но достатъчна.

— Достатъчна за какво? — продължи Магнус.

— За да е сигурно, че ТеКарана ще умре дори Валко да не го убие. И че нещо изключително важно ще се завърне тук.

— Какво важно? — попита Пъг, напълно объркан от обясненията му.

— Боговете. Спомни си, че всички божества от всички реалности са просто аспекти на едни и същи фундаментални сили. Всички те са вкопчени в борба със съществата от Бездната. Когато Мрачният се издигна, беше изпълнен отчаян план, който накара десетте хиляди бога на дасатите да се скрият.

— Талноите.

— Да. Мрачният е могъщ, но в него няма нищо интелигентно. Дори не знам дали Ужасите могат да мислят, според нашите разбирания. Те съществуват, действат и имат цели, но са напълно неразбираеми. Мрачният първо подчини поклонниците на Бакал, Бога на Смъртта, и изгради свой храм. Когато дасатските божества започнаха да губят войната, им бе предоставено убежище.

— На Мидкемия — каза Магнус.

— Да. В онази пещера, в която прекараха... безброй години.

— Ами намереният от Каспар?

— Той беше оставен от Макрос по заръка на... този, който разработи целия план. Макрос бе поредният агент на боговете. Така че Бек е първото дасатско божество, което се завръща. За тези хора той е Кантас-Барат. На нашия свят е известен като Онан-ка.

— Богът на битките — каза Пъг.

— Изглеждаше правилният избор за този народ. Щастливият воин се връща вкъщи. Бек ще остане тук още малко, но дните му на смъртен свършиха. Той е погълнат от божеството в него. Младежът, когото срещнахме отначало, вече не съществува. Той е мъртъв отпреди да дойдем в тази реалност.

— Как успя да... вкараш дори малка частица от божество в него, Накор? — попита Магнус.

— Точно това е трудното за обясняване — дребосъкът посочи към гърдите си. — Имам нещо в себе си и понякога... то поема контрол. Някой път си спомням как то прави разни неща, трикове, които не знам. Друг път направо ме изключва. Събуждам се на друго място, някакви хора ми се сърдят, намирам нови неща в торбата си.

— Знаеш ли кой прави това? — попита Пъг.

— О, да — Накор се ухили. — И ти трябва да знаеш, защото ще се наложи да го върнеш.

— Кого да върне? — възкликна Магнус.

— Банат.

Пъг седна до Накор.

— Богът на крадците?

— Нашият бог на крадците — потвърди комарджията и посочи гърдите си. — Той не може да остане без съд, защото иначе ще загине. Или поне тази частица, която е в мен. А тя трябва да се завърне, заедно с наученото тук. Ще се наложи ти да си приемникът, докато се приберете.

— А защо не го върнеш сам? — попита Магнус.

Накор се усмихна.

— Защото аз няма да се върна. Моето време изтича — огледа широката пещера. — Странно място за умиране, нали? Поне ще си имам голяма компания, човешка и дасатска.

— Защо трябва да останеш, Накор?

— Защото ще се случи нещо много важно и трябва да се уверя, че всичко ще се развие по план. Имам достатъчно трикове, за да го изпълня, и след това... ще се свърши — той бавно се надигна и сложи длан на гърдите си. — Той може да отговори на въпросите ти. Вероятно ще реши, че ти дължи поне това. А може би няма — премести длан на гърдите на Пъг и магьосникът усети как нещо потича между двамата.

— Какво...?

— Сега ще си почина. Скоро ще трябва да направиш нещо много важно.

— Какво? — попита Пъг.

— Трябва да отидеш в пещерата в Новиндус и да кажеш нещо на талноите с пръстена или с кристала, който изработих. И двете ще свършат работа.

— Какво да им кажа, Накор? — Пъг помогна на приятеля си да седне.

Лицето на дребния комарджия внезапно се състари и се покри с бръчки.

— Трябва да отвориш разлом до Келеуан, близо до дасатския портал. След това им кажи, че е време да се прибират вкъщи.

— Трябва да намерим Мартук и да го накараме да ни върне — каза Магнус.

— Няма нужда — обади се Накор. — Ще ви каже същото, каквото и аз. Спрете да се напъвате толкова.

— Какво?! — възкликна Магнус.

Дребосъкът се усмихна.

— Баща ти разбира.

Магнус се обърна към Пъг, който едва сдържаше смеха си.

— Всичко е шега, нали, Банат?

„Понякога“ — отговори глас в главата му.

Пъг хвана ръката на сина си.

— С всичко, на което ни научи Мартук на Делекордия, ние започнахме процеса да се опитваме да сме тук. За да се върнем, трябва просто...

— Да спрем да се опитваме — довърши Магнус.

Пъг стисна здраво ръката му.

— Просто се пусни, Магнус — след това се обърна към стария си приятел. — Ще ми липсваш, мошенико.

— И ти на мен, магьоснико — Накор се прозя. — Краят приближава бързо. Това не е лошо. Уморен съм и имам нужда от почивка. Банат ме дари с много по-дълъг живот от нормалните хора, така че всъщност не се чувствам измамен — подпря гръб на облегалката на трона. — След малко ще пусна времето и пак ще стане шумно и неприятно. По-добре тръгвайте сега — вдигна ръка и вятърът се завърна внезапно.

— Пусни се, Магнус — каза Пъг на сина си.

Младият магьосник затвори очи, опитваше се да се отпусне.

— Все едно съм стискал юмрук цяла година. Не мога да си разтворя пръстите.

— Бавно. Пусни се бавно.

Двамата застанаха неподвижно, съсредоточени върху контрола на магията, която им позволяваше да останат във втората реалност. Внезапно почувстваха остра болка, сякаш в съзнанието им избухна огън. Дробовете ги заболяха и имаха чувството, че ги е ударил гръм.

Когато болката отшумя и успяха да отворят очи, видяха, че вече не са в пещерата. Намираха се в кратер, пълен с камъни и чакъл. Шумът и миризмата от ямата бяха изчезнали.

Дробовете на Пъг изгаряха от болка, но тя намаляваше с всяко вдишване. Надигна се и видя, че синът му отново изглежда като човек. Магнус изстена и се закашля, но след малко също успя да се изправи. Маскировката им бе изчезнала окончателно.

— Къде сме? — попита Магнус.

Пъг се изправи на отмалелите си крака и се огледа.

— Познавам това място! Ние сме в подземиято...

— Но над нас няма нищо — прекъсна го синът му.

— Знам, но някога това беше най-долното ниво на арената в Свещения град.

— Нима сме на Келеуан?

— Очевидно — Пъг се огледа. — Като се има предвид, че двата свята са еднакви, има логика, като сменим реалността, да останем на същото място — той посочи разрушенията наоколо. — Дасатското нападение е било наистина унищожително.

В гърдите и главата му избухна болка и щеше да падне, ако синът му не го бе подхванал.

— Татко, какво има?

— Банат. Напомня ми, че трябва да се приберем на Мидкемия.

— Можеш ли да отвориш разлом, или трябва да ни отнесе до Събранието?

— Ще отворя разлом, докдето трябва — каза Пъг, въпреки че беше съвсем изтощен.

Той затвори очи, а Магнус огледа останките на голямата арена на Кентосани. Камъните наоколо все още излъчваха следи от магически конфликт. Тук се бе водила битка, в която магьосници и духовници от различни ордени се бяха опитали да спрат дасатите. Явно докладите бяха верни. Нападателяте бяха унищожили голям брой цурани, почвайки от Великия съвет. Според данните имаше поне петдесет хиляди загинали. Ако се съдеше по разрушенията, жертвите сигурно бяха повече. Опустошенията наоколо бяха предизвикани от цуранска магия, а не от некромантските практики на дасатите. Явно група магьосници бе помела този район заедно с противника. Магнус реши да се издигне във въздуха и да огледа по-добре, докато баща му се приготви.

Скоро съжали за идеята си. Целият център на Свещения град беше в руини. На някои места все още бушуваха пожари и никъде не се мяркаше и следа от живот. Вятърът носеше лека миризма на гнило, защото имаше много непогребани трупове. Мършоядите бяха свършили работата си преди дни, но отдалече си личеше, че това вече е мъртъв град.

Обзе го отчаяние. Наистина ли можеха да попречат на Мрачния да достигне този свят?

Спусна се надолу тъкмо когато баща му привършваше със заклинанието. Във въздуха се появи сив овал с размерите на врата.

Пъг мълчаливо пристъпи в разлома. Магнус го последва.

Когато баща му и брат му се появиха през разлом в кабинета, Калевб скочи. Пъг се строполи на пода. Магнус също едва стоеше прав и се наложи да се подпре на стената.

— Майка ще се зарадва да ви види — каза Калевб и клекна до баща си. — Стига да не й умрете в ръцете, преди да се върне.

Магнус се усмихна. Обичаше мрачното чувство за хумор на брат си.

— И аз се радвам да те видя, братко.

Пъг почти беше изгубил съзнание и се наложи да го вдигнат.

— Лошо ми е от прехвърлянето.

Магнус се чувстваше зле, както при първите си стъпки на Делекордия.

— Намери лецител — нареди Пъг на Калевб. — Нямаме никакво време. Не можем да се възстановяваме с дни.

— Веднага ще повикам. Но докато дойде, настоявам да легнете.

Двамата от учениците отведоха Магнус до стаята му, а Калевб сложи баща си да легне и отиде за лецител.

Пъг почувства изгаряща болка в главата и се изви в агония.

До леглото му се появи мъж.

— Извинявай — беше нисък и кривокрак, с оранжева роба. На рамото му висеше торба. Махна с ръка и болката и умората на Пъг изчезнаха.

— Накор? — възкликна магьосникът.

— Не съвсем. Но реших, че ще предпочетеш този образ пред останалите, които използвам обикновено. Освен това ще ни спести доста въпроси, ако се появи някой.

— Банат?

Мъжът се поклони.

— На твоите услуги, Пъг. Или по-точно, ти си на моите. И имаш още задачи, макар че се приближаваме към края.

Пъг се надигна. Имаше чувството, че е почивал с дни.

— Какво направи?

— Спасих света, както и голяма част от вселената, ако всичко се развие по план — каза богът с образа на Накор. — Не приличаш на нищо, магьоснико, а имаш още работа. Почисти се, а аз ще ти обясня някои неща.

— Още лъжи и манипулации?

— Естествено, но за момента мисля да се огранича до истината, защото точно сега ще ми свърши най-добра работа.

— Истината?

— Да, магьоснико. Този път ще чуеш истината.

21

ИСТИНА

Пъг слушаше.

— Няма полза да се бърза, но сега времето ни натиска. Все пак след всичко, което изтърпя през годините...

— През годините ли? — прекъсна го Пъг.

Богът с образа на приятеля му вдигна ръка.

— Спомняш ли си историята на Накор за жабата и скорпиона?

— Скорпионът убива жабата, която го пренася през реката. Тя го пита защо, а той отговаря, че такава е природата му. Помня я.

— Добре — отвърна Банат. — Защото моята природа е да манипулирам, да лъжа, да крада и да заобикалям законите по всеки възможен начин. Аз те сложих на място, където Макрос да те открие. Аз го отведох в Крудий и го оставих да си мисли, че това е негова идея. Аз манипулирах всяка негова стъпка и го карах да вярва, че е слуга на изгубения бог на магията — той се загледа за момент в далечината. — Ще дойде ден, в който Сариг ще се завърне. Точно както дасатските божества ще се завърнат в света си... Стига да оцелеем дотогава. Но Макрос не служеше на Сариг. Той беше мой агент. Възползвах се от суетата му. Въобще не заподозря, че нещата, които върши, не са плод на неговата гениалност.

— Моите манипулации организираха намирането на древната броня от Томас — продължи богът. — Моята магия изкриви времето и пространството, така че мислите на Томас се свързаха с тези на Ашен-Шугар. Така повлиях на един от нашите врагове и успяхме да отложим война, която бяхме на път да загубим.

— Какво?! — възкликна невярващо Пъг.

— Това, което наричате Войните на хаоса, е само малка част от един грандиозен конфликт, за който тепърва ще научаваш. Той се води отпреди създаването на човека, а даже и на боговете. В началото на новата епоха, когато се изправихме срещу Слепите богове на началото,

а валхеру се надигнаха срещу нас... ние, или по-точно аз, бях на губещата страна.

Пъг се взря в двойника на Накор.

— Затова измамих — каза Банат.

Пъг започна да се смее. Беше осъзнал, че без значение от мащаба на конфликта и съдбите на милиони интелигентни същества за това божество всичко си остава една игра. Не по-сериозна от разиграване на лин-лан в задната стаичка на някой крондорски бордей.

На лицето на Накор се появи усмивка.

— Виждам, че оценяваш добрата шега.

— Шега ли? Смея се на цялата тази лудост. Защото ми иде да те удуша с голи ръце.

— Съветвам те да не опитваш — Банат стана сериозен. — Разбери, че аз съм скорпионът и не мога да променя природата си, така както ти не можеш да станеш на жаба.

Пъг подмина забележката. Внезапно на вратата се почука и богът изчезна. Появи се Калейб заедно с една млада лечителка, казваше се Маяни.

— Спокойно, добре съм — каза Пъг. — Донесете ми храна и ейл, че направо умирам от глад.

Маяни не беше от хората, които можеше да баламоса с приказки, и се наложи да изтърпи един кратък преглед, преди тя да обяви, че наистина му няма нищо. През това време Калейб се върна с храната и ейла и остави подноса до леглото.

— Сине, искам да остана за малко сам. Ако има нещо, ще те извикам.

Калейб кимна и излезе. Пъг се обърна към подноса и видя, че някакъв младеж е застанал до него и опитва сиренето. Беше слабичък, с къдрава кафява коса. Отне му няколко секунди, докато го познае.

— Джими?

— Не, разбира се? — отвърна младежът, без да спира да дъвче. Изглеждаше като близък на Джими Ръчицата, когато бе станал скуайър на Арута. — Ммм, много е добро.

— Банат.

— Или ако предпочиташ Калкин, Антрен, Исогур и още много имена, дадени ми от човечеството. Всъщност любимото ми е Койота. Но без значение от името, аз съм си аз — той се поклонил театрално и

съвсем заприлича на бившия крадец, който се бе оженил за дъщеря му и бе станал една от легендарните фигури в историята на Кралството.

Пъг започна да се храни.

— Та, както казвах, губехме войната с древните сили, а валхеру само ни пречеха. От стотината по-дребни и дузината висши останаха само десетина от низшите и четири от великите божества.

— Трябва да знаеш, че ти показвам само ограничена перспектива, късче от цялото, защото то е твърде сложно дори за невероятния ти интелект. Ти си вероятно най-великият ум в историята на човечеството на Мидкемия — Пъг понечи да възрази, но Банат го отрязва. — Спести си скромността. Твоите хора я смятат за добро качество, но според мен не е така. Суетните хора като Макрос се манипулират лесно. Има един израз: „Не можеш да измамиш честен човек.“ Честните хора признават недостатъците си. С теб трябва да използвам различни похвати от тези, които прилагах с Макрос. Него го убеждавах лесно, че собствената му интелигентност стои зад всички планове и интриги. Ти, от друга страна, работиш най-добре, когато се бориш за нещо, в което вярваш. По-ефективно е да ти казвам истината, макар че не е никак забавно. Все пак понякога съм склонен да бъда и честен. Аз съм същество на точните факти и вероятностите. Ти осъзнаваш какво не знаеш и жадуваш да го научиш. Точно това те прави толкова интелигентен — Банат му махна да стане. — Обличай се.

Божеството щракна с пръсти и Пъг вече носеше чисто нова роба.

— Ами храната?

Ново щракване с пръсти и гладът премина.

— Рангът си има привилегии. Ще говорим по пътя. Трябва да ти покажа доста неща.

Ново щракване с пръсти и вече бяха някъде другаде.

Беше бездна, но не като тази, в която бе попаднал след унищожаването на разлома по време на първата война с цураните. Тук се чувстваше различно. Вместо усещането за абсолютна празнота тук сякаш всичко беше смляно на фин прах, пред който нормалните песъчинки изглеждаха гротескно големи.

— Къде сме?

— В четвъртата реалност отдолу, или както се изразяват вашите поети и драматурзи, Четвъртия кръг на Ада.

Пъг се замисли за видяното от петия кръг при двубоя между Макрос и демонския крал Маарг, и сега от реалността на дасатите.

— Не е това, което очаквах.

— Преди хилядолетия не изглеждаше така — Пъг усети в гласа на божеството нотка на съжаление. — Тук живееха същества. Съвсем малко по-цивилизовани от демоните. Въпреки това имаха общество, даже множество общества, защото бяха разпрострени из вселената, както са хората в нашата реалност.

— Какво се е случило?

— Мрачният — отвърна Банат кратко.

— Как така?

— Никой не знае, или поне сред познатите ми, а аз познавам милиарди хора.

Пъг очакваше отново да види образа на Накор, но бездната около него бе пуста.

— Какво виждам?

— Реалност, която е така лишена от живот, че се е върнала в първичното си състояние. Всяка частица от същността ѝ е разпределена равномерно по цялото пространство.

— Как е възможно?

— В безкрайната вселена всичко, което можеш да си представиш, е възможно и дори вероятно.

— Значи в цялата реалност има единствено фин прах?

— Е, нищо не е вечно — или поне няма да разберем. Дори боговете имат граници на възприятията и съществуването си. По една или друга причина две прашинки ще се ударят и ще се свържат. След това ще се появи трета и така ще продължат да привличат материята в сфера. Рано или късно всичко ще бъде събрано и когато достигне съответната плътност...

— Ще избухне — довърши Пъг. — И ще се създаде нова вселена. Както ни показва Макрос...

— В Градината на Вечния град, когато бяхте пленени от пантатийците. Бяхте заедно с Томас и онзи дракон. Спомням си.

— Помниш?

Богът се засмя.

— Аз дирижирах тази случка — отново стана сериозен. — Сигурно няма да разбереш напълно и никога няма да ми простиш, за което не ми пука особено, но много от премеждията и чудесата, на които се натъкна, бяха част от план. Подготвих те за това, което трябва да извършиш сега.

— Гледката на създаването на вселената беше първият урок, за да оцениш колко мащабни са нещата и колко е важно това, което ще извършиш — продължи той. — Ще трябва да направиш нещо, което досега бе невъзможно. Затова се наложи да пътуваш през Пътя, да видиш как тези, които обичаш, умират и да преживееш толкова много. Пъг, ще се изправиш пред сериозно предизвикателство и ще трябва да вземеш решения, каквито не са се налагали на нито един смъртен.

— Какви решения?

— Всичко по реда си. Сега трябва да научиш още.

— Ние всъщност не сме тук, нали?

— Не. Още сме в твоята стая и ти гледаш отнесено в стената. Но по-добре приеми, че сме на невероятно пътешествие.

Банат щракна с пръсти.

Имаше проблясък и внезапно се озоваха в друга реалност. Около тях прелитаха огромни скали. Този път Пъг видя небе, което напомняше повече това на дасатите. Плетеница от цветове и енергии, непосилни за човешкото око. Знаеше, че вижда нещо невероятно далечно. Някъде напред проблясваха оттенъци на червено, лилаво и пурпурно и покриваха големи части от небето. Покрай тях премина скала с размерите на планина. По повърхността ѝ играеха енергии и тя изхвърляше магма в пространството. В небето дори се виждаха звезди, но бяха много по-малко, отколкото на Мидкемия.

— Къде сме?

— В третата реалност. Последната окупирана от Мрачния. Както виждаш, тук е оставил достатъчно големи парчета и шансове за по-бързо възстановяване, отколкото в предишната. В ъгълчетата на тази вселена дори все още има живот. Няколко дребни цивилизации. Може дори да издържат достатъчно, че да открият нови светове.

— Тук защо има по-малко разрушения?

— По множество причини — отвърна Банат. — Както знаеш, нивата на енергията са много по-високи в нашата първа реалност. Любопитно, но съществата от тази над нас ни наричат Първия кръг на Ада.

Пъг се засмя.

— Въпрос на гледна точка.

— Точно така — Банат отново стана сериозен. — Пъг от Крудий, ти си благословен и прокълнат. Повече от всеки смъртен след Макрос.

— Започвам да го осъзнавам.

— Макрос не беше перфектният съд. В много аспекти беше слаб избор, като за първи опит.

— Защо?

— Заради качествата, които го правеха лесен за манипулиране: суета, арогантност и фундаментално недоверие към останалите. Ти, от друга страна, беше чиста душа. Неопетнена от събитията от предишните животи на Макрос. Ти си резултат от божествен план, защото имахме нужда от теб.

— Защо?

— Защото си оръжие. Един вид инструмент и придаваш нещо, което ние не можем, а именно хуманност. Ние сме както ваши господари, така и роби. Нашите взаимоотношения се основават на честната размяна. Ние изразяваме най-дълбоките ви вярвания и нужди, а вие ни давате форма.

— Но защо ти? — попита Пъг. — Ако ме попитаха кое божество би възстановило баланса, щях да предположа Ишап. А от низшите Асталон, заради справедливостта, или Килиан, заради връзката ѝ с природата. Но точно ти?

— Че кой друг? — Банат се засмя дълбоко. — Макрос си мислеше, че работи за Сариг, божеството на магията, а Накор, че е агент на Водан-Хоспур, бога на знанието — той направи пауза. — Ти си видял само малък аспект от боговете, но пак е повече от останалите смъртни. Освен това си слушал историите на Накор и Джими. Знаеш, че дори споменът за едно божество, неговият сън и дори ехото му могат да приемат форма и да действат от негово име.

— Аз съм тук с теб и създавам илюзия, за да те инструктирам — продължи богът. — В същото време слушам молитвата на един крадец, който всеки момент ще бъде открит от градската стража в Ролдем.

Гледам как един мъж лъже жена си и отива на среща с любовницата си. Тя на свой ред го лъже, за да му вземе парите и да ги даде на любовника си, главорез, който не вярва силно в мен, но всеки месец оставя монета на олтара ми в Ламът, просто за всеки случай. Също така слушам молбите на един комарджия, който ще загуби всичко и ще бъде пребит до смърт през нощта, защото Шегаджиите ще решат да дадат пример. Стоя до един търговец, който дарява злато на жреците ми и ме моли да удържа последователите си, докато превозва товар ценни подправки от Мубоя до Града на Змийската река. Чувам всички молитви и им отговарям, макар по-често отговорът да е отрицателен. Виждам всяко действие, извършено в мое име, и серия от възможности за всеки направен избор. Човечеството ми говори постоянно... Знаят ме с различни имена и аспекти. Аз съм бог на крадците, лъжците и комарджиите. Но също така и на невъзможните начинания и безнадеждните каузи. Точно затова действам от името на боговете на Мидкемия. Защото няма по-безнадеждна кауза от спирането на настъплението на Мрачния. Боговете се подчиняват на правила, също като смъртните. Въпреки могъществото си Асталон, Килиан, Гуис-ва и Лимс-Крагма не могат да ги пренебрегнат. Според вселенските закони ние сме обвързани с нашата реалност. Колкото и да сме силни, в другите реалности сме нарушители и нямаме способности. Така че кой би могъл да се промъкне в друга реалност и да започне необходимите промени, а?

— Божеството, което игнорира законите и нарушава правилата.

— Да — засмя се Банат. — Шегаджията. Измамника. Само аз мога да направя необходимото, защото то е в природата ми. Точно както е в природата на скорпиона да ужили глупавата жаба!

Внезапно се озоваха на хълм над долина, през която течеше поток, пълен с риба.

— Къде сме?

— Някъде, където вече си бил.

— Кога?

— Спомни си — подкани го Банат.

— С Макрос и Томас спряхме тук, когато се връщахме от Вечния град, преди битката при Сетанон — Пъг се огледа. По поляните пасяха същества, подобни на елени, а в клоните на дърветата пееха птици. Този свят напомняше много на Мидкемия. — Защо ме доведе тук?

— За да запомниш това място — Банат изчезна, но гласът му продължи да се носи из въздуха. — Приеми го като дребен дар за добрата служба. Цураните не са мои хора, но ти си загрижен за тях. Това не е шега, а истински жест на благодарност. Може да съм природна сила без състрадание, но понякога природата е милосърдна.

— Сега какво? — попита Пъг.

Внезапно се озова на леглото в спалнята си. Видя празния поднос и предположи, че се е хранил по време на мистичното пътешествие.

— Сега ще спасиш света — чу се гласът на Банат около него.

Пъг за момент се поколеба, после облече нова роба и извика:

— Калейб! — и зачака синът му да се появи.

Хората бяха с писъци от огромната орда яздеци варнини дасати. Явно жреците бяха преодолели проблема със защитата на ездитните животни, който ги бе спрял в началото на войната, и сега Черният купол бълваше отряд след отряд. Цуранската съпротива беше безполезна. Защитниците успяваха да забавят настъплението с цената на живота си, но дасатите като че ли имаха нова цел — опитваха се да пленят колкото се може повече цурани и да ги отведат в Черния купол.

Миранда стоеше до Аленбурга и наблюдаваше сферата, която вече закриваше хоризонта.

— Мисля, че за последния час се увеличи с още една миля.

Аленбурга въздъхна.

— Няма смисъл да жертвам живота на войниците. Трябва да има друг начин.

— Опитам всяка магия, с която разполагам, както и останалите членове на Събранието. Загубихме повече от двеста магьосници. Оцелелите почват да губят надежда.

— Ако нямаш някакво чудо в резерв, мисля, че е време да кажем на императора да започне евакуация.

— По-добре ще е да му го кажеш лично.

Аленбурга погледна Каспар и той кимна, а Ерик фон Даркмоор каза:

— Отивай. Ние ще държим нещата под око.

Генералът се обърна към Миранда.

— Отведи ме при него.

Тя сложи ръка на рамото му и след миг двамата се озоваха в старото имение на Акома. Гвардейците понечиха да извадят оръжия, но ги познаха и застанаха от двете им страни като ескорт.

В къщата ги очакваше първият съветник Чомата.

— Генерале. Велика — беше хилав старец с оплешивяваща глава и сякаш не беше спал от дни. — Вести ли ни носите?

— За императора. Боя се, че не са добри.

— Той ще ви приеме веднага.

Владетелят вечеряше сам в покоите си. Аленбурга и Миранда се поклониха.

— Нося лоши вести, ваше величество — генералът бързо предаде оценката си за ситуацията и предположението си колко време ще трябва на дасатите, за да стигнат до имението.

— Няма да изоставя народа си — каза спокойно императорът. — Колко хора успяхте да евакуирате?

Миранда усети как сърцето ѝ прескача.

— Само около двадесет хиляди, ваше величество.

— В империята живеят милиони... А помислихте ли въобще за чо-джа?

Миранда осъзна, че ги е забравила. На Келеуан имаше няколко интелигентни раси, като на Мидкемия, но тук отношенията бяха различни. Тюн живееше на север и бяха постоянна заплаха за гарнизоните с непрестанните си набези и нападения. Чо-джа бяха насекомopodobна раса, като всеки кошер се управляваше от царица, но разполагаха с някаква телепатична комуникация. За другите раси не знаеше много. В Изгубените земи имаше дивашки племена на джуджета, а на островите отвъд западното море живееше гущерopodobен народ.

— Ваше величество, аз съм смъртна и моите способности си имат граници. Първата ми мисъл беше да победя тези чудовища, заплашващи нашите светове. Сега се мъча да спася народа на цураните. Какво ще повелите да направя с останалите?

— Аз мога да помогна — чу се глас зад тях.

Миранда рязко се обърна... и се хвърли в обятията на съпруга си.

— Толкова се притеснявах... — Пъг знаеше, че никой смъртен нямаше да чуе подобни думи от съпругата му. — Магнус?

— Добре е. В безопасност на нашия остров.

Тя подсмръкна.

— Благодаря на боговете. А Накор?

— Не — отвърна той тихо и тялото му се напрегна.

Миранда остана в прегръдките му за момент, след което си пое въздух и се обърна към императора.

— Въпреки това прекъсване ще продължа да настоявам да се прехвърлите на Мидкемия, господарю.

— Това няма да е необходимо — намеси се Пъг.

Всички погледи се насочиха към него.

— Какво говориш, Миламбер? Можеш ли да победиш дасатите?

— Не — отвърна Пъг, без да възразява срещу цуранското си име.

— Но ви намерих убежище.

— Убежище ли?

— Приятен свят. Може да се каже, че е дори по-гостоприемен от Келеуан. Има гори и долини, големи морета с красиви плажове, планини и пустини. Има много дивеч и добри места за земеделие и издигане на градове. Освен това е съвсем празен.

— Миламбер, няма ли друг начин? — Сезу за пръв път позволи на императорската маска да се смъкне и под нея се видя един объркан и несигурен млад мъж.

— Искан ми се да имаше, ваше величество. Де да можеше да победим този Господар на ужаса... но не можем. Само ще го разгневим, а за да спасим останалите светове, Келеуан ще... — беше му трудно да произнесе очевидното. Този свят трябваше да бъде унищожен, за да се попречи на Мрачния да проникне в първата реалност. — Келеуан трябва да бъде изоставен. Това е единствената надежда за вашия народ.

— Какво да направя? — попита тихо императорът и погледна двамата магьосници и стария си съветник.

— Ваше величество, когато ме обучаваха за Велик, в Кулата на изпитанието ми показаха част от цуранската история — започна Пъг. — Всичко започнало със Златния мост, по който хората дошли на Келеуан. Бягали от безименен ужас.

— Да, това е нашата легенда — потвърди Чомата.

— Вашият народ не произлиза от Келеуан — включи се Миранда.

— Цураните могат да оцелеят на друг свят — продължи Пъг. — Цурануани не е само вашите села и градове, защото те може да се построят отново. Нито пък е в титлите и почестите, защото те могат да се възстановят. Цурануани е вашият народ. Ако той оцелее, ще изградите нова държава.

Императорът помълча, после кимна.

— Ще го направим.

Пъг се обърна към Миранда.

— Имаме много работа. Аз ще говоря с тюн, а ти върви при чоджа. Ще проверя дали някой от оцелелите Велики има знания за джуджетата и другите отвъдморски народи. След това ще мина по Пътя и ще открия въпросния свят. Ще отворя колкото се може по-голям разлом между него и Града в равнината. Накарай Великите да започнат да отварят разломи от всяко населено място, което е достатъчно далече от дасатите. Империята трябва да се приготви, хората трябва да са готови! Нямаме никакво време.

— Колко ни остава? — попита императорът.

— По-малко от седмица, господарю. Ако се забавим, ще загинем, а след нас и другите светове. Видях го с очите си. Това е истината.

— Тръгвайте — Сезу изглеждаше съвсем сразен. Млад мъж, натоварен с огромна отговорност само заради потеклото си. В момента си личеше, че би предпочел тази отговорност да лежи на нечий други плещи, но беше взел решение и бе готов да действа. — Направете каквото е необходимо.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЯ

Духаше смразяващ вятър.

Пъг повтаряше действията си отпреди много години и се пренесе с магия в голата тундра. Вървя на север почти час, черната му роба контрастираше с бяло-сивия пейзаж. Това беше едно от малкото места на този свят, където валеше сняг, и Пъг се чувстваше странно.

Около час преди залез насреща му се появи банда мъжки тюни. Бяха подобни на кентаври, но вместо човешка половина приличаха на сааурски воители. Носеха кръгли щитове и саби и щом го зърнаха, нададоха бойни викове.

Пъг реши да приложи тактиката от предишния път. Издигна пасивна бариера, така че да не могат да му навредят и да го принудят да се защитава с насилие.

Но този път съществата зърнаха черната му роба и се понесоха обратно. Пъг нямаше време да ги чака да изпратят прежалим пратеник, така че започна серия от магически скокове, като се държеше на достатъчно разстояние, за да не предизвика атака.

След около час стигнаха до селище — стотина колиби, наполовина заровени в земята, между които обикаляха жени и деца.

Веднага се вдигна тревога и малките побързаха да се скрият по колибите. Женските застанаха на прага, готови да се защитават, ако воините бъдат победени. Пъг знаеше, че останалите им срещи с хора с черни роби са завършвали трагично — освен при предишната му визита. Тюн опитваха да мигрират на юг през зимата и от хилядолетия създаваха проблеми на цураните.

Трябваше да ги убеди да напуснат мястото, което смятаха за дом от зората на времето.

Отново издигна щита и бавно тръгна напред. Неколцина се опитаха да го обстрелят с прашки, а един дори извади лък, но като видяха, че не могат да му навредят, спряха. Воините надаваха викове и го предизвикваха.

Пъг спря на края на селището и заговори спокойно:

— Искам да говоря с ласура — използваше тяхната дума за „народ“. Тюн всъщност беше цуранското им име.

Десетина минути не се случи нищо. Пъг стоеше неподвижно, а воините му крещяха обиди и го предизвикваха на индивидуален двубой, както се очакваше от смелчаците. Съществата много добре знаеха, че един посредствен Велик може да срина селото им за минути, а той въобще не беше посредствен.

Накрая към него се приближи възрастен мъжкар и заговори на цурански:

— Говори, черноризецо, щом искаш.

— Нося ви предупреждение за голяма опасност. Тя ще засегне не само ласура и цураните, а целия свят. Чуйте ме, защото идвам като приятел и ви предлагам изход.

Говори почти час, като се опитваше да обясни нещата простичко и ясно. Съществата щяха да се усъмнят, че това е цурански заговор, който да ги примамва на юг, за да бъдат унищожени.

— Трябва да тръгвам, но пак ще ви повторя. Пратете пратеници по съседните села и им предайте думите ми. Ако останете тук, до осем изгрева ще загинете. Ако искате да оцелеете, вървете в равнините. Там, откъдето се виждат седемте каменни пръста в южните планини. Там ще има магическа врата. От другата страна ви очаква тревиста степ със зелени дървета и по-топъл вятър.

— Защо цураните правят това за ласура? — попита старият мъжкар. — Винаги били врагове.

Пъг реши да не обяснява, че не е цуранин. Това само щеше да усложни нещата.

— Тези земи са били ваши преди появата на хората. Елате на новия свят и ви обещавам собствен дом. Ще получите клетвата на императора, че никой няма да ви закача. Цураните ще са от другата страна на морето. Давам думата си на Велик, което означава, че и Империята се обвързва с нея. Запомнете думите ми, защото сега тръгвам — и се пренесе обратно в Събранието.

Прибра се в покоите, които бяха отредили за него и Миранда, и полегна за малко. Надяваше се, че тюн ще го послушат, но беше почти сигурен, че това няма да се случи.

Миранда приближи до входа, следвана от гвардейския си ескорт. В именията на Акома от векове имаше работници чо-джа. Съществуваше някакво съглашение, постигнато между легендарната Мара и царицата и магьосниците на Чакаха, кристалния град на тези същества, който се намираше отвъд източната граница. Миранда не беше наясно с точното споразумение, но оттогава чо-джа бяха автономен народ в пределите на империята.

Осъзна, че никога не се е доближавала толкова до тези същества. Те бяха насекоми и ѝ приличаха на мравки. Само че горната част на торса им имаше гърди, рамене и ръце, подобни на човешките. Лицата им бяха като на богомолки, с фасетъчни очи, но вместо щипци имаха нормални човешки уста. На слънчева светлина изглеждаха синьо-зелени.

— Искаме среща с царицата — каза Миранда.

Стражът заговори на цурански:

— Кой търси аудиенция с нашата владетелка?

— Аз съм Миранда, съпруга на Миламбер, от Събранието на магьосниците. Трябва да ви предупредя за смъртна опасност.

Стражът каза нещо на тракащия си език, след което продължи на цурански:

— Ще я известим.

Съществото отново зацъка на езика си и няколко работници се обърнаха да изгледат Миранда. След няколко минути се появи друг чо-джа, носеше на врата си нещо като мантия. Успя да докара прилична имитация на поклон и заговори:

— Аз съм този, който съветва, и ще бъда ваш водач. Моля, последвайте ме и бъдете внимателни. Подът не е пригоден за вашите крака.

Миранда тръгна по тунелите след съветника. Усещаше някаква странна миризма, като дъх на подправка. Осъзна, че това е миризмата на съществата. В никакъв случай не беше неприятна.

Проходите се осветяваха от някакъв флуоресциращ мъх, растящ по подпорите, които не бяха нито от дърво, нито от камък. По някое време забеляза работници, копаещи нов тунел, а до тях едно по-малко същество, което дъвчеше нещо в неестествено издутите си бузи. То

изплю веществото на стената и започна да му придава форма. Миранда се досети, че подпорите очевидно се правят от някакъв телесен секрет.

В друго помещение видя множество малки чо-джа да висят от тавана. Имаха прозрачни крилца, които трептяха със скорост, почти неуловима за окото. Съществата явно почиваха на смени, защото поне едно от групата пърхаше постоянно. Това очевидно беше с цел да се вкарва въздух в дълбоките тунели, защото в кошера живееха хиляди чо-джа.

След дълго слизание най-сетне се озоваха в царската зала. Помещението беше високо поне пет етажа и от него излизаха множество тунели. В средата върху голям насип седеше царицата.

Тялото ѝ бе дълго поне тридесет стъпки. Хитиновата ѝ черупка беше като броня. Ако се съдеше по закърнелите ѝ крайници, царицата явно не напускаше залата. Тялото ѝ беше завито с красиви цурански гоблени. Около нея се въртяха множество работници, полираха хитина, вееха ѝ с крилца и носеха храна и вода. Зад нея един набит мъжкар се клатеше напред-назад, зает със съвкупяване. За него също се грижеха дребни работници, а няколко други мъжкари търпеливо очакваха да дойде техният ред в неспиращото размножаване на расата.

Пред насипа имаше друга група мъжки, някои с шлемове. Поздравиха Миранда с поклон. Встрани по корем лежаха по-малки версии на царицата. Те снасяха яйца, които царицата гълташе, оплождаше ги в тялото си и ги снасяше наново.

Миранда се поклони.

— Почести на кошера ти, царице.

— Почести на клана ти, Миранда от Мидкемия.

— Нося ви ужасяващи новини — Миранда обясни за Господаря на ужаса и плана на Пъг да евакуира цураните на нов свят. — Това е широко и прекрасно място, където ще ви хареса. Знам, че това, което чува една царица, е достъпно и за другите и че в момента имате връзка с Чакаха. Вашите магове са много известни и ще ни окажат голяма помощ в изготвянето на разломите за евакуация.

Царицата продължи заниманията си още известно време, преди да проговори.

— Чо-джа благодарят на Миранда от Мидкемия за предупреждението. Както и на всички, които са загрижени за нашето благополучие — отново замълча и Миранда се зачуди дали не

комуникира с останалите. — Ще се наложи да откажем на предложението ви.

Миранда не можеше да повярва.

— Какво?!

— Ще останем тук и ще загинем.

Твърдението беше произнесено без никаква емоция и от това ѝ се стори още по-потискащо.

— Но защо, ваше величество? Вие сте единствената раса, която може да организира собствена евакуация. Имате могъщи магьосници, които ще ви отворят разломи.

— Мара от Акома дойде да ме вземе малко след като се излюпих. Тя каза, че съм красива, и затова дойдох тук. След това ме посещаваше често, както и синът ѝ, и неговият син. Радвам се на тези визити, както и останалите царици, които споделят преживяването с мен. Но никой човек не разбира напълно нашата природа. Ние сме от този свят. Не можем да отидем другаде. Били сме тук преди появата на хората и ще загинем заедно със света. Нима ще изкопаете дърветата с корените, за да ги преместите? Или ще изловите рибите и ще ги пратите в чуждоземните води? Може ли да преместите скалите на Келеуан, за да ги спасите? Хората са посетители и е в реда на нещата да си заминат. Ние сме от този свят — тя замълча за момент, след което повтори: — Ние сме от този свят.

Миранда нямаше думи. Твърдението на царицата беше произнесено с такава тежест, че нямаше смисъл да спори. Тя призна поражението си.

— Ако промените мнението си, ще помогнем с каквото можем.

— Благодарим ви за загрижеността.

— Трябва да тръгвам. Чака ме още много работа.

— Почитания на твоя клан, Миранда от Мидкемия.

— Почитания на кошера ти, царице на чо-джа.

Миранда усещаше, че нещо много красиво и важно ще бъде загубено завинаги, но имаше много задачи, затова овладя болката си и тръгна към повърхността, където гвардейците я очакваха да я отведат при императора.

Пъг почувства хлад, който нямаше общо с необичайно студения планински вятър. Келеуан беше по-топъл свят в сравнение с Мидкемия, но в тези планини нощите бяха мразовити. Магьосникът наблюдаваше петимата турилци, които се приближаваха към него. Намираше се на входа на град Турандарен, който през годините се бе превърнал в основен търговски център между цураните и Турилската конфедерация. Някогашното гранично село се бе разраснало значително.

Близо едновековният мир не беше намалил недоверието между двата народа, защото бе предшестван от столетия на война. Старите стени бяха запуснати, но все още годни за отбрана. Турилците бяха опитни планински бойци и никога не бяха завладявани.

Водачът на групата беше стар воин. Имаше дълга сива коса, над която бе нахлупил вълнена шапка с едно перо, забучено до лявото ухо. Тялото му беше осеяно с белези, които показваха, че мирът не пречи на кръвните вражди и граничните набези. Бандитството беше често срещано по планинските пътища. Мъжът носеше дълъг меч и щит. Останалите четирима мъже приличаха повече на търговци. Водачът се приближи и застана точно пред Пъг.

— Сякаш чакаш покана да влезеш в града, черноризецо.

Пъг се усмихна.

— Реших, че ако се въртя тук подозрително, ще получа по-бързи резултати, отколкото ако почна да задавам въпроси в града.

Мъжът се засмя.

— Добро предположение — той се почеса по брадичката. — Така, аз съм Джакам, хетман на Турандарен. А тези са все важни хора — Пъг забеляза, че въобще не се опита да представи останалите. — Какво да направим за теб, цуранино?

— Трябва да намеря Конфедерационния съвет и да говоря с Калиане.

Джакам сведе глава, сякаш оказваше почит при споменаването на Калиане.

— Съветът се събира при топлите извори на Шатанда, близо до град Тасдано Абеар. Знаеш ли къде е?

— Ще го открия, ако ми посочите посоката.

— Тръгни към планините на изток. Като превалиш хребета, ще видиш два пътя надолу. Трябва да следваш северния, за около седмица,

ако си пеш. Така ще стигнеш до долината Сандарм. В северния ѝ край са Тасдано Абеар и Шатанда. Лесно ще намериш съвета, защото всички шатри са опънати около изворите. Но трябва да побързаш. Ще заседават още шест дена, а след това водачите на кланове ще се завърнат по домовете си.

— Ще стигна до довечера — отвърна Пъг.

— Черноризци — измърмори мъжът, сякаш изричаше проклятие.

— Нещо друго?

— Моите благодарности и едно предупреждение.

Четиримата търговци отстъпиха назад, а Джакам посегна към дръжката на меч.

— Предупреждение ли?

— Да. Пригответе се за пътуване. Скоро от съвета ще дойде вест, че народът ви трябва да напусне тези земи.

— Какво? Нима цураните отново се опитват да завладеят земите ни?

— Не — отвърна Пъг тъжно. — Те също се махат. На този свят ще се появи нещо ужасно и всички трябва да бягат. Знайте, че колкото по-рано се пригответе, толкова повече неща ще можете да вземете с вас.

Джакам щеше да зададе още въпроси, но Пъг знаеше, че няма смисъл от разговори. Погледна към един далечен хребет и се пренесе там. Това беше стар метод за пътуване, който бе усвоил от едно време — да скача на етапи, докдето му стига погледът. Беше уморително, но ефективно, защото повечето магьосници, без Миранда и Магнус, не можеха да се пренесат на място, което не са виждали.

Стигна до целта си по свечеряване, точно както бе предположил. Видя множеството огънове по хълмовете около топлите извори и тръгна към града.

Тасдано Абеар беше класическо турилско селище с кирпичени къщи. Само странноприемницата беше от камък. Над града имаше дървен форт, чийто дълбок ров бе пълен с бодливи храсти и трънаци. Турилците не бяха завладявани никога, защото отказваха да загинат, защитавайки конкретно парче земя. Това укрепление беше създадено с цел да осакати неприятеля и да бъде изоставено, а не да издържа на продължителна обсада. Планинците смятаха всички плата и долини за свой дом и не се притесняваха много къде ще отседат от сезон на

сезон. Подобен град можеше да процъфтява десетилетие и после да изчезне, когато хората се преместеха да търгуват другаде. Все пак дългогодишният мир беше дал ефект и полуномадският народ бе започнал да се установява на определени места.

Клановете предявяваха претенции за различните земи, но на вътрешно ниво не беше много ясно кое на кого принадлежи. Повечето семейства имаха кръвна връзка и рядко се стигаше до открита вражда, но често се случваше да се ступат.

Пъг влезе в кръчмата и се огледа. Както очакваше, беше пълно с млади воини, дошли с водачите на клановете. Настроението беше празнично, но с толкова много младежи от различни семейства боят винаги висеше на косъм.

Турилците говореха много, за разлика от мълчаливите цурани. При тях обидата беше форма на изкуство. Целта беше да си максимално шумен и груб, без да започваш бой.

Пъг намери едно свободно място в ъгъла и седна. В цялото помещение се бе възцарила тишина. Дори най-старите воини не помнеха някога в кръчмата да се е появявал Велик.

— Да не си се загубил? — обади се един от по-възрастните, очевидно пиян. Беше червенокос здравеняк с румени бузи и увиснали мустаци. Носеше очукана медна огърлица, която блестеше на светлината на факлите. На бедния откъм метали Келеуан това беше доста ценно бижу.

Пъг поклати глава.

— Не мисля.

— Значи знаеш къде си?

— Това е долината Сандарм, нали?

— Да.

— Град Тасдано Абеар?

— Точно така.

— А там на хълма заседава Конфедерационният съвет?

— Да.

— Значи не съм се изгубил.

— Предполагам, че няма да възразиш, ако попитам какво правиш тук, цуранино?

— Трябва да говоря със съвета и по-специално с Калиане.

— Аха, Калиане значи?

— Да.

— Ами ако тя не иска да те види?

— Ще поиска.

— И защо така?

— Защото нося вест, която със сигурност ще иска да чуе.

— Тогава защо стоиш тук, ти дребна, противна мусонга, а не изтичаш да ѝ кажеш каквото трябва? — мъжът говореше за един особено глупав вредител, който ровеше по нивите и бе кошмар за фермерите.

— Защото, глупав сине на преяла нийдра и окаляно балу, ще е проява на лошо възпитание, ако отида без покана — Пъг говореше за товарния добитък и едно доста глупаво, но развъждано за месо животно. — Щеше да го знаеш, ако майка ти беше родила поне едно дете, което да различава деня от нощта. Или ако боговете ти бяха дали половината акъл на чувал с камъни. Нарича се „добро възпитание“.

Близките воители избухнаха в смях. Цураинът не само говореше приличен турилски, но и обиждаше със стил.

Червенокосият не знаеше да се засмее ли, или да се обиди. Пъг продължи:

— Бъди добър домакин и попитай Калиане дали ще приеме Миламбер от Събранието, някогашен съпруг на турилката Катала.

В кръчмата отново настъпи тишина. Един от възрастните мъже в ъгъла стана и се доближи до Пъг.

— Как е възможно?! Катала е моя роднина, която е умряла, преди да се родя, а ти си още млад. Всички сме чували, че е била женена за черноризец.

— Аз съм същият човек. Боговете ми дадоха дълъг живот и изглеждам все още така, както когато се ожених за нея. Тя беше майка на първия ми син и още скърбя за нея.

Старецът се обърна към един от младите воители.

— Върви при Калиане и кажи, че от цуранските земи е пристигнал важен човек. Той е наш роднина. Аз гарантирам за това.

Младежът кимна и излезе.

— Миламбер от Събранието, разкажи ми тази история.

Пъг въздъхна, защото рядко се връщаше към тези спомени.

— Когато бях момче, цураните нахлуха в моите земи и бях взет в робство от клана Шинцавай. Там срещнах Катала, която бе заловена

при един граничен набег. Запознахме се... — той започна да разказва историята и скоро стана ясно, че спомените му са все така ясни и образът на първата му жена не е избледнял с времето.

Когато приключи, повечето воини подсмърчаха, защото за тях не беше срамно да изразяват емоциите си. Малко след това се завърна пратеникът.

— Калиане те приветства с добре дошъл, Миламбер от Събранието.

Пъг се надигна и излезе от кръчмата. Тръгна след водача си по пътеката, която водеше към широка поляна. Там бяха издигнати кожените шатри на съвета. От топлите извори се издигаше пара и се носеше лека металическа миризма.

В нощта се чуваха птичи песни. Пъг си спомни, че колкото и чужд да му се струваше Келеуан, го беше приел за свой дом за почти осем години. Тук беше срещнал жена си и тук се бе родило първото му дете. А след години съпругата му се бе върнала тук, за да умре от неизлечимата болест.

Стигнаха до древна дървена постройка, мястото за заседаване на съвета.

Вътре го очакваха четиридесетина вождове. В центъра стоеше възрастна жена със сплетена на две плитки побеляла коса. Носеше проста червена вълнена рокля, а на главата ѝ имаше меден обръч с украса от скъпоценни камъни. Вождовете бяха облечени с домашнотъкани дрехи, а в косите им имаше пера. Въздухът беше задимен от факлите по стените и огнището в центъра.

— Добре дошъл, Миламбер от Събранието — каза един възрастен мъж вдясно от Калиане. — Аз съм Вахопа и имам честта да домакинствам на тазгодишния съвет. Поздравявам те.

— Аз съм Калиане — каза жената. — Искал си да говориш с мен?

— Да. Нося ви предупреждение и надежда — и започна да обяснява бавно. Тези хора не бяха глупави, но концепциите, за които говореше, бяха сложни даже за магьосник. Все пак те го изслушаха търпеливо и без да го прекъсват. — Ще има проход, който ще прехвърли колкото хора успеете да съберете тук до седмица. Вземете добитъка, оръжията и инструментите си. Новият свят ще изисква много, но и ще ви предложи много.

— Разкажи ни за това място, Миламбер.

— Има широки степи, дълбоки езера и сини океани. Планините докосват небето, а в долините може да се отглежда свободно добитък. Има много дивеч и риба, и никой не живее там.

— Но ти си цуранин и твоите хора ще се преместят там. Защо ще искате да споделите тези земи с враговете си? — попита подозрително един вожд.

— Не съм цуранин. Аз съм Пъг от Крудий, пленен по време на войната с Мидкемия. Аз освободих турилските воини на Големите игри и разруших арената. Аз бях женен за вашата сънародничка Катала, един от чиито наследници срещнах преди малко в града. Ще вземем на новия свят всеки, който иска да живее. Вече говорих с тюн — това предизвика гневни възгласи, защото тюн бяха по-голяма напасть за турилците, отколкото за цураните. — В момента други говорят с чоджа и джуджетата отвъд морето — в гласа му се надигна страст. — Мара от Акома дойде при вас, търсейки път към Чакаха. Тя е родоначалничката на сегашната императорска династия. Живяхте цял век в мир с цураните, като се изключат дребните стълкновения, които не са по-лоши от клановите ви вражди. Този свят, за който говоря, е широк и ще сте далече от останалите. Ако искате, може да не се срещнете с цураните още столетие.

Някои от вождовете кимнаха, сякаш това беше добро нещо.

— А може да постигнете съглашение, което да трае поколения. Но това няма да се случи, ако не напуснете тези земи. Смъртта приближава бързо и ще се спусне внезапно.

Калиане се изправи.

— Ще говоря с този Велик насаме — тонът ѝ показваше, че не се нуждае от позволение. — Ела с мен навън, Миламбер.

Той я последва. Щом излязоха, тя го поведе към най-големия извор в околността.

— Мнозина няма да ти повярват, Миламбер. Ще решат, че това е цурански заговор. Да ни махнат от тези земи и да ни пратят на смърт.

Пъг беше уморен. Беше изтърпял изпитания като никой друг смъртен и въпреки магията на Банат беше съвсем изтощен. Пое си дълбоко дъх и заговори:

— Знам. Това е, което мога да направя. Не мога да спася всички. Ето моето предложение. След два дни ще отворя разлом... ето там —

той посочи една полянка наблизо. — Ще води към планините на света, за който говорих. Тюн ще са на съвсем друг континент, отвъд морето. Ще минат дори векове, преди да ги срещнете отново. Дотогава може да сте постигнали мир с цураните. Не знам какво са отговорили чо-джа. Мястото, където ще отидете, е далече от земите за цураните. Може да ги избягвате, а може и да потърсите връзка с тях, за да воювате или да се помирите. Но който остане тук, ще загине — в гласа му се промъкна умора. — Това е изборът, който мога да ви предложи.

— Вярвам ти. Ще накарам вождовете да изпратят пратеници и да сберат клановете — тя скръсти ръце и погледна към хълмовете. — Тези земи са наш дом от времената на Златния мост. За някои ще е трудно да ги напуснат.

— Мнозина ще загинат. Някои няма да стигнат тук навреме, други ще са твърде болни, за да пътуват. Трети направо ще откажат. Всички те ще умрат. От вас зависи да спасите останалите.

— Защо го правиш, магьоснико? Защо се мъчиш да спасиш толкова хора?

Пъг се засмя, по-скоро от раздразнение.

— Че кой друг? Изпълнявам дълга си. Правя това, което е правилно.

Тя кимна.

— Ти си добър човек, велики. Заминавай, а аз ще сторя, каквото мога. Ще се видим ли отново?

— Само боговете знаят. Ако мога, ще посетя новия ви дом. Ако не, поне ще знаете, че съм искал да ви видя пак.

— Боговете да те закрилят — Калиане се обърна и тръгна към съвета, където я очакваше разгорещен и продължителен спор.

Пъг извади една сфера и я активира, за да се върне в Събранието.

23

СРАЖЕНИЕ

Джим метна един от кинжалите си.

Хвърли се зад една скала, а острието се заби в лицето на дасата и го свали от варнина му. Онези зад него го прегазиха, без да се трогнат, и продължиха през каньона.

Джим се върна при спътниците си.

— Време е да изчезваме!

Джоми, Тад, Зейн и Серван нямаха нужда от подкана. Тилът, където войските им се събираха за прегрупиране и почивка, преди половин час внезапно се беше превърнал във фронт. Младежите тъкмо бяха хапнали и успяха да се сврат под една каруца, за да подремнат. Вече бяха свикнали с хъркането на шестокраките нийдри и странната им миризма. Бяха толкова уморени, че заспаха веднага.

Джим беше първият, който се надигна при избухналата врява. Младежите едва бяха успели да се измъкнат — изкатериха се по скалистия хребет, който служеше като естествена защита на левия фланг на Аленбурга. Проблемът беше, че всички останали бяха побягнали в обратна посока.

През последните два дни отстъпваха непрекъснато. Черният купол се разширяваше и разширяваше и цуранските магьосници се опитваха да предвидят безопасна дистанция за всяко спиране.

Защитниците бяха променили тактиката си. Вече не опитваха да отблъснат нашествието, а се сражаваха, за да дадат време на бежанците да достигнат най-близките разломи. Пъг беше отворил портал между Келеуан и новия свят, а императорът бе издал заповед. Магьосниците опитваха да мобилизират населението. Нямаше да могат да спасят всички, но щяха да евакуират колкото се може повече.

Пъг беше създал втори портал към отдалечен континент за тюн и трети за турилците. Останалите магьосници отваряха проходи до първоначалния разлом, близо да Равнинния град. Мястото беше

широко и можеше да побере множеството бежанци, без да се изпогазят.

Проблемът беше, че не можеха да отворят достатъчно разломи към новия свят. Пъг беше един от малцината, които се справяха без помощ. Иначе трябваша поне няколко магьосници и им отнемаше пет пъти повече време. Според последните данни вече имаше седем функциониращи портала. Но капитаните бяха чули Каспар да казва, че и седемдесет няма да са достатъчни.

Затова трябваше да забавят дасатите, които се стремяха да замъкнат колкото се може повече пленници до Черния купол и да ги хвърлят в ямата. Никой не можеше да си представи колко ужасна е ситуацията. Цураните бяха воини по традиция и гледаха напред, а не назад. Все пак, според изчисленията, поне тридесет хиляди души вече бяха отведени в сферата. Според младежите обаче тези цифри бяха занижени. Дасатите не бяха глупави и бързо се адаптираха към стратегията на противника. Набезите им бяха станали мащабни и неочаквани.

Може би по чист късмет, но при последното нападение се бяха натъкнали на цуранския щаб.

Джоми спря и погледна останалите. Чуваха тропота на дасатските ездаци от другата страна на хълма.

— Къде сме?

— Тад гледа последно картата — каза Зейн и се обърна към доведения си брат. — Къде сме?

Русият младеж разпери длан, като пръстите му сочеха надолу.

— Това е хребетът зад нас — каза и посочи средния си пръст. След това показва безименния. — Останалите тръгнаха натам. Трябва да отидем при тях.

— Само че помежду ни има няколко хиляди дасата — обади се Серван.

— Чакайте, имам идея — намеси се Джим Дашър.

Той беше дошъл със съобщение за лорд Ерик и също бе зачислен към щаба с ранг на капитан.

— Каква? — попита Джоми.

Крадецът посочи на югозапад.

— Дасатите отиват натам.

— Да — потвърди Тад.

— Значи ние трябва да тръгнем на североизток. Ще пресечем долината и ще минем от другата страна, след което ще настигнем генерала.

— Чудесна идея — каза Джоми. — Но забравяш едно нещо.

— Какво?

— Всички останали са на коне. Ние сме пеша. Никога няма да ги настигнем.

— Не и ако стоим тук и се караме — намеси се Зейн. — Предлагам да послушаме Джим. Генералът все някога ще установи нов щаб. Ако следваме отстъплението, все ще ги настигнем.

Никой нямаше по-добро предложение и младежите заизкачваха склона, по който преди малко се бяха спуснали. Приклекнаха на самия хребет и се заослушваха. Не се чуваше тропот на ездаци, но пък дасатите често изпращаха тилови патрули, които да залавят криещите се.

Джим понечи да се надигне, но чу нещо, даде сигнал на останалите да не мърдат и се заслуша. Някой си тананикаше!

Крадецът надникна и видя на пътя самотна фигура. Носеше робата на цурански магьосник и си подсвиркуваше.

— Кой е пък този? — възкликна Джим.

Останалите се надигнаха да погледнат.

— Тоя пее ли? — попита Джоми.

— По-скоро си тананика — поправи го Джим. — При това високо.

— Да отидем при него? — предложи Зейн.

— Не — включи се Тад. — Щом е магьосник, може сам да се грижи за себе си. А и вижте накъде е тръгнал!

Мъжът се насочваше извън „безопасната“ зона. Всеки отвъд тази граница рискуваше да се озове в Черния купол при следващото му разширяване.

Младежите изчакаха магьосника да се отдалечи и се спуснаха в долината.

— Доколкото видях, генералите тръгнаха натам — каза Джоми и посочи на югоизток.

— Тогава след тях — отвърна Джим Дашър. — Знаете ли, започна да ми писва.

— Кое? — попита Серван.

— Войната? — предположи Тад.

— И тя също — отвърна Дашър. — Но говорех за цялата служба на Короната.

— Никой не те е карал насила — обади се Зейн.

— Не е точно така.

— Кой? — полюбопитства Джоми.

Джим сви рамене.

— Сигурно вече сте се досетили, че не съм обикновен крадец от Крондор.

Джоми се засмя.

— Досетихме се, след като цъфна с кралска заповед за лорд Ерик. Не мисля, че карат обикновените крадци да се метнат през най-близкия разлом и да участват във войни на други светове.

— Ами... всъщност дядо ми ме вкара в „семеиния бизнес“, ако мога така да се изразя.

— Не ни карай да гадаем — обади се Серван. Познаваше Джим от доста време и бе убеден, че е изпечен лъжец.

— Дядо ми е лорд Джеймс Джеймисън, херцог на Риланон.

Джоми се засмя.

— Страхотна история.

— Говоря сериозно — Дашър вдигна едно камъче и го хвърли по отсрещните скали. — Писна ми да рискувам живота си и да се занимавам с главорези, комарджии и курви. Готов съм да се установя някъде и да създам семейство.

— Ти? — продължи да се хили Джоми. — И семейство?

— Да — Джим започна да се дразни. — Даже съм си харесал момиче.

— Това трябва да се чуе — обади се Серван. — На коя от благородничките в Кралството е хвърлил око внукът на херцога?

Всички младежи избухнаха в смях.

— Ако искате да знаете, говоря за лейди Мишел де Фрашет, дъщеря на граф Монтагрэн.

Смехът спря.

— Сериозно ли? Мишел? — попита Серван.

— Да, защо?

Четиримата бивши студенти се спогледаха и Джоми се обърна към Тад.

— Ти му кажи.

— По-добре ти, Джоми — обади се Зейн.

— Не. Мисля, че трябва да си ти, Тад. Ти беше първият... — Джоми хвърли поглед към Дашър, — който танцува с нея.

— Така е — отвърна Тад рязко. — Но ти... танцува с нея най-много.

Джоми въздъхна и спря.

— Виж, Джим. Ние всички имаме удоволствието... да я опознаем. Случи се на кралския прием в Ролдем, когато ни дадоха рицарски звания — младежът се усмихна и добави: — Там се запознах и с прекрасната сестра на Серван.

Серван започна да се мръщи.

— Тя е... — започна Тад.

— Чудесно момиче — обади се Зейн. — Наистина.

— За Мишел ли говорите, или за сестра ми? — попита все по-нещастният Серван.

— И двете се чудесни, но не му обръщай внимание — каза Тад и посочи Джоми. — Той задяваше сестра ти само за да те дразни.

— Не е вярно! Тя наистина е прекрасно момиче — запротестира червенокосият младеж и се намръщи шеговито към Серван. — Чак се чудя как може да имате едни и същи родители.

— Достатъчно — сръза ги Дашър. — Кажете за Мишел!

— Ах, да. Мишел е прекрасна, но... амбициозна — започна Джоми. — Може да се каже, че си търси високопоставен съпруг.

— Точно така — съгласи се Серван.

— А никой не би бил по-високопоставен от внука на херцога на Риланон — добави Зейн. — Но преди това... беше по-отворена към ухажорите си.

— Така че всички се насладихме на... нейната компания — довърши Тад.

Джим се намръщи и се изчерви.

— Кога?

— Във вторник — каза Джоми. — След петъчния прием.

— В понеделник — обади се Тад.

— Вярно ли? — попита Джоми. — Мислех, че съм първи.

— Не, аз бях.

Джоми се обърна към Зейн.

— Ами ти?

— В четвъртък.

Джим сякаш напълно щеше да загуби контрол.

— Искате да кажете, че и тримата...

— Четиримата — обади се Серван и всички го погледнаха. — В сряда.

Джоми стисна Дашър за рамото в импровизиран приятелски жест.

— Виж нещата от добрата страна, Джим. Спестихме ти сериозен срам. Който се ожени за нея, ще е обект на постоянни подигравки. Не бива да го позволяваме на внука на херцога, нали?

Джим ги огледа и започна да се успокоява. По принцип не беше идеалист, но си беше изградил прекрасен образ за Мишел. Призна пред себе си, че е по-добре да се осъзнае навреме, и поклати глава.

— Жени...

— Да — отвърна Джоми.

Продължиха да крачат напред.

— Нали знаете какво казват монасите от университета? — обади се Тад.

Останалите трима младежи бяха чували израза много пъти и отвърнаха в хор:

— Жени! Не можеш с тях, но не можеш и без тях.

Джим изръмжа. Много добре знаеше, че монасите на Ла-Тимса дават клетва за целомъдрие.

— Май ще си се придържам към курвите.

— Доколкото познавам благородничките от Ролдем, сигурно ще ти излезе доста по-евтино — обади се Серван.

— А и ще те лъжат по-малко — допълни Зейн.

— Хубаво си говорим, но как ще проследим армията? — попита Джоми.

Джим посочи разпилените край пътя вещи.

— Ще гледаме какво изхвърлят.

— Дано дасатите не правят същото. Не горя от желание да се натъкнем на ариергарда им — каза Тад.

Разговорът замря.

— Онази мелодия, дето си я тананикаше магьосникът... — каза по едно време Джим.

— Какво? — попита Серван.

— Сетих се коя е! Една мръсна песничка от кръчмите на Порт Викор.

— Е, и? — рече Тад.

— Откъде един Велик ще знае пиянските песни на моряците от Мидкемия?

Никой не можа да предложи отговор.

Лесо Варен беше доволен, макар да не можеше да обясни защо. Голяма част от живота му бе диктувана от необясними импулси и отдавна беше спрял да се притеснява. Всичко бе започнало с намирането на онзи амулет преди много години и последвалите сънища. Беше го захвърлял два пъти и после бе пилял години, за да си го върне. А след като го унищожи, мислеше единствено как да събере парчетата и да го възстанови, като уби в процеса половин дузина бижутери. В този амулет имаше нещо...

Проклетият пират Мечката го носеше, когато загина, и сега той бе изгубен в Горчивото море. Въпросният амулет бе позволил на Лесо да хвърли пръв поглед на чудесните възможности. Как животът и смъртта са неразделно свързани и как няма по-могъща сила от живота, преминаващ в смърт.

Така и не можа да го открие повече, въпреки че претърсва морето дълги години... Ето, пак почваше да се отплесва.

Беше сигурен, че тук са намесени божествени сили, защото не можеше да се спре, щом си наумеше нещо. На няколко пъти бе срещал сериозни препятствия, но някак си се измъкваше.

Варен гледаше лежащите из околността тела. Може би затова се чувстваше добре. Тук имаше толкова смърт, че успяваше да източи оттук-оттам остатъчен живот.

Дасатите бяха като деца по отношение на некромантството. Доста могъщи, но нямаха никакъв финес и пилееха много енергия. Поне от техните остатъци бе успял да събере толкова мощ, че вече вървеше без жезъл. Тялото на Винтаката определено не беше никак добро. Само да си намереше добро убежище и щеше да започне подготовка за обсебване на ново тяло. Зачуди се какво ли ще постигне с мащабните кланета на нашествениците.

Зачуди се защо изпитва желание да се срещне отново с дасатите. Първоначалният им контакт беше добър, но след установяването на първия купол и след като им бе предал Миранда, бяха станали негостоприемни. Последния път дори бяха проявили желание да проучват него. Сигурно не бяха доволни, че бе убил двама жреци на излизане от сферата.

Но поне не си беше загубил времето. Вече знаеше, че разполага с познания за некромантството, за каквито те дори не можеха да мечтаят. Точно сега щяха да са му от голяма полза, защото насреща му се носеше дасатски патрул.

Той посегна за искрица от гнева, който таеше, провери голямото количество виталност, което бе складира, и зачака. Дванадесетимата воители се приближиха бавно — може би се чудеха защо човекът не бяга, а ги очаква спокойно.

— Здравейте — каза Варен на приличен дасатски. Беше го научил, докато преговаряше с жреците.

Водачът им го посочи с меча си.

— Ти разбираш нашия език?

Лесо въздъхна театрално.

— Ама че сте досадно очевидни — от ръката му се изстреляха дванадесет лъча зеленикава енергия и обвиха главите на воителите. Те хвърлиха оръжията си и започнаха да дерат лицата си с нокти.

След момент всички се бяха свлекли от седлата и агонизираха на земята. Варен усещаше как жизнената им енергия минава по пипалата и попива в него. За всеки случай постъпи по същия начин и с варнините. Когато всичко около него рухна мъртво, на лицето му се изписа усмивка.

— Е, това беше освежаващо.

Затананика си отново и продължи към Черния купол.

Пъг беше съвсем изтощен. Не се бе чувствал така дори след завръщането си от втората реалност. Отварянето на разломи беше достатъчно трудно дори при нормални обстоятелства, а сега ситуацията беше критична.

Той си пое дъх и кимна на Магнус. Синът му все още не се беше възстановил от пътешествието, но бе пожелал да тръгне с родителите

си, за да помогне с каквото може.

Магнус го издигна във въздуха, за да може да огледа хилядите бежанци, които се стичаха в равнините. В далечината, на север, се извисяваше Черният купол. Беше се уголемил почти двойно за последния ден. Пъг пресметна, че вече покрива два големи града и множество селища по реката и в северните степи. Върхът му се губеше в облаците и приличаше на надвиснала черна стена.

Той махна на Магнус да го смъкне.

— Може ли да направим още нещо? — попита Миранда.

— Не. Може да отворим още един-два разлома в далечния запад, но там вече няма много хора — Пъг въздъхна. — Остава ни да чакаме и да гледаме колко ще успеят да преминат, преди да затворим портала.

Магнус погледна в далечината.

— Сферата ще ни достигне след два или три дни.

Пъг се обърна към най-големия разлом. Хората се стичаха към него, уморени и гладни, опашката беше дълга няколко мили. Беше им наредил да не спират в долината от другата страна, защото тя бе твърде тясна, за да поеме толкова бежанци. Освен това скоро хората щяха да са твърде уморени, за да се отдалечават, след като преминат.

— Спрете ги за няколко минути — каза той на Магнус.

Синът му се обърна към гвардейците и те спряха движението на опашката. Веднага сред иначе дисциплинираните цурани се надигна мърморене и оплаквания.

— Следващия път ще избухнат безредици — каза Миранда.

Пъг кимна.

— Колко успяха да преминат? — попита тя.

Съпругът ѝ поклати глава.

— Около двеста хиляди. Плюс още стотина от вчера.

— Колкото населението на един голям град.

— Достатъчно за започването на нова цивилизация — обади се Магнус.

Опитваше се да повдигне духа им.

— Стига да нямат нищо против да живеят две-три поколения в кирпичени коптори — тя видя, че в далечината почват да светват огньовете. Първо на изток, а после и на запад. — Толкова са много. Може би малко храна и почивка ще им се отразят добре.

— Ще дойдат още милиони — каза Пъг. — Повечето няма да оцелеят.

— Не може да сме сигурни, татко — намеси се Магнус. — Ще отворя портал към новия свят. Ще прелетя няколко мили и ще отворя още един...

— Имаме вече шест в онзи район. Ще им трябват седмици да се открият и да установят някаква комуникация — Пъг се огледа. — Скоро трябва да изпратим Небесната светлина.

— Той ще тръгне ли? — попита Миранда. — Беше решен да остане последен, като говорих с него.

Магнус се усмихна.

— Ще трябва да се пребори с генерал Аленбурга за тази чест.

— Няма значение — отвърна Пъг тихо. — Последен... — огледа огньовете, които вече се бяха появили и около тях. — Който чака да остане последен, ще загине, Магнус.

Синът му не каза нищо.

Варен вървеше по пътя и гледаше извисяващата се сфера, която сякаш никога нямаше да достигне.

— Да, наистина е голяма.

През последния час беше унищожил още четири дасатски патрула. Но щом изкачи едно възвишение, видя поне стотина дасати и реши, че ще са му много. Нямаше да е зле да има подръка някои от старите си играчки от лабораторията, която бе изградил в цитаделата на Каспар. В крайна сметка призова една илюзия, която не бе опитвал от години. Беше стар и лесен номер. Всеки цуранин щеше да се спре и да погледне изсъхналия дъб, но дасатите нямаха представа, че подобно дърво не се среща на този свят. Той ги изчака да се отдалечат и премахна илюзията.

Продължи напред. Чудеше се кога ще стигне ръба на сферата. От тук не можеше да добие никаква перспектива. Можеше да е на миля от следващия хребет, а можеше да е и на пет.

Внезапно стана тъмно и той започна да се задушава. Очите му пареха, ушите му кънтяха, сякаш до него бе паднал гръм.

Някакви ръце го сграбчиха.

Двама воини, повлякоха го напред. Очакваха да е загубил съзнание. Но той беше влизал и преди в дасатски купол и бързо оправи дишането си. Преди секунди това беше нормален път, огрян от слънце, а сега всичко беше в мрак и дори листата на дърветата се сгърчваха и умираха.

— Това е гениално! — извика той.

Двамата дасати го стиснаха по-силно и единият го погледна. Умря първи.

Лесо просто се пресегна със съзнанието си и му спря сърцето.

— Това място е прекрасно! — другият воин го пусна и извади меч си. Лесо осъзна, че говори на цурански, и мина на дасатски: — Казах, че това място е прекрасно! — вдигна ръка и лъч от животоизточващата зелена магия обвини нападащия го боец.

Варен стоеше неподвижно и го гледаше как умира. Неколцина други видяха как човекът се бе справил с двама дасати и се втурнаха към него. Варен се погрижи и за тях — убиваше всеки воин, който видеше.

— Досега не бях толкова могъщ! — възкликна той, доволен от новопридобитите си способности. — Сигурно е от мястото!

Настрои възприятията си и видя, че всички жизнени енергии се стичат към центъра на огромната сфера.

— Ето къде трябва да отида.

Нито за миг не се запитваше откъде идват импулсите, които управляваха живота му. Знаеше, че колкото по-им се отдава, колкото повече хаос и болка създава, става по-щастлив. Понякога работеше сам в забутани пещери или мизерни колиби в блатата. Друг път успяваше да се установи на някое луксозно място, под закрилата на глупаци като Каспар от Оласко. Беше изстрадал много и знаеше, че умираването не е никак весело, дори да се будеше в ново тяло само след няколко мига. А най-неприятната смърт беше да те пронижат с меч в гърба. Пое си дълбоко дъх. Ако беше открил тази невероятна жизнена енергия, точно прекрасния момент, в който животът преминава в смърт, порано, щеше да властва на Мидкемия.

— Трябва да разбере какво е това! — каза той и тръгна към центъра на тази чудесна некромантска магия.

Накор се размърда. Лежеше зад трона, откъдето ТеКарана наблюдаваше обичайните екзекуции. Нямаше представа преди колко време се бе сбогувал Пъг и Магнус. Ако съдеше по пресъхналата си уста, беше минал поне един ден, ако не и няколко. Надигна се и посегна към торбата си. Беше празна. Въздъхна и я избута настрана. Не беше гладен, но търсеше портокали по навик. В меха на колана му имаше малко вода, но не беше и жаден, въпреки пресъхналата уста. Най-сетне осъзна какво се случва.

— Това е брилянтно!

Обърна се, за да надникне в ямата. Гледката го натъжи. Стотици тела падаха всяка минута. Голяма част от есенцията на Ужаса ставаше на пушек и се вихреше в тунела.

Накор вече почти не виждаше Мрачния. Съществото бе пожертвало голяма част от себе си, за да свърже този свят и Келеуан.

Дребосъкът внезапно се осъзна.

— Време е!

Усмихна се и седна на трона на ТеКарана. Валко едва ли щеше да има нещо против. След това зачака.

— Защо не идват? — попита Мартук. Воините на Бялото и талноите очакваха втори ден ответна атака. Но атака нямаше.

Малцината оцелели Низши приготвяха храна за бойците.

Бек не беше мръднал от позицията си. Не беше ял, пил вода и ходил по нужда от два дни. Това започваше да изнервя дори най-закоравелите ветерани.

— Няма да дойдат — каза внезапно той.

— Откъде знаеш? — попита Валко.

Страховитият воин се обърна към него с демонична усмивка.

— Знам. В безопасност сте. Мрачният е зает. Скоро ще напусне този свят. Вече мога да тръгвам — около младежа се появи червена светлина и той рухна на земята.

— Аз съм Кантас-Барат! Завърнах се! — чу се глас във въздуха.

Воините се спогледаха учудено.

— Старите богове се завръщат! — възкликна отец Джувон.

Хиреа се приближи до Бек и го огледа.

— Мъртъв е!

Мартук поклати глава.

— Според мен е мъртъв от много време. Просто нещото в него реши, че повече не му е нужен. Дано да е за добро — ветеранът повиши глас. — Хайде, време е да прекратим тази лудост и да почнем възстановяването на нацията си.

Повечето нададоха радостни възгласи, включително и Валко. Младежът погледна през прозореца. Градът беше в хаос, навсякъде бушуваха пожари. Въпреки пресиления им оптимизъм конфликтът още не беше свършил.

Пъг дремеше. Внезапно се събуди и се огледа.

— Какво?

— Татко, какво има? — попита Магнус.

— Нещо... — той стана и се загледа в нощта. — Нещо се променя.

Намираще се в набързо издигната шатра до командния павилион, в който бяха генералите и императорът. Големият разлом беше съвсем наблизо. На светлината на факлите изглеждаше като синкаво петно, осеяно с блестящи златисти и червени точки.

Потокът бежанци се бе превърнал в река.

— Колко? — обърна се Пъг към Магнус.

— Никой не знае. Около милион през всичките разломи. Може би повече.

— А може и по-малко.

Магнус поклати глава.

— Правим всичко възможно.

— Докъде стигна сферата?

— На петдесет мили северно от града е.

Пъг стисна зъби. Последния път беше на сто.

— Ако не се случи някакво чудо, ще изгубим разлома утре следобед.

Магнус знаеше за какво става дума. Всички разломи трябваше да бъдат затворени, преди Мрачният да ги достигне. Той щеше да превземе Келеуан, но те щяха да се прегрупират на Мидкемия и да потърсят начин да го спрат.

Но ако успееше да се добере до някой портал, целият този ужас щеше да се повтори.

Внезапно се изви силен вятър и сякаш падна гръм. По повърхността на Черния купол заиграха светкавици.

— Евакуирайте императора през портала! Веднага!

Гвардейците се втурнаха към командната палатка.

— Какво става? — извика Магнус.

— Не знам, но няма да дочакаме до утре следобед.

Сферата вече не беше на петдесет мили от града. В момента се намираше на по-малко от миля от разломите, което означаваше, че е погълнала повече от милион души наведнъж.

Пъг се разплака.

УНИЩОЖЕНИЕ

Дасатите атакуваха.

Пъг и останалите магьосници се бяха струпали около императорската шатра. Спорът продължаваше почти час и всякакви рангове и почести бяха забравени.

Младият владетел настояваше да остане до последно и накрая Пъг не издържа.

— Ваше величество, никой не се съмнява в храбростта ви. Знаем, че умирате всеки път, когато някой от поданиците ви падне. Народът има нужда от вас повече от всякога.

И посочи тълпата отвън, която очакваше заповедите на Небесната светлина. Висши духовници от всеки орден очакваха господарят им да им нареди да се бият до смърт.

— Почти всички благородници жертваха живота си. Останахте само с деца, които трябва да управляват, а населението е уплашено. Народът е честен и трудолюбив, но има нужда от напътствия. Заповядайте на магьосниците, жреците и живите благородници да преминат веднага.

Грохотът на битката наближаваше.

— Скоро ще започне паника и никой няма да може да мине през разлома... А аз трябва да го затворя!

Императорът беше твърдо решен.

— Не, велики. Ще остана да се бия.

Пъг се вбеси. Сега не беше време за младежко упорство. Но този млад мъж беше свикнал да се подчиняват на всяка негова дума.

— Господарю, чували ли сте историята за император Ичиндар и първите преговори между Империята и Кралството?

— Не — отвърна младият владетел, несигурен накъде отива разговорът.

— Чудесно — Пъг вдигна ръка и императорът падна и подбели очи. Стражите посегнаха и извадиха мечовете си, но магьосникът ги

спря.

— Стойте! Небесната светлина спи.

Първият съветник Чомата се засмя.

— Чувал съм тази история, велики. Касуми Шинцаваи нокаутирал императора, за да могат да го пренесат в безопасност през разлома.

— Добре. Обясни му я, като се свести — Пъг се обърна към двама стражи. — Вземете го и го пренесете през портала.

Генерал Аленбурга се обърна към събралите се отвън.

— Магьосници, жреци и благородници, ако обичате нацията си, вървете. Минете през разлома и се погрижете за народа си. Изградете нова Цурануани. Тръгвайте!

Мнозина се поколебаха, но повечето послушаха заповедта и тръгнаха към по-малкия разлом, който бе предвиден за евакуация на командването.

— Татко, ами ти? — попита Магнус.

— Аз ще остана още малко. Нещата са към своя край, но все още имам няколко задачи.

— Какво да кажа на майка?

— В никакъв случай да не се връща тук — Пъг погледна към битката. — Кажи й, че я обичам и ще се прибера скоро.

Магнус поклати глава.

— Знаеш, че ако й кажа да не идва, ще дойде.

— Убеди я. Обясни й, че ще мина през разлома след няколко минути.

— Не мога да я лъжа.

— Това не е лъжа. Ще мина през портал, но не този — той посочи към мрака. — Ще отида в Академията. Кажи й, че това място скоро няма да го има.

— Добре — Магнус го прегърна. — Не се оставяй да те убият.

Магнус тръгна, а Пъг се обърна към щабните офицери. Аленбурга, Каспар, Ерик и младите капитани чакаха търпеливо.

— Свърши се, господа.

— Най-сетне — каза Ерик фон Даркмоор.

Аленбурга се обърна към цуранските офицери.

— Вървете на новия свят. Това е заповед.

Те отдадоха чест и тръгнаха, а генералът се обърна към Джоми, Серван, Джим, Тад и Зейн.

— Вие изпълнихте дълга си. Благодаря ви за проявената храброст — спря поглед върху Джим Дашър. — И за лекото безразсъдство. Сега тръгвайте. Прибирайте се вкъщи.

Пъг посочи разлома към Академията.

— Минете през този. Ще имам нужда от вас.

Джоми погледна другарите си, те кимнаха и той отсече:

— Щом вие оставате, и ние няма да тръгнем.

— Джоми, ти си чудесен младеж, но ужасен офицер — скастри го Каспар. — Заминавайте!

Джоми се поколеба за момент, след което тръгна. Другите го последваха.

Ерик спря за момент Джим Дашър.

— Кажи на дядо си, че му желая всичко добро. Има всички причини да се гордее с теб.

Джим го погледна в очите.

— Благодаря, сър.

Каспар и Аленбурга също се обърнаха към него.

— Няма ли да дойдеш? — попита генералът.

Ерик поклати глава.

— Не. Мисля да поостана. Ако успея да забавя някой дасат с минута, ще позволя на още десетина души да минат през разлома. Последните няколко години живях назаем и е време да се отплатя — обърна се към Пъг. — Като се видиш с оня досаден дребосък, му благодари от мое име.

Магьосникът кимна. Не беше казал на никого за решението на Накор да остане на Омадрабар. Само Магнус знаеше.

— Добре, Ерик.

Старият рицар-маршал на Крондор извади меча си и закрачи към битката.

— Отива си един велик мъж — въздъхна Каспар.

Пъг само кимна. Нямаше думи. Накрая се насили да проговори.

— Ами вие двамата?

Аленбурга беше положил ръка на меча си и сякаш се готвеше да последва примера на Ерик.

— Трудно е да си представя, че се връщам — говореше високо заради глъчката отвън. Назриваше паника, защото всички се блъскаха към разлома. — Да изоставя всичките тези хора...

Каспар сложи ръка на рамото му.

— Няма смисъл да умираш с тях, Пракеш. Ти си имаш дом.

— Ще е твърде тихо, Каспар. След всичко тук завладяването на Оканала с шепа хлапета не ми се вижда като голямо предизвикателство.

— Тогава вървете на новия свят — предложи Пъг.

— Какво?

— Цураните ще имат нужда от силни водачи.

— Едва ли ще им трябва генерал в скоро време — отвърна Аленбурга, но Пъг видя искриците в очите му.

— Значи въобще не сте ги опознали. Преди да мине и един ден, ще има заговори и интриги, от които ще подскочате цял век. Войната е нищо в сравнение с цуранската политика. Накарайте първия съветник да ви обясни тяхната гледна точка за Войната на разлома. За тях е била дребна политическа игра.

— Поведи ги — каза Каспар. — Ще се нуждаят от теб.

Аленбурга се поколеба, след което придърпа бившия херцог в мечешка прегръдка.

— Ще ми липсваш, Каспар от Оласко.

— И ти на мен, генерале.

Аленбурга се обърна и излезе от шатрата.

— Каспар?

— Нямам желание да умирам като герой, Пъг. Идвам с теб.

Магьосникът махна и Каспар го последва към древния разлом. Множество хора се тълпяха към него, но стражите ги насочваха към по-големия портал. Щом обаче видяха черната роба, направиха път.

— Вървете — каза им Пъг. — Изпълнихте дълга си тук.

Двамата войници с брони на Акома отдадоха чест, извадиха мечовете си... и затичаха към битката.

— Ама наистина са забележителни — каза Каспар възхитено.

— Така е — съгласи се Пъг.

Двамата преминаха през разлома.

Варен погледна през ръба на ямата и откри, че едновременно го привлича и отблъсква. Част от него искаше да се обърне и да побегне, но друга го подтикваше да скочи. Той си пое дъх и се огледа.

Тук беше имало град. С ферми и села около него. Сега всичко беше потънало в ямата. Дупката. Тунела. Беше толкова огромен, че извивката му изглеждаше почти като права линия.

Каква мощ! Беше опиянен от нея. Насреща си имаше господство над смъртта, което надхвърляше и сънищата му, а през годините бе сънувал доста. Притегляше го. Ако намереше начин да подчини дасатите и да ги накара да му служат, щеше да завладее безброй светове.

Подтикът да скочи беше непоносим. Само да намереше някаква причина.

Варен се замисли за миг и просто скочи.

Пъг и Каспар се появиха пред пещерата.

— Къде са стражите? — попита бившият херцог.

— Върнах ги на острова, защото имах нужда от помощ. Освен това знам, че няма нужда да пазим тези неща.

Каспар сви рамене.

— Щом казваш.

Тръгнаха по тунела. Долу ги очакваха десетте хиляди бронирани фигури.

— Пъг, какви са те все пак? — Каспар първи беше открил талноя на Новиндус и бе предупредил Конклава.

— Спящи божества. Изгубените богове на дасатите.

— Как са попаднали тук?

— Сигурно никога няма да узнаем, но смятам, че е намесена божествена сила — Пъг реши да премълчи ролята на Банат и погледна кутията на пода. — Това е убежище. Известно време смятах, че Мрачният ги е пленил по някакъв начин, но вече не съм сигурен. Мисля, че боговете от три свята са направили план да спасят света от нещото, което унищожава Келеуан в момента.

Наведе се и отвори кутията. Вътре имаше пръстен и кристал.

— Накор измайстори кристала като средство за контрол на тези... същества.

Той посегна за пръстена.

— Недей! — спря го Каспар. — Ако го носиш твърде дълго, ще полудееш!

— Спокойно, няма да го нося дълго — Пъг си го сложи и се усмихна. — По-добре си запуши ушите и затвори очи, че ще се вдигне прах.

— Какъв прах?

Магьосникът вдигна ръце и изстреля спираловидна сребристобяла светлина към тавана. Тя започна да се върти и да пробива нагоре. Скоро се появи дупка, през която проникнаха слънчеви лъчи. Пъг разпери по-широко ръце и светлината се завъртя по-бързо. Дълбаеше свода на пещерата, в която талноите бяха прекарвали хилядолетия.

Каспар примигваше, но не можеше да откъсне поглед. За пет минути беше издълбана дупка, през която можеха да излязат десетки същества.

— Сега какво? — попита бившият херцог и се закашля от праха.

— Ела навън.

Излязоха от пещерата, покатериха се по склона и застанаха до дупката. На слънчева светлина бронята на талноите под тях лъщеше като току-що полирана.

— Интересна гледка — каза Каспар.

— Да.

Пъг протегна ръка към талноите и затвори очи. Няколко минути не се случи нищо, но Каспар бе свикнал на търпение, когато ставаше въпрос за магия.

Внезапно във въздуха се появи блестящ сребрист овал.

Пъг посочи талноите и каза:

— Приберете се вкъщи.

Съществата се обърнаха към магьосника като едно и първото започна да се издига във въздуха. Щом излезе от дупката, ускори и мина през новосъздадения разлом. Последва го още едно, и още. Всяко следващо се движеше по-бързо, докато накрая не станаха почти неразличими за човешкото око.

— Дори с това темпо ще отнеме известно време, за да минат всичките десет хиляди.

— Къде отиват?

— На Келеуан, оттам в Черния купол и към втората реалност. Древните богове на дасатите се завръщат, за да възстановят дома си.

— Забележително.

— Какво ще правиш сега, Каспар? Заслужи си избора. Каквито и престъпления да си извършил в миналото, направи достатъчно за Конклава, за да ги изкупиш. Ако искаш да останеш, ще се радваме. Ти си способен мъж с много таланти.

Каспар сви рамене.

— Благодаря за поканата, но мисля да последвам примера на Тал Хокинс. Ако имате нужда от мен, ще помагам, но ми се ще да открия нов живот за себе си.

Пъг се усмихна.

— Младият владетел на Мубоя ще има нужда от нов генерал.

Каспар се ухили.

— И аз си мислех същото. Аленбурга ми разказа достатъчно, докато играехме шах, така че имам представа какво трябва да се направи.

— Завоевания и война?

— Не. Тази част е свършила, поне докато някой от съседите не сглупи. Сега им трябва мир и компетентна администрация.

— От каквото и да имат нужда, ще са късметлии, ако разполагат с теб.

— Благодаря, Пъг.

— За какво?

Очите на Каспар се бяха навлажнили.

— Че ми помогна да върна душата си. На твоє място щях да накарам да ме обесят веднага след превземането на Оласко. Синът ти и Тал Хокинс са по-добри мъже, отколкото бих могъл да мечтая, но ще се опитам да заслужа тази щедрост.

— Вече го направи — Пъг погледна талноите, които продължаваха да се точат през разлома. — Искаш ли да те метна до Мубоя?

Каспар поклати глава.

— Още е светло, а наблизко има село, откъдето мога да си купя кон. След последните дни имам нужда от малко спокойствие. Пътуването ще ми се отрази добре.

— Разбирам.

Стиснаха си ръцете.

— На добър час, Каспар от Оласко.

— На добър час, магьоснико — бившият херцог се обърна и заслиза по пътеката. Когато се спусна от хълма, видя, че и последният талной е изчезнал, както и Пъг. След секунди разломът се затвори.

Каспар от Оласко благодари на боговете, че е оцелял, и започна следващото пътешествие на живота си.

Пъг се появи в кабинета, където го очакваха съпругата му и двамата им сина. Миранда се хвърли на врата му.

— Свърши ли се?

— Не още.

Тя отстъпи назад и го погледна.

— Ти ще се върнеш! — беше по-скоро обвинение, отколкото въпрос. Жена му продължи, преди да успее да ѝ отговори: — Идвам с теб.

— Не! — прозвуча по-рязко, отколкото искаше, и май щеше да разпали ожесточен спор. — Не — каза той по-нежно. — Трябва да останеш тук. Без теб няма да мога да се върна.

— Защо?

— Защото ще опитам нещо, което съм правил само веднъж.

— Какво?

— Ще затворя разлома, докато съм вътре в него.

Миранда го изгледа невярващо.

— Трябва да има друг начин.

— И на мен ми се иска, но няма. Може би само след минути съществуването, което идва от света на дасатите, ще се добере до порталите. Трябва да се върна и да ги затворя, но последният не може да бъде спрял от тук. Знаеш го. Трябва да се затвори от Келеуан.

— Или отвътре — допълни Магнус. Той не беше чак такъв специалист по разломите, но беше чел повече от майка си. — От какво ще имаш нужда?

— В покоите ми има два жезъла. Донеси ги.

Магнус тръгна, а Пъг се обърна към съпругата си.

— Аз ще се оправя, ако вие свършите работата си от тази страна.

Миранда се беше просълзила и не можеше да говори. Стискаше робата на мъжа си с две ръце, сякаш се боеше да го пусне. Накрая кимна.

Калев се приближи до двамата.

— Обещавах ли, че ще се върнеш невредим?

Пъг се засмя и го прегърна силно.

— Винаги си бил сладко хлапе. Радвам се, че пазиш момчешкото в себе си, въпреки че израсна силен мъж, с който се гордея.

— Ти си ми баща и те обичам — прошепна Калев.

— И аз теб.

Магнус се върна.

— Нямаме много време — каза Пъг. — Елате навън.

Излязоха в малката градинка до къщата. Пъг подаде единия жезъл на жена си.

— Направени са от дъб, поразен от гръм, тук на острова. Еднакви са и единият трябва да бъде забит в земята като котва.

Миранда заби края на жезъла в земята.

— Момчета, помогнете на майка си.

Магнус и Калев се приближиха и хванаха жезъла.

— Каквото и да стане, през следващия час не го пускайте. Дръжте го забит в пръстта. Той е единственият ми път обратно.

— Откъде научи това? — попита Миранда.

— От баща ти.

Тя присви очи, но не каза нищо.

— Ще се върна — обеща Пъг и изчезна.

Майката и синовете останаха неподвижни, стискаха здраво жезъла.

Пъг се появи в Академията. Половин дузина магове гледаха безпомощно изсипващите се бежанци.

— Пъг! — извика Малкълм от Тир-Сог. — Не можем да им смогнем! Не можем да ги извозим достатъчно бързо от острова, а в Шамата вече има безредици заради недостига на храна.

— Пращайте ги в Ландрет! — Пъг посочи двойния разлом. — Щом премина, го затворете. Разбрахте ли?

— Да. Ами другият?

Хората, които преминаваха, бяха паникьосани и почти се прегазваха в блъсканицата.

— Ще го затворя от другата страна — Пъг си пое дъх. — Затварям всички разломи!

Разбута тълпата, метна жезъла на рамо и прекрачи на Келеуан.
Озова се сред сцена на хаос и безумие.

Битката вече се водеше само на стотина метра от разлома към новия свят. Хиляди бежанци се опитваха да стигнат до него и по-слабите бяха буквално прегазвани. Пъг се издигна във въздуха, за да огледа по-добре.

Дасатите бяха навсякъде. Черният купол не се бе разраснал след последния път, но това беше само въпрос на време. Магьосникът опита да прецени кой от разломите е в най-голяма опасност и реши, че най-близкият ще падне първи.

Поколеба се. Всяка минута, която изчакаше, щеше да позволи на повече цурани да преминат. Животът им щеше да е тежък, но поне щяха да оцелеят. В мига, в който затвореше разлома, обричаше всички долу на смърт. Повечето щяха да срещнат ужасяващия си край в ямата. Видя, че един дасат стъпва на рампата, водеща към разлома, и го изпепели с кълбо от бяла енергия.

Това се оказа грешка, защото двама жреци мигновено го атакуваха. Пъг едва успя да вдигне защитата си, но вече не можеше да напада, без да се разкрие. Замисли се за миг дали да не стане невидим, но се отказа. Очакваше го много работа и щеше да има нужда от цялата си сила.

Затвори очи, за да се съсредоточи и за да не гледа хората, които всеки миг щяха да загубят надежда, и се пресегна към разлома. Никой на Келеуан и Мидкемия не разбираше повече от него. Този портал беше създаден от него и той си бе оставил средство за бързо затваряне. Сега просто си пожела разломът да спре да съществува.

В една секунда имаше сив овал, лъч на надеждата и път към безопасността, а в следващата изчезна. Отчаяният вой отдолу разби сърцето на Пъг и той едва се удържа да не атакува дасатите. Те бяха изиграни от Мрачния и всеки жрец или воин на Келеуан щеше да загине заедно с цураните, но това не намаляваше гнева му.

Приближи се до следващия разлом и затвори и него.

Тълпата изпадна в истерия. Майките стискаха децата си, сякаш можеха да ги скрият от приближаващите чудовища. Мъже изоставяха жените си и се хвърляха върху дасатите с голи ръце.

Пъг преглътна с мъка и затвори поредния разлом. След това тръгна към следващия. Имаше много работа и съвсем малко време.

Накор се размърда. Най-сетне бе свикнал с начина, по който се чувстваше тялото му. Ситуацията беше интересна и му се искаше да има повече време да я обмисли, но трябваше да направи нещо важно.

Стана и отиде до ръба на ямата. Ужасът се бе надигнал сред морето от оранжеви и зелени пламъци и ръмжеше, сякаш отправяше предизвикателство. Исаланецът се зачуди дали боговете на Келеуан могат да го чуят. Не че имаше значение. Тези божества бяха стари и уморени и не можеха да защитят владението си. Интересно дали щяха да отидат с дасатите на новия свят, или там щеше да има нови богове? Замисли се дали това въобще има някакво значение. Жалко, че нямаше да разбере.

Погледна надолу, защото се случваха две неща. Господарят на ужаса отдаваше голяма част от събраната енергия на портала между двата свята и едновременно с това променяше формата си. От размитите очертания се издигна широка глава, последвана от здрав врат и масивни рамене. Тялото му беше пародия на човешко, но имаше идеални пропорции. Беше вдигнал юмрук и го размахваше предизвикателно, докато се готвеше за прехвърлянето. Накор реши, че това е забавно, по някакъв отнесен начин, може би защото вече беше умрял.

Зачуди се дали щеше да изпитва отвращение, ако беше жив. По-скоро не. Това беше уникално преживяване. Богът на лъжците му беше оставил достатъчно енергия, за да може да мисли и да се движи. Предполагаше, че емоциите, които изпитва, са по-скоро ехо от предишния му живот, отколкото нещо настоящо. Преживяването беше събудило любопитството му и той бе доволен, че е запазил поне това си качество.

Нещо приближаваше бързо сред падащите тела. Ужасът използваше новопридобитите енергии, за да укрепи прохода към

горната реалност, а не за собствената си лакомия. Колкото по-тънко ставаше тялото му, толкова по-интелигентен започваше да изглежда. Това щеше да е интересно да се проучи, ако имаше повече време.

Нещото се появи, но преди Ужасът да го забележи, Накор използва един от последните си трикове и го дръпна към себе си. Беше мъж с черна роба и макар да не бе виждал лицето му, исаланецът много добре знаеше кой е.

Лесо Варен гледаше с изумление. Дребосъкът просто бе посегнал със съзнанието си и го бе дръпнал към този глупав трон и той не можеше да му попречи.

Варен рядко бе рационален, а сега обстоятелствата съвсем не бяха добри. Може би дори не беше виждал по-лоши. Освен това чувстваше някакъв гняв, без да има представа защо.

— Не знам кой си, дребосъко, но не биваше да правиш това!

И атакува с най-смъртоносната си магия, но мъжът само му се ухили.

— Трудно е да убиеш някой, който е мъртъв, знаеш ли?

Некромантът се замисли. Мъртъв? Беше майстор в изкуството си, но никога не беше виждал подобно нещо. През годините бе съживил няколко десетки трупа, но немъртвите не бяха особено умни, всъщност си бяха идиоти. Опита да установи контрол над Накор, но дребосъкът само продължи да се хили.

— Това е забавно, но твоето време свърши. Трябва ми нещо, което е у теб.

Лесо го погледна.

— Какво...?

Пръстите на Накор сякаш потънаха в гърдите му. Варен се облещи от зашеметяващата болка.

Накор извади ръката си и разтвори шепа. Държеше малък кристал, заострен в двата края, приличаше на обработен диамант. Вътре в него пулсираше лилава светлинка.

— Ние сме само съдове — каза Накор. — Тук сме, защото носим нещо, което не може да съществува в тази реалност. В мен има искрица от Банат — той вдигна кристала, така че Варен да го види. — А това е парченце от Безименния. Господарят ти те изпрати тук да

унищожиш Мрачния. Може да е луд и затворен на безброй мили от дома си, но е много ядосан, че някой друг се опитва да превземе света му. Ти си неговото оръжие, Лесо.

Варен се олюля и Накор го избута настрани.

— Вече нямаме нужда от теб, защото аз държа Богоубиеца!

Некромантът падна на земята и умря за последен път. Исаланецът погледна за момент нещото в дланта си и се обърна към Господаря на ужаса.

— Още няколко минути. После всичко ще свърши.

Пъг се издигна в небето. Опитваше да потисне мъката, че хиляди измират под него. Погледна към Черния купол и сърцето му натежа още повече. Сферата вече покриваше стотици мили. С този темп щеше да обхване целия свят за по-малко от месец.

Той продължи да се издига, докато не усети, че въздухът се разрежда и става студен. Създаде около себе си защитен балон, който обаче нямаше да издържи дълго, и продължи нагоре, докато не видя извивката на планетата.

Тъгуваше, защото бе живял години на Келеуан. Цураните бяха уникални. Притежаваха съвкупност от най-лошите и най-добрите човешки черти. Можеха да са жестоки и кръвожадни, но също така бяха щедри и честни и бяха готови да загинат за каузата си. Освен това знаеха да обичат.

Нещо в Черния купол се размърда. Пъг използва магическото си зрение, което бе усъвършенствано след престоя при дасатите, и видя в сферата толкова ужасяващи сцени, че едва сдържа гнева си.

Стотици воители на варнини влачеха мрежи с умиращи и мъртви цурани. Тунелът, който водеше към Омадрабар, отстоеше на фиксирано разстояние от ръба на сферата, така че след нейното уголемяване воините трябваше да покрият една и съща дистанция. Ямата вече бе широка стотици мили. Пъг усети, че в нея нещо се движи.

Накор гледаше отнесено. Хрумна му, че след като е мъртъв, е загубил интерес към всичко освен към задачата си. Чудеше се дали

трябва да съжалява, защото си спомняше, че като жив беше много любопитен. После усети, че няма време за размисъл. Господарят на ужаса използваше силите си, за да източи живота от всичко наоколо. Неговите воини и жреци падаха в ямата и умираха, преди да стигнат дъното. Фигурата му беше мъглява и размита, но изведнъж се превърна в нещо кошмарно.

Изглеждаше величествено, точно както си го представяше Накор. Имаше високо поне тридесет стъпки тяло с човешка форма. Само краката бяха с обърнати стави, като на козел или кон. Главата беше без черти, макар че като че ли се забелязваха уши. Около челото му сияеше сребриста светлина, осеяна със златисти пламъци, образуващи демонична корона. Очите му бяха като два пламтящи въглена.

От гърба му изникнаха две сенчести крила, които трябваше да го издигнат през тунела към Келеуан.

Накор излезе от скривалището си и прекрачи тялото на Лесо Варен.

Господарят на ужаса се изстреля нагоре и ямата изведнъж стана тиха и пуста. След това се чу трясък, сякаш в тунела се бяха сблъскали някакви огромни неща. Накор се приготви.

Десетте хиляди бронирани фигури се спуснаха на каменния под, където допреди мигове бушуваше море от дасатска жизнена енергия. Древните божества се завръщаха. Щом докоснеха земята, броните им избухваха в различен цвят — сребърно, зелено, златно — и душите им се освобождаваха. Едно време Накор щеше да се възхити на подобна гледка, но сега само гледаше. Разбираше, че неговата роля свършва.

Вдигна кристала с една ръка — знаеше, че това ще е последното му действие — и го чукна с показалеца на другата, като дете, играещо на топчета. Богоубиецът се понесе нагоре, като изсмукваше енергията на тунела зад себе си.

Господарят на ужаса нямаше да се върне на Омадрабар. Най-сетне беше напуснал втората реалност. На практика Мрачният бог на дасатите беше мъртъв.

Накор седна и усети как съзнанието му се оттегля някъде. Последната му мисъл беше, че е живял много интересно.

Нещо идваше!

Пъг се съсредоточи върху Черния купол. Господарят на ужаса минаваше през прохода от Омадрабар на Келеуан! Каквито и времеви разчети да си беше правил, бяха напълно погрешни. Не разполагаше със седмици или дни за подготовка. Чудовището щеше да пристигне всеки момент...

Използва всичките си сетива, за да намери слабост в сферата. Не можеше да открие. Ако имаше достатъчно дни за проучване и Миранда, която се бе измъкнала от първия купол, беше тук, заедно може би щяха да открият начин да го спрат. Но дълбоко в сърцето си знаеше, че дори с всичкото време на света пак може да не успее. Оставаше му само един избор, избор, който бе отрекъл от самото начало. Стегна се и започна да манипулира енергиите около себе си.

Насочи съзнанието си към космоса и откри каквото търсеше. Изрече най-сложното и могъщо заклинание, което беше създал — никога не беше предполагал, че ще го използва.

Около Келеуан обикаляше една луна, в перфектна орбита, определена от гравитацията на планетата и слънцето. Пъг наруши този баланс.

На милиони мили в космоса точно пред луната се появи огромен разлом, а неговият близник се отвори във върха на Черния купол. Пъг се спусна до портала към Мидкемия — знаеше, че трябва да действа бързо. Трябваше да го затвори, защото иначе щеше да обрече родината си на същата съдба като Келеуан.

Високо в космоса луната удари разлома. Скоростта бе достатъчна, за да откъсне парче с размерите на огромна планина. Пъг пристъпи през портала в мига, когато огромната скала се появи в Черния купол и изфуча в тунела с невероятна скорост.

Господарят на ужаса имаше само момент, за да разбере, че нещо се е объркало. Увеличаващото се налягане го стисна като гигантска ръка. За кратък миг отгоре му се стовари стена от светлина.

Късът от луната и хвърленият от Накор кристал се сблъскаха. Ужасът не беше смъртен, но в този момент бе размазан напълно.

Вселената започна да се разкъсва.

Никой на планетата не усети болка. В един миг имаше борба, смърт и ужас, а в следващия всичко изчезна. На мястото на Келеуан се появи облак газ, който продължи пътя си около слънцето.

Пъг се намираше в сивота, лишена от всякакви усещания, светлина, мрак, студ и топлина. Беше му се случвало веднъж и тогава се бе пресегнал за своя учител, Кълган.

Този път имаше по-примамлива цел: Миранда и синовете им. Стискаше с всичка сила жезъла, чийто близник се намираше вкъщи. Остави магията си да се влее в древното дърво и усети Миранда, Калев и Магнус. Хората, които обичаше най-много на света.

Усещаше ги... някъде... там! Долови докосването на любимите си в ехото на жезъла и се протегна. След миг се озова пред тях. Изпитваше ужасна болка и трепереше.

— Свърши се — каза Пъг и рухна в обятията на синовете си.

ЕПИЛОГ

Обядваха късно. Пъг бе спал цялата нощ и повече от половината ден. Беше уморен, но знаеше, че пълната тежест на случилото се няма да го застигне още дни и дори седмици. Беше достатъчно възрастен, за да знае, че умът и сърцето се лекуват сами с времето и че полека ще се оправи.

Калев, Мари, Джоми, Тад и Зейн бяха увлечени в тих разговор с Миранда и Магнус. Семейството просто бе доволно, че най-сетне се е събрало. Времето беше малко лошо, но на Пъг му се струваше подходящо за настроението му.

— Колко Велики оцеляха в крайна сметка? — обърна се той към Миранда.

— Четиридесет и един преминаха в Академията и още стотина на новия свят.

— Трябва да му измислят някакво име — обади се Джоми. — Не могат да го наричат „новия свят“ вечно, нали?

Пъг се усмихна. Беше доволен, че всичките му доведени внуци са оцелели.

— А колко успяхме да спасим?

— Няма официални данни — отвърна Миранда. — Около десет хиляди цурани дойдоха тук и в Ламът. Повечето искат да отидат на новия свят, за радост на краля. Разбира се, някои ще решат да останат. Мнозина от воините искат да отидат на Новиндус при Каспар. Ще разполага със сериозна армия, когато се яви пред махараджата на Мубоя.

— Татко, дали някога ще разберем колко... — започна Магнус.

— Колко загинаха ли? — Пъг поклати глава. — Едва ли.

Според преценките около два милиона цурани бяха успели да се спасят на новия свят. Това означаваше, че за всеки оцелял петима са загинали в битките с дасатите или при унищожаването на планетата.

— Ами турилците?

Миранда се усмихна.

— Явно са по-практични, отколкото смятахме. Повечето от тях са се измъкнали. Като знаем културата им, вероятно ще се приспособят към новата земя много по-бързо от цураните.

— А какво стана с тюн?

— Не знам. Трябва да пратим някой да провери.

Пъг не питаше за чо-джа, защото вече знаеше отговора. Тъжно му беше, че тази величествена раса бе избрала да загине със света си. Погледна към дъжда зад прозореца, отпи глътка вино и каза замислено:

— Дребният измамник ще ми липсва.

Калерб се засмя.

— Не и като играем карти.

— И зарове — добави Джоми.

Пъг въздъхна.

— Знам, че бях на петдесет години, когато го срещнах, но имам чувството, че винаги е бил с мен.

Миранда стисна ръката му.

— И все още е, в много отношения.

Пъг вдигна чашата си.

— За Накор.

— За Накор! — отвърнаха всички в един глас.

— Загубихме двама добри другари — каза Джоми.

— Накор беше най-старият жив приятел на Ерик, знаеш ли това?

— Не — отвърна младежът. — Хващам бас, че за тези двамата има много истории.

— Има една-две — Пъг се изправи. — Имам малко работа в кабинета и после мисля да полегна — останалите понечиха да се надигнат, но той ги спря. — Само съм уморен, не съм болен. Довършете си обяда.

Отправи се към кабинета и отвори вратата. Зад писалището му стоеше мъж с кафява коса.

— Банат?

— Да — отвърна божеството. — Реших, че заслужаваш да узнаеш нещо. Мрачният е унищожен, доколкото това може да се каже за Господар на ужаса. Изхвърлихме го обратно в Бездната и може да приемем, че вече го няма.

— Как? Едва ли моето...

— Малкият номер с избухването на планетата? Неочакван ход, но трябва да призная, че съм впечатлен. Предполагах, че ще отвориш цепнатина в земята и ще запратиш Ужаса в ядрото, или пък ще се опиташ да го потопиш в морето. Но да превърнеш цялата планета на прах... Забележително.

— Значи най-после сме в безопасност?

— Никога — засмя се Банат и изчезна.

Пъг копнееше да намери начин, с който да определя дали божеството казва истината, или лъже. След това видя кутията. Поколеба се за момент и я отвори. Вътре имаше свитък. Той започна да го разгръща. Стомахът му се беше свил.

Беше съобщение с познатия му почерк.

Може би заслужаваш да знаеш две неща. Не ти пишеше тези бележки и ги пращаше от бъдещето. Аз бях.

Беше подписано „Калкин“.

Пъг се засмя.

Издание:

Реймънд Фийст. Гневът на Лудия бог

Серия Войната на Мрачния, №3

Американска, първо издание

Редактор: Иван Тотоманов

Оформление на корица: „Megachrom“, 2010 г.

ИК „Бард“ ООД, 2010 г.

ISBN: 978–954–655–102–3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.